

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYALS OF
KINGWOOD ACADEMY

THE QUEEN OF QUINTESSENCE

TESSA HALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

QUINTESSENCE KRALİÇESİ

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Sonsöz](#)

[Lütfen Legacy of Shadows 'un Bu Özel Önizlemesinin Keyfini](#)

[ÇıkarınPrologue](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Teşekkür Ayrıca Yazan](#)

[Tessa Hale Tessa ile](#)

[Bağlantı Kurun Tessa](#)

[Hale Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2022 Tessa Hale tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Dengesiz Doktor

Ciltsiz Biçimlendirme: Şampanya Kitap Tasarımları

İNCE İNLEME sesi beni sanki bilincime doğru çekiyordu. Yaklaştıkça daha da yükseldi.

Birisi küfretti.

"Bunu Riven mı yapıyor?" diye sordu kadınsı bir ses, tonu endişeyle doluydu.

O sesi tanıyordum. Beynimin bir kısmı bu sesin olduğu kişiyle bağlantı kurmaya çalıştı, ama tam olarak oraya ulaşamadım.

Daha derinden gelen bir ses, "Onun gücü bu kadar uzağa ulaşmamalı," diye cevap verdi.

Bir an için rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmadı. "Belki de bu bir hataydı..."

Erkek sesi bir hırıltı çıkardı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır, sadece güçlerini artırdığını söylediler. Burada yaşadığımız buysa, Kingwood'da nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Onları uzun süre güçlendirmeyecektir. Mülkü dolaşın, kimsenin etrafta olmadığından emin olun."

"Elbette," diye kadın sesi.

O sesleri saptamaya çalıştığımda bulanıklık biraz dağıldı. Onları tanıyordum, emindim. Ama görebilmem gerekiyordu. Gözlerimi açmak için çabaladım ama çok ağırdılar. Sanki kirpiklerimin üzerinde küçük ağırlıklar vardı.

Uğultu arttı, pencereleri ve duvarları sarsmaya başladı. Yer titredi.

Adam bir küfür daha savurdu ve ardından bir gümbürtü duyuldu, ardından tahtalar parçalandı.

Gözlerimi açmaya zorlayacak kadar sarsıcıydı. Görüntüler anlık olarak geldi. Yerde yatan paramparça bir tahta sandalye. Duvar kâğıtları solmuş bir yatak odası. Pencereye bakan bir adam.

Profilini incelediğimde nefes alış verişim hızlandı. Koyu renk saçlar. Bronz ten. Aiden.

İçimi bir bulantı kapladı. Riven'ı neredeyse öldürecek, *beni* neredeyse öldürecek olan adamı görmenin bir tepkisi miydi, emin değildim. Ya da bana verilen ilaca bir tepki miydi, emin değildim.

Aiden'in yalnız olmadığını hatırlayınca endişesi arttı. Ona yardım eden bir kadın vardı. Beni kütüphaneye götüren kadın.

Elim içgüdüsel olarak Kai'nin bana verdiği bıçağa uzandı. Kılıfı Phoenix'in bana verdiği, Riven ve Atlas'ın yüzüklerinin de durduğu uzun kolyeye asmayı tercih etmiştim. Gömleğimin hemen altında, kalbime yaslanmıştı.

Aiden'in uyandığımı anlamasını istemediğim için yavaşça hareket ettim. Ama bunu yaparken bileklerim sıkıştı. Bağlanmışım. İpi çekiştirdim. Hiç esneme yoktu.

Milyonlarca zihinsel küfür savurdum ve sonra parmaklarımı gömleğimin altından geçebilecek şekilde uzattım. Kolyenin metalinin etrafına dolanarak kılıfı daha yakına çektiler. Ama kılıcın kabzasına uzandığımda, orada hiçbir şey yoktu. Sadece hava vardı.

"Gerçekten seni silahlar için kontrol etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Aiden alay etti.

Bakışlarım ona kaydı ve sertçe yutkundum.

"Yaptığım ilk şey buydu." Gözleri midemi bulandıracak şekilde üzerimde gezindi. "Yine de arama zor olmadı. Kardeşimin sana neden bu kadar düşkün olduğunu anlayabiliyorum."

Dönen mide bulantısı şiddetlendi ve parmaklarım kolyenin etrafında sıkıştı.

Aiden gözlerini devirdi. "Tılsımlarını almayacağım. Yararlılığınızı kanıtlamadan önce üzerime devrilmenizi istemiyorum."

İçim burkuldu ve kasıldı. "Peki ben ne yapıyorum?"

Beni çoktan öldürmeliydi. Daha önceki planı buydu. Phoenix o kadar güçlü olmasın diye beni bitirmek. Yani Aiden'in onu alt etmek için bir duası vardı.

Aiden'in koyu renk gözlerinde öfke parladı. Phoenix'inkilere benziyorlardı ama aynı derinliğe sahip değillerdi. "Ormanda işleri gerçekten berbat ettin. Şimdi Kingwood kampüsüne girmemin hiçbir yolu yok. Phoenix'e ulaşmanın hiçbir yolu yok." Aiden'in yüzüne çirkin bir sırıtma yayıldı. "Bu yüzden onu kendime getireceğim."

Parmaklarım kolyemin etrafında kasıldı, metal parçaları avucuma o kadar derin batıyordu ki kan çektiğinden emindim. "Ben yemim."

Sırıltısı daha da genişledi. "Ama istediğim numarayı yapmak için biraz fazla güzelsin..."

Doğrulamaya çabalarken panik içime işledi. Tepkim anında oldu, Aiden'la savaşmak için içimdeki büyüü her şeyimle çekmeye çalıştım.

Aiden gülerken odanın içinde hava dönüyordu. "Üzgünüm, Küçük Aether. Oradaki ip elemental bir ip. Seni tüm gücünden koparır."

Hava beni sertçe duvara geri itti. Bunun gücüyle yıldızlar görmeye başladım. "Seni öldürecekler."

Aiden sadece omuz silkti. "Deneyebilirler."

"Babanın bundan sonra tahta geçmene izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Eminim seni çoktan veraset çizgisinden çıkarmıştır."

Aiden'in etrafında kıvılcımlar uçuştı. "Başka seçeneği olmayacak. Elinde kalan tek şey ben olacağım."

Kül Kralı'nı tanıdığım kadarıyla, soyunu kaybetmeyi umursamazdı. Bir canavarın krallığını ele izin vermezdi.

"Bunu hiç düşünmedin-"

Darbe aniden geldi, o kadar hızlıydı ki engelleyecek zamanım olmadı. Aiden'in yumruğu elmacık kemiğime öyle sert çarptı ki, yatağın üzerine geri uçtum.

"Kapa çeneni. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Nefeslerime odaklandım, acı kavururken ciğerlerime hava girip çıkmasını sağlamaya çalıştım.

"Bu daha iyi," dedi boynunu kırarak. "Ağzından çıkana dikkat etmelisin, Aura. Bunu senin için kolaylaştırabilirim ya da zorlaştırabilirim."

Aiden tamamen kaybetmişti. Phoenix'i ölüme çekmek için beni kullanmaya çalışırken karşılık vermeyeceğimi mi düşünmüştü? Muhtemelen Kai, Riven ve Atlas'ı da mı?

Sadece isimlerini düşünmek bile göğsümdeki acıyı alevlendirdi. Zihnimle onlara ulaştım ve bir mesaj göndermeye çalıştım. Daha önce sadece Riven ve Atlas ile bağlantı kurmayı başarmıştım ama için denedim. *Çocuklar? Beni duyabiliyor musunuz?*

Yanıt olarak hiçbir şey gelmedi. Mesaja daha sert bastım. Hâlâ bir şey yoktu. Belki de çok uzaktaydım. Ya da ipler bunu da engelliyor olabilirdi. Ama Aiden elemental büyüyü engellediğini söylemişti. Benim aether büyüm bundan farklıydı.

Aiden kıs kıs güldü. "Yine ateşine erişmeye mi çalışıyorsun, Küçük Aether?"

Bu işe yaramayacak."

Onu dikkatle inceledim. Bağımin bazı üyeleriyle iletişim kurma yeteneğimi biliyor gibi görünmüyordu. Daha önce kampüse bu kadar yakinken beni öldürmeye çalışmazdı.

"Neredeyiz biz?"

Aiden başını salladı. "Kaçışınızı mı planlıyorsunuz? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama çok ama çok . Phoenix ancak ona senin güzel fotoğraflarını gönderdikten sonra gelecektir."

Elini cebine soktu ve bir şey çıkardı. Pirinç muştayı parmaklarına geçirirken metal öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Korkarım biraz acıtabilir ama gerekli."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama hareket ettiğim anda Aiden'ın havası beni yere itti ve olduğum yerde tuttu. geldiğinde çırpındım ve mücadele ettim. Adamlarım için çığlık attım. Ama hiçbir şeyin faydası olmadı.

İlk darbe gözümün hemen altına indi. Ateş gibi bir acı yayıldı ve ağlamamı durduramadım.

"Kapa çeneni. Bunu hak ediyorsun. O ateş topu neredeyse gözümü alıyordu," diye homurdandı Aiden.

Bandajın yanağının büyük bir kısmını kapladığını gördüm ve hasarı verenin ben olduğumu bilmek içimde gurur uyandırdı.

Aiden'in parmak eklemleri çeneme değdiğinde tüm gurur düşünceleri aklımdan uçup gitti. Ağzımdan akan kan beyaz yatak örtüsüne sıçradı.

"Aiden," diye bağırdı bir ses.

Döndü. "Sana söylemiştim. Adaletin içinde acı vardır."

Tanıdık bir figür kapı aralığında geziniyordu. Bana yardım edecekti. Etmek zorundaydı.

Bakışları benden Aiden'a kaydı. "Ona fazla zarar verme."

Ve bununla birlikte, Kerry uzaklaşmak için döndü.

Kerry. Oda arkadaşım. Arkadaşım. Kingwood'da güvendiğim ilk kişi. Daha iyi bilmeliydim.

Kapı kapandığı anda Aiden'ın dudakları kıpırdadı. "Üzgünüm, Aura. Daha yeni başlıyoruz..."

SOĞUK BİR BEZ yanağıma bastırđı ve inledim. Her şey acıyordu. Omuzlarımlın üstündeki her şey. Aiden fotoğrafta görünmeyecek hiçbir şeyle uğraşmamıştı. Küçük merhametler.

"Bir içki al," dedi Kerry usulca.

Aiden'ın yumruklarının altıncı darbesiyle gururun her türlüşü beni terk etmişti. Ağzımı açtım ve suyu kabul ettim. Bunu yaparken alt dudağımdaki yarık açıldı ama umurumda değildi. O kadar susamıştım ki sanki dilim de çatlayacakmış gibi geliyordu.

Açgözlülükle içtim, Kerry suyu çekerken akıntıyı takip ettim.

"Bu kadar yeter. Kusmanı istemiyorum."

Başım tekrar yatağına düştü. Yastığın üzerine düştüğümde sanki çimentoya yapışmışım gibi hissettim. Acı, kafatasımı sürekli bir davul ritmiyle doldurdu.

"Neden?" .

Sormak için aklıma gelen tek soru buydu. Çok basitti. Yine de dünyamı parçalayacak bir güce sahipti.

Kerry gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Aiden?"

Başını salladı. "Ailesi ona çok kötü davrandı. Her seferinde onu bir kenara attılar. Ve Phoenix çok daha kötü. Ona işkence ediyor.

Gücünü Aiden'in yüzüne vuruyor. Aiden'a kral olduktan sonra onu kovacağını söylemek."

Kaşlarım birbirine çarptı, ama taze acı alevlendiğinde anında bu hareketten pişmanlık duydum. Bu Phoenix değildi. Aiden'a böyle bir şey yapmazdı. "Phoenix sadece kardeşiyle barışmak istiyor."

Kerry öfkeleni. "Eğer buna inanıyorsanız, gerçekten de Kool-Aid içmişsiniz demektir."

"Beni öldürmeye çalışan Phoenix değildi. Beni kaçıran ve bayılıta kadar döven de o değil."

Kerry'nin yüzüne kızarıklık çöktü. "Aiden seni öldürmeyecekti, sadece Phoenix'e gitmesi gerekiyordu-"

Alaycı bir ses çıkardım.

Kerry ayağa kalktı. "Bu doğru."

"Peki bana bunu bir hayaletin yaptığını mı söyleyeceksin?" Bağlı ellerimle yüzümü işaret ettim.

Yüzü daha da kızardı. "Savaşta kayıplar olur. Yaralandınız ve bunun için üzgünüm ama yapılması gereken buydu."

Kool-Aid'i içen ben değildim. Kerry'ydi.

Aiden her ne , onu iliklerine kadar emiyordu.

Yanağımın içini ısırarak, arkadaşım olduğunu düşündüğüm kadını inceledim. Kingwood'da bana gerçek nezaketi gösteren ilk kişiydi. Bu nasıl olmuştu?

"Ona neden inandığını söyle."

Neden haklı olduğunu düşündüğünü anlamadığım sürece ona hatalı olduğunu söylemenin bir faydası olmazdı.

Kerry bir an sessiz kaldı, sanki gerçekten bilmek isteyip istemediğimi anlamak için beni sınıyordu. " bir şey olduğunu bilmiyorsun. Ailenin her zaman *daha az görünen* bir üyesi olmak. Bir rahatsızlık. Bir yük."

Göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşti. "O zaman belki bana açıklayabilirsin."

"Kendimi bildim bileli her gün itilip kakılıyorum. Okuldaki çocuklar. Öz kardeşim bile."

"Kardeşin mi?" Bu acı daha da derinleşti. Kerry şu anda ne yaparsa yapsın, incinmiş olan o küçük kıza karşı hâlâ empati duyuyordum.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Her zaman bunu güçlenmem ve güçlerimin artması için yaptığını söylerdi. Ama aslında sadece bana zarar vermekten hoşlanıyordu."

Dürüst olmak gerekirse, bu bana Aiden gibi geldi. Ama Kerry bunu şimdi duyamazdı.

"Üzgünüm, Kerry." Sözlerimdeki gerçeği duyabilmesini umuyordum. "Bu dünya ne kadar çok elementi kontrol ettiğinize, ne kadar güçlü yakınlıklara sahip olduğunuza o kadar takmış ki, bu yeteneklerin arkasında insanlar olduğunu unutmuşlar."

"Haklısın. Ama Aiden beni görüyor."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti ve hemen ardından yeni bir mide bulantısı dalgası geldi. İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı.

Yutkundum, Kerry'yi kızdırmayacak kelimeleri arıyordum. "Siz ikiniz arkadaş mı oldunuz?"

Yanakları kızardı ve bu kez öfkeyle değildi. "Sanırım." Dudağını dişledi. "Bana hep iyi davrandı. Herkes beni görmezden gelirken gülümser ve merhaba derdi. Ama sonra dövüş dersinde zorlandığımı gördü. Kraliyet ailesiyle o kadar meşguldün ki, benim için ne kadar zor olduğunu görmedin."

Boğazımda bir yanma başladı. "Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım. Daha fazla kontrol etmeliydim."

Suçluluk derinlere gömüldü. Son zamanlarda berbat bir arkadaş olmuştum. Kerry'ye dövüş dersinde yardım etmeye çalışmışım ama kendimi Drue, Zeyna ve Aiden'dan korumaya çalışırken dikkatim dağılmıştı. Ve aether , bir parçası olduğum bu yeni bağı anlamaya çalışırken boğuluyordum. Kerry bunların hiçbirisi hakkında çok az şey biliyordu, bu yüzden ona göre ben sadece arkadaşlığımızı görmezden geliyordum.

"Başından çok şey geçtiğini anlıyorum. Ama birine ihtiyacım vardı. Ve Aiden oradaydı."

Söylememem gereken bir şey söylememek için yanağımın içini sertçe ısırdım.

"Okuldan sonra bana özel ders vermeye başladı. Ve daha iyi oldum."

"Yaptın. Şu anda kış tekmeliyorsun." Aiden'ın her ne kadar şeytanın dölü olduğunu düşünsem de, iyi bir öğretmen olduğu açıktı.

Kerry sıırttı. ". Ve bu Aiden sayesinde. Bana karşı çok nazikti. Bir şey alamadığımda kaba ya da zalim değildi. Bir şey

anlayana kadar tekrar tekrar üzerinden geçtim." "Ve siz ikiniz yakınlaştınız."

Başını eğdi. "Seanslarımız sırasında konuşmaya başladık. İkimiz de çok şey atlattık. İkimizin de bizi hor gören aileleri vardı. Birbirimizi anlıyoruz. Aiden açılmaya başladı. Phoenix'in ne yaptığını anlatmaya başladı." Kerry'nin gözleri parladı. "O korkunç biri, Aura. Kime bağlı olduğun hakkında en ufak bir fikrin yok."

Yastıklara yaslandım. "Aiden'ın hikâyeyi biraz çarpıtıyor olabileceğini düşünmüyor musun?"

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Öyle değil. Aiden o canavar sayesinde cehennemi yaşamış iyi bir adam."

"Eğer o kadar iyi bir adam olsaydı, senden en iyi arkadaşına zarar vermeni ister miydi? Seni kullanıyor, Kerry. Bana olan yakınlığından dolayı seni kullanıyor."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Gözlerindeki öfke beni kızartmalıydı. "Senin gibi özel bir tek boynuzlu at olmayabilirim. Ama *biri* için sevebilirim. Ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla odadan çıktı, arkasından kapıyı çarptı.

Ses, çoğunlukla boş olan odanın duvarlarında yankılandı. Aiden ağını bu kadar ustalıkla örmüşken Kerry gerçeği göremezdi. Ondan yardım alma umudu yoktu.

Tek başımaydım.

Bilgi gerçekten içime işlediğinde gözlerimin arkasında bir yanma hissettim. Yalnızdım. Tamamen ve tamamen yalnız.

Bunu daha önce de hissetmiştim. Aileme yardım etmenin, Janine bizi ayakta tutmak için canla başla çalışırken Charlie'ye bakmanın baskısı. Onun yükünü arttırmak istemediğim için yüklerimi onunla paylaşamıyordum.

Ama Kingwood'a geldikten sonra duvarlarım yavaş yavaş yıkıldı. Arkamı kollayan insanlar bulmuştum. Kai, Atlas, Phoenix, Riven. Bana yalnız olmadığımı defalarca gösterdiler. Birbirimizle paylaştığımızda yüklerimizin hafiflediğini. Rakiplerimizle tek vücut olarak savaştığımızda daha güçlü olduğumuzu.

Gözlerim yaşlarla doldu ama düşmelerine izin vermedim. Şimdi bana öğrettikleri dersleri taşıyacaktım. Bundan kurtulmanın ve onlara geri dönmenin bir yolunu bulacaktım.

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallayarak ayağa kalktım. Etrafımdaki dünya . Her şey bulanıklaştı ve puslu bir aldı.

Kendimi sabitlemek için bir elimi duvara bastırdım. Kahretsin. Aiden bana bir beyin sarsıntısı yaşatmıştı. Ve bağlarımla temasım olmadığı için iyileşmiyordu. ne kadar yatağa geri dönmek istesem de, kendime izin vermeyi reddettim.

Derin nefes alarak dik durmak için mücadele ettim. Yaklaşık bir dakika sonra dünya tekrar kendini düzeltti. Bu sefer daha yavaş hareket ettim, küçük deneme adımları attım. Başım ağrıyordu ama bayılacakmışım gibi hissetmiyordum.

Kapıya doğru ilerledim ve tokmağı test ettim, iplerim çekiliyordu. Kilitliydi. Tabii ki kilitliydi.

Yavaşça arkamı döndüm ve odayı inceledim. Odadaki tek mobilya yatak ve artık parçalanmış olan sandalyeydi. İki pencere vardı ve kolayca açılmaları için sessizce dua ettim. İkinci katta olmamız umurumda bile değildi. Atlayacak ve en iyisini umacaktım.

En yakın pencereye doğru ilerlediğimde nefesim kesildi. Manzara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. İçinde bulunduğumuz ev çimenli bir uçurumun tepesindeydi. Yemyeşil arazi sanki deniz tarafından yutulmuş gibi okyanusa doğru alçalıyordu.

Zihnimde buranın neresi olabileceğini araştırırken dalgalar aşağıdaki pürüzlü kayalara çarpıyordu. Elemental dünyanın düzeni hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordum ve gelecek döneme kadar coğrafya dersi almam gerekmiyordu. Ama her neresiyse Kingwood'a yakın olamazdı. Tamamen farklı bir manzaraydı.

Parmaklarım pencere mandalının etrafına dolandı ve çevirerek açtı. Tüm ağırlığımla bastırarak çerçeveyi kaldırmaya çalıştım. Bir milimetre bile hareket etmedi.

Lanet okudum ve parmaklarımı tahtanın üzerinde gezdirerek inceledim. Bakışlarım bir parça gümüşe takıldı. Bir çivinin başı. Aiden pencereleri çivilemişti.

Gözlerimin arkasındaki yanma tekrar alevlendi. Çekiç olmadan bu pencerelerden birini açmak için dua edemezdim.

"Nefes al, Aura," sözcükleri sessiz bir dua gibi mırıldandım.

"Düşün.

Bunu yapabilirsin."

Tekrar sihime uzandım, elimden gelen her şeyi denedim. O güç selinin beni doldururken nasıl hissettirdiğini hatırladım. Hiçbir şey yoktu. Bir duman ya da su buğusu bile yoktu.

Rüzgâr yine uğuldadı ve yanağımı pencere camına bastırdım. Serin cam, hırpalanmış merhem olmuştu. Sesin Riven'dan geldiğini bilmek de bir çeşit teselliydi. Sanki onun ruhu benimkine sesleniyordu.

Kendimi doğrulmaya ve aramaya devam etmeye zorladım. Alanı tararken, yıkılmış sandalyenin üzerinde durdum. Aceleyle parçalara doğru ilerledim ve yere çöktüm. Hareket çok hızlıydı ve oda döndü.

Ellerimi yere bastırarak derin nefes aldım ve kendimi tekrar toparlamaya çalıştım. Birkaç dakika sonra en kötüsü geçmişti ve gözlerimi tekrar açtım. Etrafımdaki parçaları inceledim, parmaklarım her birinin üzerinde gezinirken özellikle sivri olan bir tanesine rastladım.

Onu aldım ve bacaklarımın arasına koydum. Bağlı ellerimi kaldırarak, ipi bir deneme hareketiyle üzerinde gezdirdim. İpin küçük lifleri tahtaya takıldı.

Hareketleri tekrar tekrar sürdürürken göğsümde umut canlandı. Kaslarımda bir ağrının kök salması uzun sürmedi. Tahta parçasını bacaklarımla o kadar sıkı kavramam gerekiyordu ki titriyorlardı. Kollarımın her biri sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum.

Bir an için kollarımı indirdim ve nefesimi toplamak için mücadele ettim. Bakışlarım kırık koltuk parçasına takıldı. Parmaklarım kenarından geçti. Lanet ettim. Çoktan körelmişti.

Gözlerimin arkasındaki yanma geri gelmişti ama bunu sadece savaşıma körüklemek için kullandım. yerine, başka bir tür derme çatma testere aradım. Parça üstüne parça kaldırdım ama hiçbir işimi görecektir gibi görünmüyordu.

Sonunda, keskin bir kenar derime battı. O acı titreşimini hissettiğim için hiç bu kadar rahatlamamıştım. Bu kırık bir sandalye bacağıydı ve sivri kısmı çok uzun değildi ama geleni yapacaktım.

Bacağıma kalçalarımın arasına aldım ve tekrar çalışmaya başladım. Testereyle keserken, adamlarımı aradım.

Riven, beni duyabiliyor musun?

Rüzgârın uğultusunun arttığına yemin edebilirim. Sanki ona uzandığımı hissedebiliyordu. Ama zihnimde bir cevap yoktu.

Kimse yok mu? Aiden beni yakaladı. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama beni bir odaya kilitledi ve elemental bir iple bağladı.

Hala cevap gelmedi. Ama onlarla konuşmaya devam ettim. Attığım her adımı onlara anlatıyordum. Hiçliğin konuşmak bir şekilde yardımcı oluyordu. İpi tahtanın keskin kenarında tekrar tekrar sürüklerken kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağladı.

Testereyle keserken elim kaydı. Acı elimi yaktı ve nefesim kesildi. Tahta etimi parçaladı ve kolumdan aşağı kan damladı.

Vay canına, acıttı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Şu an çok kızmış olmalısınız.

Aura mı?

Dondum kaldım, içimdeki her şey hareketsizleşti. Hayal mi etmişim? O sesi sadece irademle mi uydurmuştum? Yirmi dört saatten kısa bir sürede delirmek mümkün müydü?

Aura mı? Ses bu sefer daha ısrarcıydı. Sen misin o?

Gözlerim yaşlarla doldu ve düşmelerini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Phee?

GÖZYAŞLARI yanaklarımdan süzülüp çenemden aşağı düştü ve ezilmiş elimin üzerine düştü. Phoenix'in sesi çok iyiydi. Tınısındaki o sıvı duman gerçek olamayacak kadar muhteşemdi.

Sen misin? Sanki gerçekten yüksek sesle konuşmuşum gibi, kelimelerde bir vıraklama vardı.

? diye havladı.

Bilmiyorum. Ayağa kalktım, sandalyenin ayağı takırdayarak yere düştü. *Bir uçurumun üzerindeki bu evde. Çimler yemyeşil ve okyanus aşağıda.*

Caldova Kayalıkları, dedi Phoenix hemen. *Yola çıkıyorum. Çocuklara söylerim.* Kısa bir sessizlik oldu. *Seni kim götürdü?*

Phoenix'in sorusu kendi zihnimde bile hissedebildiğim bir titreşim taşıyordu. Cevap vermek istemedim. Ona kardeşinin kendisine bir kez daha ihanet ettiğini söylemek istemedim.

Aura mı?

Phoenix'in sesindeki panik havası hemen cevap vermemi sağladı.

Kerry. Aiden'a yardım ediyordu.

O zaman hiçbir şey yoktu. Zihnimin içinde en ufak bir ses bile yoktu. Ama Phoenix'in öfkesini hissettiğime yemin .

Ödeyecek.

Yapma, Phee. Bunu benim yüzümden yapma.

Phoenix beni incittiği için kardeşinden intikam alırsa bununla yaşayabileceğimi sanmıyordum. Bunun benim başıma gelmesini istemedim.

Vicdan. Çünkü Aiden'in canını almak Phoenix'in ruhunda kara bir leke olacaktı. Aiden'in ne kadar kötü olduğu önemli değildi, o aynı zamanda Phoenix'in kardeşiydi.

Bunu yanına bırakacağımı mı sanıyorsun? Sana zarar vermeye çalışmasına? Seni benden almaya çalışmasına? Bu iş bitecek ve şimdi bitecek.

Bekle, yalvardım. Onun istediği de bu.

Phoenix bir an sessiz kaldı. *Ne demek istiyorsun?*

Seni buraya çekmek için beni aldı. Sanırım ertesi gün mesaj atıp yerimizi söyleyecekti. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama buraya tek başına gelersen sayıca az olacağını biliyorum. Aiden'a başka kim yardım ediyor bilmiyorum ama sihriime erişmemi engelleyen lanet bir elemental iple bağlıyım.

Alçak bir hırıltı zihnimi doldurdu. Bu ip barbarca. Hiç onuru yok.

Buna neredeyse homurdanacaktım. Elbette, Aiden'in onuru yoktu. Kaybedeceğini bildiği için herhangi birimizle teke tek dövüşmeyi reddetti. Bunun yerine hileleri, tuzakları ve daha da kötüsü kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kullanmayı tercih etti.

Kerry gibi insanlar.

Hatırlatma karşısında kalbim sıkışmıştı. Aiden'in bana indirdiği en kötü darbelerden biriydi, arkadaşımı bana düşman etmişti. Ve bunu fark ettiğini bile sanmıyordum. Onun ilgisiyle sarhoş olmuştu ve gerçeği görmesini sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Aura mı? Phoenix'in sesi şimdi yumuşaktı, o dumanlı törpü etrafımda kıvrılıyordu.

Kerry'yi aldı. Onun zihnini o kadar çarpıttı ki hepimizin ölmesi umurunda değil.

Phoenix tek kelime etmedi ama benim adıma duyduğu acıyı hissedebiliyordum. *Çok üzgünüm, Aura. İnsanları manipüle etme konusunda her zaman başarılı olmuştur. Onu hedef alabileceğini bilmeliydim.*

Bu senin suçun değil. Phoenix'in de bunu onun omuzlarına yüklemesine izin vermezdim. Bu sadece bir kişinin sorumluluğundayken olmaz.

Bunu çözeceğiz. Yola çıkıyorum. Sadece birkaç dakika daha bekle.

İçimde bir panik dalgası oluştu. *Hayır. bekle.*

Yapamam. Sana ulaşmam gerek.

Phee, lütfen. İçimde dönen tüm korkunun sesime yansımalarına izin verdim. Sana bir şey olursa ben hayatta kalamam. İyi olmana ihtiyacım var. Bize en iyi şansımızı ver. Kai, Atlas ve Riven'ı bekle.

Aiden'ın ona başka kimlerin yardım edebileceğini bilmiyordum ama tüm dostlarım bir gelirse, sahip olduğu uşakları yenebileceğimizi ummak zorundaydım. O zamana kadar dayanabilirdim.

Phoenix hemen cevap vermedi.

Lütfen. Senin için de korkmama neden olma. Bir süre daha iyi olacağım. Söz veriyorum.

Aura. Phoenix'in sesinde öyle bir acı vardı ki. Acı çektiğini hissedebiliyorum.

Keskin nefes alışım engel olamadım. Daha önce onun acısını hissettiğim gibi o da benim acı çektiğimi hissedebiliyordu. Quintessence bağı derinleşiyordu. Quincy ne demişti? Bu tür bir bağı ateşte dövüldüğünü. Büyük mücadele zamanlarında. Bu kesinlikle doğrudu.

*O kadar da kötü
değil. Bana yalan
söyleme, Pip.*

Dudaklarındaki lakabım kalbimi parçaladı. *Biraz ama ciddi bir şey değil.* Beyin kanaması geçirmediğim sürece yok.

tek bir teline zarar verdiği için canı yanacak.

Onu incitecek biri varsa, o da benim. Adalet. Sadece bana ait olan bir kış tekmeleme. *Sadece güvende olmanı istiyorum.*

Zihnimde sesli bir nefes duyuldu. *Tamam. Torrent topraklarına geçit açacağım. Yakında orada olacağım ama Kai, Atlas ve Riven' bekleyeceğim. Onlar zaten yoldalar ama daha uzaklardan geliyorlar.*

Gerginliğin bir kısmı içimden akıp gitti. *Teşekkür*

. Aura?

Ben buradayım.

Seni düşündüğümde daha çok seviyorum. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sen içimde yaşayan o sonsuz alevsin. Ruhumun bir parçasısın.

Gözlerim yandı. *İçimdeki belalıyı yönlendirmeye çalışırken beni ağlatma.*

Kafamın içinde sert bir kıkırdama duydum. *Bunun için özür dilerim. Ben de seni seviyorum, Phee. Kalbimin bu kadar çok şey hissedebileceğini bilmiyordum.*

Yakında seninle olacağım.

Bu zihinsel tutumu bırakmak istemediğini söyleyebilirdim. Bağlantıyı koparmaktan korkuyordu.

Git hadi. Bekliyor olacağım. Seni seviyorum, Aura.

Ve sonra gitmişti.

Oda şimdi çok daha boş geliyordu. Bunca zamandır içinde yalnız olmama rağmen.

Ellerime bakarken titreyerek nefes aldım. Birinden hâlâ kan damlıyordu ve yere damlacıklar bırakıyordu. Üniformam kırmızı, yapışkan bir maddeyle kaplıydı.

Lanet ettim. Çocuklar beni gördüklerinde akıllarını kaçıracaklardı. Yeni kıyafetler giymeyi hiç bu kadar istememiştim. Eğer Kerry geri gelirse, belki ondan bir şeyler ödünç almam için onu ikna edebilirdim.

Kilide giren bir anahtarın sesi odada sekti ve kapıya doğru döndüm. Eylemin bedeli, görüşümün iki katına çıkması oldu.

Aiden odaya girdi ve beni görünce gözleri büyüdü. Sonra gülmeye başladı. "Ben yokken meşgul müydün?"

Derinlerde bir yerde öfke kabarırken çenem sıkıştı.

"Sorun nedir? Dilini kedi mi yuttu?"

Sesimi çıkarmadım. Söyleyecek ne vardı ki? Ona bu zevki tattırmak istemedim.

Aiden'ın kara gözlerinde öfke parladı. "Konuşulduğunda konuş için

." Reddettim.

Bir önümdeydi, beni saçlarımdan yakaladı ve beni yatağa fırlattı. "Bana hak ettiğim saygıyı göstereceksin. Ben Kül Krallığı'nın gelecekteki hükümdarıyım."

Hayır, o küçük penis kompleksi olan manyak bir narsistti.

Yatağa çarptığımda kafatasımda bir acı hissettim ve dudaklarımdan kaçan ılığı tutamadım.

"Bu daha iyi," diye Aiden.

Aura mı? Ne oldu? Acını hissedebiliyorum.

Phoenix'in sesi kafamı doldurdu ama cevap veremedim. Tek yapabildiğim nefes almak için mücadele etmektir. Acı fazlaydı.

Aiden alay etti. "Belki de konuşmanı sağlamak için görünüşün üzerinde biraz daha çalışmam gerekecek."

Ben iyiyim. Ama bu sözler kendi kulaklarıma bile pek inandırıcı gelmedi.

Sen değilsin. Bana neler olduğunu anlat.

Aiden üzerime eğildi, saçlarımdan tutup beni yukarı çekti. "Bu kan bana bir fikir verdi. Belki de yaralarım konusunda biraz daha yaratıcı olmalıyım." Gömleğimi yakasından yırtarak omzumu ortaya çıkardı. "Belki de seni tam buradan kesip biçerim..."

Zihnim bir şekilde panik halimde Phoenix'e kelimeleri tekrarlamış olmalı çünkü bir kükreme doldurdu. O öfke karşısında irkilerek geri çekildim.

Onu öldüreceğim ve kimsenin sana zarar veremeyeceğini hatırlatması için kemiklerini takacağım. Asla.

AIDEN GÜLDÜ, beni ayağa kaldırırken çıkardığı ses acımasız ve çirkindi. "Sonunda kimin önünde eğilmen gerektiğini öğrendin mi, Küçük Aether?"

Keşke bilseydi. Aiden'tehditleri karşısında değil ama kardeşinin öfkesi karşısında irkilmiştim.

Phoenix mi? Sesime panik karıştı.

Yanıt gelmedi. Ama şimdi onu hissedebiliyordum, yaklaşıyordu. Ama o yalnızdı.

Ben iyiyim. Çocukları bekle.

Hala bir şey yok. Sadece öfkenin nabzı. Aiden beni sertçe sarstı.

"Konuş!"

"Bırak beni," diye .

Aiden'in ağzından bir gülümseme yayıldı. "Yapacağımı sanmıyorum."

Cebinden bir bıçak çıkardı. Kai'nin bıçağı. Aiden'in benden çaldığı bıçak. "Sanırım istediğim etkiyi yaratmak için biraz daha kana ihtiyacımız var."

Gömleğimi biraz daha yırttı, sonra dondu kaldı. "Ne. Bu. Bu mu?"

Aiden'in yüzündeki ifade o kadar çok şeyin karışımıydı ki, hepsini bir araya getirmek zordu. Şaşkınlık. İnançsızlık. Tiksinti. Ve belki bir parça korku?

Görüş alanını takip ederek aşağıya baktım. Göğsümün üzerinde uzanan gümüş işaretlerin bir kısmı göründü. Kafamda milyonlarca küfür uçuşuyor ve hepsini Aiden'a savurmak istiyordum. O, beni daha fazla yapan şeyin ne olduğunu bilmek istediğim son kişiydi.

Bir eterden bile daha eşsiz. Bu bilgiyi nasıl kullanabileceğini bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı.

Aiden o kadar hızlı hareket etti ki kendimi savunmak için hiçbir şansım yoktu. Beni öyle bir güçle duvara itti ki, görüşüm birkaç saniyeliğine karardı ve bacaklarım büküldü. Aiden bir eliyle boğazımı tutarak beni kaldırdı. "Sana bir soru sordum. Bu işaretler nedir?"

Gömleğimi daha da aşağı çekerek, bağımlı beni o kurşundan iyileştirdiğinde geride kalan gümüş şimşek izlerini daha fazla ortaya çıkardı. Aiden'ın harekete geçirdiği bir kurşun.

Nefes almakta ve Aiden'ın yüzünü görmekte zorlandım. O biliyordu. Nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyorum ama bunu iliklerime kadar hissediyordum. İki seçeneğim vardı. İnkâr, inkâr, inkâr. Ya da varlığında uğuldayan güce sahip olmak.

Kim olduğumu saklamaktan çok yorulmuştum. Kimi sevdiğimi. Bağımlıların bahşettiği inanılmaz hediyeleri.

Ağzımı bir gülümseme kapladı. "Ne olduklarını biliyorsun." Boğazımı sıkıca kavradı. "Bu imkansız."

"Bu bir Quintessence bağı. Hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Ve dostlarım yaptığın şey yüzünden senin sonunu getirecek."

Gözlerinde öfke alevlendi. "Şansları olmayacak-"

Dizim o kadar hızlı kalktı ki Aiden'ın onu engelleme şansı olmadı. Toplayabildiğim tüm güçle kasıklarına vurdum. Aiden'ın gözleri yere yığılmadan önce bir anlığına açıldı.

Ama çoktan harekete geçmiştim, kapıya doğru koşuyordum ve odanın nasıl yüzdüğünü görmezden . Kapı kolunu kavramak için iki deneme yaptım ama sonunda başardım. Kapı açıldığında bir nefes verdim. Aiden kapıyı arkasından kilitleme zahmetine girmemişti.

Aiden'ın inlemeleri arkamdan gelirken başım dönerek koridorda ilerledim ve hemen ardından son derece renkli küfürler duydum. Merdivenlere ulaştığımda arkamdan bir hareket sesi geldi ve Aiden'ın çoktan anladım.

aşağı koşarken, ön kapı olması gereken şeyi gördüm.

"Aiden? Her şey yolunda mı?" Kerry alt kattaki başka bir odadan seslendi.

Bacaklarım titriyordu ama kaslarımı daha fazla zorladım. Bu benim tek umudumdu.

"Durdurun onu!" Aiden bağırdı.

Parmaklarım ön kapının tokmağının etrafında kıvrıldı ve döndüm. Temiz hava yüzüme çarptığı an neredeyse ağlayacaktım. Ama gözyaşları için zaman yoktu. Aiden ve Kerry hemen .

Ön merdivenlerden aşağıya, çimlere doğru koştum. Yürüyüşüm garipti, yaralarım ve bağlı ellerim dengemi bozuyordu. Ama itmeye devam ettim. Bağlarımın yüzlerini zihnimde görebiliyordum. Beni teşvik onların görüntüsüydü.

Görünüşte hiçbir yerde olmayan bir figür belirdi. Duman ve külden bir görüntü.

Phoenix'in kucağına yığıldım, nefes almakta ve konuşmakta zorlanıyordum. "Geliyorlar."

Phoenix'in bakışları üzerimde gezindi ve birden etrafımız alevlerle çevrildi. Ama korkmadım çünkü bir parçam bunun Phoenix'in ateşi olduğunu hemen anladı. Bana asla zarar vermeyecek olan cehennem.

Burun delikleri alevlendi. "Ne. Ne. O. Yaptı. Ne.

Sana?" "Ben iyiyim," diye hırıldadım.

"Sen değilsin." Kemerinden bir bıçak çıkardı ve ellerimi bağlayan ipi kesti.

Phoenix'in sözlerindeki öfke beni dehşete düşürmeliydi, ama bunun yerine bir teselli idi. Beni ne kadar derinden sevdiğinin bir ölçüsüydü.

Bir çatırtı havayı deldi ve Phoenix beni yere fırlatarak bir kayanın arkasına yuvarladı.

"Kazanamayacaksın. Bir daha olmaz," diye bağırdı Aiden.

Phoenix'in elleri panik içinde üzerimde gezindi. "Vuruldu mu?"

"Hayır. Ben iyiyim." Sadece ben . Çift görme geri dönmüştü ve hiçbir yere gitme emaresi göstermiyordu.

"Gel benimle erkek gibi dövüş, seni korkak. Kız kardeşimiz öldürülürken yaptığın saklanıyorsun."

Nefesimi içime çektim. Bu çok fazlaydı. Artık Phoenix'i Aiden'ın sonunu getirmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Phoenix ayağa fırlarken, "Dur," diye emretti.

Aiden, Phoenix'in öfkesine hazırdı. Kayanın arkasından adımını attığı anda, Aiden silahının tetiğine bastı. Tekrar ve tekrar. Ama faydası olmadı.

Phoenix'in ateşi her kurşunu havada küle çevirdi.

Aiden bir çığlık attı ve ateşini seçerek elinde bir top oluşturdu.

Anka sıırttı ama yüzündeki ifade vahşiydi. "Hata yaptın küçük kardeşim. Benim dengim değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

"Ona zarar verme, seni canavar," diye bağırdı Kerry.

Phoenix hava yeteneğini kullandı ve onu evin yan tarafına doğru itti, tekmeleyip çığlık atarken onu yerinde tuttu. Ama sanki hiç çaba sarf etmemiş gibiydi.

Aiden ateş topunu Phoenix'e fırlattı, ancak Phoenix havaya toprak atarak topu savuşturdu.

"Şimdi teslim olursan sana acırım. Belki canlı canlı derini yüzüp ateşte kızartmam."

Kerry feryat etti. Ama Aiden'ın gözlerinde öfke parladı. "Asla hükmedemeyeceksin."

Düşündüğümde daha hızlı hareket ederek arkasına saklandığım kayaya doğru bir hamle yaptı.

Aiden'a doğru koşarken Phoenix'in Kerry'ye tutunma gücü azaldı. Aiden'ı yere düşürdü ve uçurumun kenarına doğru yuvarlandılar. Bir ayağa kalktım, onlar peşlerinden koştum, her şeyleriyle savaşıyorlardı.

Ama çok yavaşım.

Kerry çığlık attı ve çığlığı benimkiyle .

Sonra bir figür uçurumun üzerinden aşağıdaki kayalıklara doğru yelken açtı.

KOLLARIM PHOENIX'E SARILDI.

"Sen iyisin. Buradasın." Bu sözleri fısıltıyla dua gibi tekrar tekrar söyledim.

Phoenix beni kendine yakın tuttu, duman etrafımızda dönerken vücudu titriyordu. "Aura."

Bir feryat havayı böldü ve Phoenix bir ayağa kalktı.

Kerry uçuşumun kenarında sallanıyor, çığlık atıyor ve ağlıyordu. Yanlış bir hava akımıyla uçuşuma yuvarlanacaktı.

"Durdur onu," diye yalvardım.

Phoenix bir elini kaldırdı ve hava Kerry'nin etrafında dönerek onu uçuşumun kenarından geri itti. Bir saniye sonra Kerry gevşedi ve Phoenix onu yere indirdi.

"Phee..."

"O ölmedi. Bunu hak etmiş olsa bile," diye homurdandı. "Sadece bir basınç noktasına baskı uyguladım. Bilinci yerinde değil."

İçimdeki korkunun bir kısmı dışarı akarken tuttuğum nefes serbest kaldı.

Phoenix uçuşumun kenarına doğru yürüdü. Arkasından gittim, göreceğimden korkuyordum ama elimden geldiğince ona destek olmak istiyordum.

Karşıya bakarken ellerim Phoenix'in gömleğini sıkıca kavradı. Dalgalar uçuşumun kenarına çarpıyordu. Gelgitin her hırçın çekilişinde kayalar sabit bir ritimle belirip kayboluyordu. Aiden gitmişti.

"Hayatta kalabilir miydi?" .

Eğer mümkünse, Aiden'ı aramalıydık. Onu boğulmaya terk edemezdik.

Phoenix başını salladı, ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Bu mümkün değil. Yükseklik çok fazla." Çenesi gerildi. "Aşağıda çok fazla kaya var."

Kollarımı ona doladım. "Çok özür dilerim."

Phoenix zar zor kımıldadı, kasları dokunuşumun altında taş kesildi.

Arkamdan bağırışlar duyuldu ve başımı kaldırdım. Üç adam bize doğru koşuyordu. Nerede görsem tanıyacağım adamlar. Riven'in saçlarının beyaz-sarısı solan ışıktaki. Kai'nin altın rengi teni. Atlas'ın geniş formu.

Boğazımda bir yanma başladı, o kadar yoğun ki beni küle çevirebileceğini düşündüm.

Bir üzerimdeydiler. Yaralarımı kontrol ederken ellerini üzerimde gezdiriyorlardı. Bir ses diğerine takılarak bilgi talep ediyordu. Ama tek bir kelime bile edemedim. Tek düşünebildiğim yine elimde olduklarıydı.

Rahatlama etrafımda dönüyordu ama bu sırada beni besleyen adrenalin azaldı ve acı başladı.

"Aura?" Atlas yüzümü ellerinin arasına aldı. "Konuş benimle."

Ama yapamadım. Karanlık görüşümü sınırlıyordu. Başım çok ağrıyordu.

Sesler bağıırıyordu ama tek bir bile sözlerine tutunamadım. Onun yerine, karanlık beni bütünüyle yuttu.

SICAKLIK BENİ KOZALADI. Rahatlatıcıydı. Yapmak istediğim son şey oradan ayrılmaktı. Ama susamıştım. O kadar susamıştım ki, sanki bir galon su içip ikinci kez içmek için geri dönebilirmişim gibi hissediyordum.

Göz kapaklarım çırpındı, ışık içeri süzüldü ve beni irkiltti.

Tuzlu havanın kokusu duyularımı doldururken nazik bir el yüzümde gezindi.

"Güvendesin," diye fısıldadı Kai. "."

Yüzü netleşti, tam resmi elde edene kadar bulanık enstantaneler vardı. "Merhaba."

Sesim gerçek bir kelimedenden çok törpülenmişti.

Kai komodine uzandı ve içinde pipet olan bir fincan aldı. "Al bakalım. Küçük yudumlar."

Pipeti dudaklarımın arasına yerleştirdi ve sıvıyı içime çektim. Suyun tadı cennet gibiydi. Ama çok geçmeden tekrar çekmeye başladı. "Bakalım şimdilik bununla ne yapacaksın."

"Ne oldu-?" Kelimenin tamamını bile söyleyemeden her şey bir anılar çağlayanı halinde aklıma geldi. Kerry. Aiden. Uçurumlar.

Kai dudaklarını şakağımda gezdirerek, "Güvendesin," diye tekrar güvence verdi.

Ama geri çekildiğinde yüzündeki gerginliği, gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordum. Vücudum dimdik oldu. "Ne oldu? Herkes iyi mi?"

Kai'nin düğümlendi. "Neredeyse ölüyordun." Gözlerim parladı. "Ne?"

"Beyninde bir kanama vardı. Sariah başaramayacağını düşünüyordu. Seni sadece Quintessence bağı kurtardı."

Ve Kai'yi işaretlemişti. Benim büyücüm, hiçbir şeyi ciddiye almayan hayat aşığı. Yaralanmıştı.

Elim onun elinin içine kaydı, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Ben buradayım.

Ben iyiyim."

Kendini bana sararken tüm vücudu titredi. Sanki bana zarar verebilecek her şeyden beni koruyan bir insan kalkanı olabilirmiş gibi. "Çok korkmuştum, Aura. Yeterince güçlü olamayacağımızı düşündüm."

Kai Pip yerine bana verilen ismi kullandığında kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Ona daha sıkı sarıldım, sözlerimle olduğu kadar bedenimle de onu rahatlatmaya çalıştım. "Ama sen yeterince güçlüydün."

Kai beni kendine yakın tuttu, eli göğsüme uzandı ve kalbimin üzerinde durdu. "Bu ritmi asla hafife almayacağım."

Elim göğüs kaslarına gitti, sert ve güçlü ritmi hissettim. "Ben de yapmayacağım." Bu adamlarla geçirdiğim tek bir anı bile hafife alamazdım.

Kai'nin yatak odasının kapısı açıldı ve Atlas içeri adım attı, Riven da peşindeydi. "O nasıl? Herhangi bir işaret-"

Atlas'ın sözleri, bakışları bana odaklanınca kesildi. "O uyandı. Uyanmışsın."

İkinci ifade daha yüksekti ve onu harekete geçirdi. Bana doğru yürüdü, uzun, kaslı bacakları alanı kaplıyordu.

Ama Riven, Atlas'ın sersemlemiş sessizliğinden faydalanarak onun etrafından dolanıp yatağa atladı. Elleri anında yüzüme geldi ve alnını alnıma bastırdı. "Aura."

Sonra boynuma sokulup nefesimi içine çekti. "Buradasın."

Atlas Riven'ı iterek yolundan çekti. "Nasıl hissediyorsun? İçecek bir şey aldın mı? Sariah sana çorba içirmemiz gerektiğini söyledi. Bir süre katı gıda yok. Ama bir ya da iki gün içinde-"

Dudaklarımı onunkilere bastırarak Atlas'ın sözünü kestim. "Ben iyiyim," diye fısıldadım. Atlas ürperdi. "Neredeyse değildin."

Riven bunun üzerine alçak bir hırıltı çıkardı.

Geri çekildim ve etrafımdaki üç adama baktım. "Sariah sana yardım mı etti?"

Riven'ın gözlerinde gölgeler dans etti. "Başka seçeneğimiz yoktu. Çok ileri gitmiştin. Nöbet geçirmeye başladın ve büyümüzün bu tür şeylere yardımcı olabileceğinden emin değildim. Kai bizimle burada buluşmasını sağladı. Bu bir riskti ama..."

"Buna değer," diye homurdandı Atlas. "Ona güveniyorum," dedim.

Şifacıda doğuştan gelen iyi bir şeyler vardı. Ve dünyanın benim Quintessence durumumu bilmesine hazır olmasak da, yine de öğreneceklerdi.

"Senden hoşlanıyor," dedi Kai, uyandığımdan beri ilk kez dudaklarında bir gülümseme belirirken.

Riven başını salladı. "Her an seni kontrol etmeye gelebilir. Oldukça sadık bir bakıcı oldu."

Kayıp olan başka birini hatırlatan bakışlarım kapıya yöneldi. "Phoenix nerede?"

Tüm adamlarımın varlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Onlara dokunmaya. Hepimizin güvende ve bir bütün olduğuna dair kendimi rahatlatmak için.

Riven ve Kai değiştirildi a Bak, ve korkak yerleşti içinde
midem.

Başımda zonklayan ağrıyı görmezden gelerek yastıklara
yaslandım. " oldu? Yaralandı mı?"

Kai başını salladı. "Phoenix iyi." Gözlerinde bir miktar öfke
alevlenirken kelimeleri bulmakta zorlandı. "Sadece burada değil..."

Çorbayı kaşığımla karıştırdım, sanki bana ihtiyacım olan tüm cevapları verecekmiş gibi kâseye baktım.

"Aç değil misin?" Atlas sordu, ses tonunu endişe kaplamıştı.

Suçluluk duygusu içime işledi. Yaptığı çorba çok lezzetliydi ama aldığım birkaç ısırik midemde kurşun bir ağırlık gibi oturuyordu. Phoenix hâlâ dönmemişti.

Riven yatağın bir tarafında bana yaklaşıırken, "Ateş çocuğun kıcını tekmeleyeceğim," diye homurdandı.

"Yardım edeceğim," diye mırıldandı Kai.

Hepimize bakarken Atlas'ın alnı endişeyle kırıştı. "Hepimiz Phoenix'i biraz rahat bırakalım." Öne doğru eğilerek kaseyi elimden aldı ve tekrar komodinin üzerine koydu. "Bu seninle ilgili değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Canımın yanması bir şeyi değiştirmede. Phoenix bizimle birlikte olmalı, bağımızdan teselli bulmalı, şeytanlarıyla birlikte saklanmamalıydı.

Bu düşünce beni yorganı geriye atmaya ve yatağın ucuna doğru ilerlemeye itti.

"Pip..." Kai uyardı.

Riven ayağa kalktı, ben dolaba doğru ilerlerken arkamdan geliyordu. "Nereye gidiyorsun? Dinlenmen gerek."

Yerden bir çift kabarık bot aldım ve ayaklarımı içeri kaydırdım. Dışarıdayken biri bana rahat bir eşofman giydirmişti ve bu yeterli olacaktı. "Phoenix'i bulmaya gidiyorum."

"Günlerdir bilincin yerinde değil. Sakin olman gerek," diye karşı çıktı Riven.

"Kendimi iyi hissediyorum." Gözlerimin arkasındaki donuk bir ağrı ve yorgunluk hissi dışında çoğunlukla doğrudu.

Kapıya doğru giderken Kai önümü kesti. "Nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Phoenix bu ruh hallerinden birine girdiğinde ortadan kaybolur."

Phoenix'le yaşadığım ilk karşılaşmayı düşündüğümde göğsüm sıkışmıştı. Sanki o zaman ile şimdi arasında koca bir ömür geçmiş gibiydi. "Nereye bakmam gerektiği konusunda oldukça iyi bir fikrim var."

Kai'nin mavi-yeşil gözleri fırl fırl döndü. "Onun saklandığı yeri biliyorsun."

Omuz silktim. "Geri döneceğim." Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yanında kara kara düşünen bir psikopatla.

Kapıyı açıp merdivenlere yöneldim. Atlas'ın sesi süzüldü. "Sen onunla git, ben yemeği temizleyeceğim."

Benim nazik devim en iyisiydi. Kai ve Riven'ı beklemedim. Gerçek şu ki, bana eşlik etmelerini istemiyordum. Beni yiyip bitiren endişe ve korkuyu görmelerini istemiyordum. Phoenix'in kardeşini kaybettiği için beni suçlayabileceği korkusunu.

Ön kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım. Muhafızlar bana temkinli bir bakış attılar ama onları görmezden gelerek patikadan aşağı inmeye başladım. Riven ve Kai'nin önünde koşmak muhtemelen aptalcaydı. Ama son zamanlarda yaşadığım onca şeyden sonra biri benimle uğraşırsa? Dürüst olmak gerekirse onlara acıdım. Çünkü ben kendimi kaybederdim.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu ve Riven ile Kai'nin varlığını hissedebiliyordum. Yanından geçtiğimiz her öğrencinin yüzünde de bunu görebiliyordum. Her biri iki prensi görür görmez gözlerini kaçırıyordu.

Eski yatakhane doğru aceleyle ilerledim ve bu kapıdan ilk kez içeri girdiğim anılar zihnimde canlanırken kalbim sıkışmaya başladı. Kerry'nin bana gösterdiği nezaket. Şimdi benimle aynı kilitli olan Kerry. Adam kaçırma, vatana ihanet ve hatta belki de cinayete teşebbüsten yargılanacak olan Kerry.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim ve binanın arka tarafında saklı olan tanıdık merdivenlere yöneldim. Merdivenin sonunda

İlk uçuşta göğsüm kabarıyordu. Çocuklar sadece birkaç gündür dışarıda olduğumu söylemişlerdi ama sanki bir aydır yataktaymışım gibi hissediyordum.

Riven ve Kai bana kolayca yetişebilirlerdi ama bunun için alana ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi geri çekildiler. Sahanlıkta durakladım, nefesimi toplamaya çalıştım, sonra devam ettim. Çatıya açılan kapıya ulaştığımda ciğerlerim yanıyor ve başım zonkluyordu.

Belki de bazı şeyleri çok fazla zorlamıştım. Artık çok geçti. Kapıyı iterek açtım ve gün ışığına çıktım. Biliyordum ki Phoenix daha ben onu görmeden oradaydı, o doğaüstü bilgi, Quintessence bağıydı. Onu hissettiğim yöne doğru ilerleyerek derin bir nefes aldım.

Phoenix binanın köşesine oturmuş, bacaklarını kenardan sarkıtmıştı. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde adımlarım duraksadı. Harap olmuş. Onu tanımlayacak tek kelime buydu.

Bunun ya da korkumun beni durdurmasına izin vermedim. Ona doğru ilerleyerek kendimi çatıya indirdim.

"Burada olmamalısın," diye homurdandı Phoenix.

"Gerçekten olmak isteyeceğim başka bir yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

Acı çekiyorsun. Bu yüzden seninleyim."

Phoenix tek kelime etmedi ama vücudundan gerginlik yayılıyordu.

Korku pençelerini içimde daha da derinleştirdi. "Tabii beni burada istemiyorsan."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek canımı yaktı, kesinlikle öldürdü ama bilmek zorundaydım.

Phoenix sarsıldı, bakışları bana kaydı. "Bunu neden söyledin?"

Yanımdaki adamı inceledim, koyu renk saçları kafasına yakın bir yerde toplanmıştı, altın rengi teni dövmelemlerle kaplıydı, gözleri anlamsızdı. "Aiden. Beni suçluyor musun?"

Yüzünde bir şok çizgisi belirdi. "Neden suçlayayım ki Sen?"

Omuz silktim, açıklamak istemedim. Onun yerine basitçe "orada değildin" dedim.

Phoenix yüzünü buruşturdu ve beni nazikçe kollarına çekti. "Özür dilerim Pip. Kafam çok karışık. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Onun sıcaklığını içime çekiyor, bu hissin tadını çıkarıyordum. Phoenix her zaman diğer erkeklerden birkaç derece daha sıcaktı, belki de ateş yeteneği çok güçlü olduğu için. "Yalnız başına acı çekmeni istemiyorum. Bu işler böyle yürümez. Birbirimize ."

Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinirken Phoenix bir süre hiçbir şey söylemedi. "Çok özür dilerim. Aiden'in sana yaşattıkları için kendimi asla affedemeyeceğim."

Phoenix'in kucağında bulduğum azıcık huzur da anında uçup gitti. "Bunu konuşmuştuk. Aiden'in davranışları senin sorumluluğunda değil."

Phoenix beni bıraktı, çenesi titriyordu. "Onunla uzun zaman önce ilgilenmeliydin. Eğer yapsaydım..."

"Kardeşini incitmek istemedin. Bu seni nazik ve sevecen bir insan yapar."

"Bu beni aptal yapar," diye tükürdü. "Neredeyse ölümüne neden olan bir aptal." "Aiden'in işi bu kadar ileri götüreceğini bilmeme imkân yoktu."

Dumanlı gölgeler Phoenix'in etrafında dönüyordu. "Biliyordum. Bana olan saplantısının ne kadar karanlık olduğunu hep biliyordum. Öfkesinin ne kadar derin olduğunu. Yine de yapılması gerekeni yapacak cesareti kendimde bulamadım. Çok geç olmadan onu bitirmek için."

"Kes şunu." Sözlerimde bir ısırık vardı. "Kendin hakkında böyle konuşma. Kardeşini öldürmek istemediğin için bir canavar değilsin." Ama Phoenix yine de öldürmüştü. Benim yüzümden.

Başını sallarken Phoenix'in oniks gözlerinde keder parladı. "Seni seviyorum, Aura."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ama ben seni hak etmiyorum."

Kelimeler beynime tam olarak nüfuz edemedi, çatının kenarından iterek hava yeteneğinin yardımıyla yere indi. Ve sonra bir anda yok oldu.

Anka Kuşu'nun ağaçların arasında kaybolduğu yere dik dik baktım. Sanki gözlerimi o noktadan , bir şekilde yeniden ortaya çıkarmış gibi.

Ayak Sesleri Sesli arkasında Ben, ama I
yapmadı bak kalktı. Riven bir yanıma, Kai de
diğer yanıma alçaldı.

Phoenix muhtemelen sonra buradan başka bir yere gitmez.
Olmadığım her yerde.

Riven parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirdi ve boynuma sokuldu. "şey yoluna girecek."

Kai'nin alnı endişeyle kırıştı. "Ne dedi?"

Riven tenime doğru iç çekti. "Aptal. Hiçbirimiz işi bu kadar ileri götüreceğini bilmiyorduk. Ve eğer gerçekten birinin peşinden gidecekse, hepimiz bunun Phoenix olacağını düşünmüştük."

Ormanı araştırmaya devam ettim. "Aiden, Phoenix'le boy ölçüşemeyeceğini biliyordu."

Kai diğer elimi tuttu ve sıktı. "Kendine gelecektir, Pip. Yemin et. Birkaç gün kara kara düşünmesi gerekiyor ve sonra bize geri dönecek."

Göğsümden bir sızı geçti. Bırakın bu kadar uzun sürmesinden endişe etmeyi, Phoenix'ten günlerce uzak . "Siz görmediniz

Yüzü. Periliydi."

Biz orada otururken ikisi de bir süre sessiz kaldılar.

Riven, "Onunla konuşacağım," diye beni temin etti.

Ama bunun bir yarayacağından emin değildim. Phoenix durumu nasıl gördüğüne karar vermişti.

Kai elimi tutarak ayağa kalktı. "Gel hadi. Seni eve götürelim."

Akmayan yaşlar gözlerimin arkasını yaktı. Phoenix olmadan eve gitmek istemiyordum. Ama başımı salladım.

Kai ve Riven ayağa kalkmama yardım ettiler ve Crown Hall'a doğru geri döndük. Kaslarım ağrıyordu ama bu rahatsızlık umurumda değildi. Bu sadece bana hala hayatta olduğumu, hala uğruna savaşacak çok şey olduğunu hatırlatıyordu.

"Odana çıkmak ister misin?" İçeri girdiğimizde Kai sordu.

Adımlarım durakladı ve başımı salladım. "Seninkine dönebilir miyiz?"

Bizim olması gereken yatakta uyumak doğru gelmiyordu. Phoenix bize dönene kadar olmazdı.

Kai'nin ifadesi yumuşadı, düşünce tarzımı anlamış gibi görünüyordu. Onları hissedebiliyor muydu yoksa sadece tahmin mi ediyordu, bilmiyordum.

Beni kollarının arasına aldı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. "Seni kendi alanımda görmeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Peki ya ben?" Riven karşılık verdi.

Kai kıkırdadı. "Senin çirkin suratın benim tasarım estetiğime bir hakaret." Riven onun kafasına bir şaplak attı. "Sen bir pisliksin."

Kai'nin beni merdivenlerden yukarı taşımasına itiraz bile etmedim. Yolda onunla Riven'in ileri geri şakalaşmalarını dinlemek çok güzeldi. Sanki her şey normalmiş gibiydi.

Ama değillerdi. Aklıma geldiği anda bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Ama Phoenix'in yüzündeki yıkımın anıları zihinsel duvarlarımı dövüyordu.

Bu görüntü kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, hepimizi ayıracağından korktuğum şeyi aklımdan çıkaracak herhangi bir şeye. Odasına girdiğimiz anda ağzım Kai'ninkine çarptı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve dilim içeri girdi. Bu

Kai'nin karşılık vermesi, aldığı kadar iyi vermesi sadece bir saniye sürdü. Kai bir nefesle geri çekilene kadar karnımda ısı birikti. "Pip," diye hırladı.

Riven'in gözleri kapalıydı ve ona bakıyordu. "Dinlenmen gerek."

Hâlâ Kai'nin kollarındayken Riven'a uzandım ve onu kendime çektim. "*Hissetmeye* ihtiyacım var."

Acı, korku ya da endişe değil. Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Aramızdaki bağın gücünü hatırlamaya. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi. Her şeyin üstesinden nasıl gelebileceğimizi, bunun bile.

Riven'ın bakışları yüzümde gezinerek beni aradı. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu okumuş gibiydi çünkü beni Kai'den aldı ve yatağa yatırdı. Kai diğerini kavrarken o da botlarımdan birine uzandı. Birlikte çekiştirince ayaklarım kurtuldu.

Riven'ın bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Emin misin? Canın yanmıyor mu?"

Eşofmanımın eteklerine uzandım, onu ve tişörtümü tutup başımın üzerine çektim. "Eminim."

Riven'ın gözleri parladı ve sonra Kai'ye doğru sert bir bakış fırlattı. "Onu giydiren sendin. Sütyenini giydirmek aklına gelmedi mi?"

Kai eğilip göğüslerimi avuçlarken dudakları kıpırdadı. "Bu güzellikler kısıtlanmamalı. Onları asla hapse atmazdım."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve kendimi çok iyi hissettim. "Göğüslerim sana teşekkür ediyor."

Eğildi, önce bir meme ucuna sonra diğerine bir öpücük kondurdu. "Bir şey değil. Sana her zaman göz kulak olacağım."

Dilini bir tepe noktasında gezdirince kahkahalarım boğazımda düğümlendi. "Kai," diye nefes aldım.

Riven kısık bir hırıltı çıkardı ve parmaklarını pantolonuma geçirdi. Hızlı bir çekişle ikisine karşı da tamamen çıplak kalmıştım. Eli kalçamın iç kısmında gezinirken Riven bir nefes çekti. "Çok güzelsin."

"Bu tür bir güzellik acımasızdır," diye Kai.

"Göğsünüzü yumruklar ve lanet kalbinizi yüzer." Kai boğazının arkasından onaylar gibi bir ses çıkardı.

Doğrulamaya, kıpırdanmaya çalıştım ama Riven beni sadece şilteden aşağı çekerek bacaklarımı açtı. O zaman ben de kendi hırıltımı çıkardım. "Sen

İkisi de çok fazla kıyafet giyiyor."

Kai'nin dudakları seğirdi. "Çıplak olmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman neyi bekliyorsun?" Ona parmaklarımı şıklattım.

Riven kıkırdadı. "Talepkâr küçük şey, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Sen de öyle."

Kaşlarını meydan okurcasına

kaldırdı. "Riv, sana bakmak

istiyorum."

Diğerleri gibi onun vücudunu incelemek için yeterli zamanım olmamıştı.

Riven'in gözleri parladı ve parmakları gömleğinin düğmelerine gitti. Acı verici bir yavaşlıkla her birini çözdü. Sonra kumaş yere düştü ve göğsü tamamen ortaya çıktı. Teni, belirgin göğüs kasları ve karın kasları üzerinde gerilmişti. Parmakları kot pantolonunun düğmesine gittiğinde sertçe yutkundum.

Riven'in siki serbest kaldı, çoktan sertleşmişti. Ona birkaç tembel vuruş yaptı. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

"Onun bana yaptığı lanet şeyin aynısı," dedi Kai. "Bir çeşit büyücülük."

Bakışlarım Kai'ye kaydı, tüm o altın teni sergileniyordu. Ve yardım edemedim ama . Parmaklarım aletini çevreledi ve elimde zonkladı.

"Lanet olsun," diye . "Yine lanet olası bir çocuk gibiyim."

Vücudunun benimkine verdiği tepkinin tadını çıkararak onu tabandan uca doğru çalıştırdım. Adamlarımdan bu tür bir tepki alabileceğimi bilmek içimde bir güç dalgası yarattı.

Bir anda ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağın ucuna doğru sürünmeye başladım.

Kai acı dolu bir ses çıkardı. "Kıçının bu görüntüsü beni öldürecek."

Omzumun üzerinden hınzırca bir sırıtış attım. "O zaman neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun..."

Ama ilerleyişimi durdurmam. Doğruca Riven'a doğru ilerledim. Eli sikini bir aşağı bir yukarı okşuyordu. Ve benim yakınlığımda, ucundan küçük bir ıslaklık damlası kaydı.

O güç hissi tekrar kabardı ve tereddüt etmedim. Dudaklarım Riven'in etrafında kapandı ve uzunluğundan aşağı kaydı. Ondan bir inilti kaçtı ve beni teşvik etti.

Kai'nin parmakları kalçalarımın arasına daldı ve küfretti. "Şimdiden çok ıslaksın. Riv'in sikini düşünmek bile seni sırlıslıkam ediyor."

İki parmağım içime kaydı ve Riven'in uzunluğunun etrafında mırıldandım, siki tepki olarak seğirdi. Daha fazlasını isteyerek Kai'nin içine geri ittim.

"Açgözlü," diye mırıldandı.

Riven kıkırdadı. "Ama ona çok yakışıyor." Bakışları Kai'ninkilerle buluştu. "Bence daha fazlasına ihtiyacı var, kardeşim."

Aynı fikirde olarak inledim. Bir saniye sonra Kai'nin parmakları bedenimden kaydı ve ucu girişime çarptı. İçimdeki her şey onun için haykırıyordu. Kai ve Riven'a bağlanmak için. Kendimi onların içinde kaybetmek için.

Kai içime doğru itti ve bu açı beni Riven'in sikinin etrafında soluk soluğa bıraktı. Odanın içinde görünmez bir rüzgâr esmeye başladı. Tenimin üzerinde kayıyor, meme uçlarımla alay ediyor ve onları sıkı tepeler halinde büküyordu.

Uzun ve derin emdim, Kai'ye doğru geri çekilirken Riven'in da aynı zevki hissetmesini istiyordum. Altın Tanrım içime girerken kalçalarımı kavradı. Her hamlesi içimde yıldızlar görmeme neden olan o noktaya çarpıyordu.

kadar çok his vardı ki, sanki içinde boğulacakmışım gibi hissettim.

Riven alçak sesle homurdandı. "Geleceğim, Aura."

Ama durmadım. Bir şey beni daha da derine götürdü.

Bir saniye sonra klitorisime bir baskı, alaycı bir vuruş oldu. Kai'nin parmağı değil, su hediyesi. Vücudum titredi, her bir his diğerine karşı asla bitmesini istemediğim bir savaşta savaşıyordu.

Riven boğazımdan aşağı boşalırken bir çığlık attı. Vermek zorunda olduğu her şeyi aldım, su o sinir demetinin etrafında fiske vurup dans ederken.

Dudaklarımdan kopan nefes Riven'in ağızımdan kaymasına neden oldu. Yüzümü çerçeveledi, Kai'nin beni almasını izlerken gözleri parlıyordu, itme üzerine itme.

"Bu görüntüyü asla unutmayacağım. Beynime kazıyacağım."

Kai'nin suyu klitorisimi sıkıştırırken ağzım açık kaldı. Her şey çok fazlaydı. Riven'ın bakışları beni yakıp kavuruyor, o zevk düğümünün üzerindeki baskı, Kai'nin inanılmaz derecede derine inmesi. İçimdeki her şey bir renk ve his sarmalında patladı. Sanki elemental ruhumu besleyen o gökkuşağı kıvılcımlarının her birini deneyimliyordum.

Kırıldım ve asla parçaları toplamak istemedim.

Eteğimdeki görünmez kırıxıklıkları düzelterek giriş yolunda ilerledim.

Atlas başını eğdi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Mükemmel görünüyorsun."

Sariah ve çocuklar sayesinde tüm yaralarım iyileşmişti. Elimi sandalyenin ayağına çarptığım yerde avucumun üzerinde oluşan yeni gümüş çizgiyi gizlemek için elim bir bandajla sarılmıştı. Bandajı sonsuza kadar takamazdım ama şimdilik idare etmek zorundaydım.

Riven mutfaktan çıktı ve bana bir seyahat kupası uzattı. "Bunu iç. Enerjini geri kazanmana yardımcı olur."

Açıklıktan yükselen buharı kokladım. Nefis kokuyordu. Küçük bir yudum aldım ve sııttım. "Çilek ve krema gibi."

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "En çok seveceğini düşündüğüm tatları aşıladım."

"A artı," dedim ve ona bir öpücük daha verdim.

"Hey, bir günaydın öpücüğünü istiyorum," diye yakındı Kai son merdivenden inerken.

Yüzündeki somurtkan ifadeye güldüm. "Zaten bir tane aldığına ve bana özel çay demlemediğine eminim."

Riven'a kaşlarını çattı. "Sana çay yapabilirim."

Riven alay etti.

"Yapabilirim," diye karşı çıktı Kai.

"Çaydanlığın nerede olduğunu bile bilmiyorsun." "Bulabilirim."

Atlas başını salladı. "Hadi ama. Müdür Acker'la olan toplantımıza geç kalacağız."

Kapıya bir kez daha baktım, açılmasını ve Phoenix'in içeri girmesini umuyordum. Çocuklar ona Müdür Acker'ın toplantıya çağırdığını mesajla bildirmişlerdi ama Phoenix'ten bir yanıt gelmemişti.

Seyahat kupasını daha sıkı kavradım, o sıcaklığı yanımda tutmaya çalıştım. "Hadi gidelim."

Dışarı çıktığımızda herkes bize baktı ama kimse tek kelime etmedi. Egan ve Carn hemen yanımıza düştüler. Bunun üzerine kaşlarım kalktı.

Riven yüzünü buruşturdu. "İşimizi şansa bırakmayacağız. Şu andan itibaren her zaman yanımızda olacaklar. Destek."

Başımı salladım, bu konuda ona karşı koymadım. Sadece birkaç adım öteye gitmiştim ve burunlarının dibinden götürülmüştüm. Muhafızların her zaman peşimde olmasını istiyorlarsa, öyle olsun.

Winthrop Hall'a doğru ilerlerken öğrenciler bize bakıyordu. Fısıltıları rüzgârda uçuşuyordu. çalıştım ama Kerry ve Aiden'in isimlerini seçmekten kendimi alamadım. Anılar bana saldırdıkça midem bulanıyordu.

Adamlardan biri kıs kıs gülererek arkadaşına Aiden'in ne kadar zarar verdiğini düşündüğünü sordu. Atlas adama öyle bir bakış attı ki yüzündeki tüm renk uçup gitti.

"Söylemek istediğin bir şey mi vardı?" Atlas'ın sözlerinin gücüyle altımızdaki zemin titredi.

"Hayır, Majesteleri. Özür dilerim." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kaçtı.

"İşettiğinden oldukça eminim." Kai kıs kıs güldü.

Atlas'ın göğsünden çıkan bir ses, toprağın sarsıntısını daha da şiddetlendirdi. "İnsanlar ağızlarına dikkat etmeli."

Riven bir eliyle Kai'nin omzuna vurdu. "Koca adamı kızdırmayalım, tamam mı?"

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye mırıldandı Kai.

"Onu buraya geri mi bıraktılar?" diye bağırdı bir ses.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Belki yeterince odaklanırsam Drue'nun zihnimle yok olmasını sağlayabilirdim. Bunu yapabilecek bir unsur olmalıydı. Belki onu alıp götürcek bir rüzgâr fırtınası?

Gözlerim açıldığında, zihin jimnastiğimin işe yaramadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Drue öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi bize doğru tepindi, Zeyna da itaatkâr bir şekilde onu takip ediyordu.

"Cidden hâlâ dersini almadın mı?" diye sordu. "Kendine dikkat et," diye homurdandı Riven.

Drue ona sert bir bakış gönderdi. "Beni senin hakkında konuşurma. Bu it için Eva'ya ihanet mi ediyorsun?"

Altımızdaki zemin tekrar sallanmaya başladı ama ben sadece alay ettim. "Gerçekten mi, Drue? Sanki Riven sana parmağını salladığı anda dizlerinin üzerine çökmeyecekmişsin gibi? Senin bir sonraki aether olduğunu sanıyordum?"

Belden aşağı bir vuruştı ama umurumda değildi. Bu hatundan ve zehrinden bıkmıştım.

Drue'nun yanaklarında bir sıcaklık belirdi. "Sanki sana dokunduktan sonra onlardan herhangi birini istermişim gibi. Muhtemelen artık hastalıklıdırlar."

Kai Drue'ya bir böcekmiş gibi baktı. "Komik, Riv'in sarayındaki muhafızlara kendini gösterip ona daha iyi erişmeye çalışırken bir şeyler yakalamış olabileceğini duydum."

Drue'nun döndüğü kırmızı ton, doğada hiç görmediğim bir tonda ve bize Kai'nin ifadesinin gerçekliği hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlatıyordu. Ama aşırı masumiyet çabasıyla nefesini tuttu. "Asla bu kadar alçalmaya tenezzül etmem."

Solumuzdaki hava muhafızı Carn öksürdü ve çıkan ses *saçmalığa* benziyordu.

Zeyna arkadaşının kolunu çekiştirdi. ", Drue. Gidelim."

Drue kolunu çekip kurtardı. "Hayır. Sözümü söylemeye iznim var. *Gerçeği* söylemeye iznim var. Bu pislik buraya ait değil. Hiçbir zaman da olmadı. İt şu anda bir rol oynuyor olabilir ama asla kabul edilmeyecek. Elemental insanları asla yönetemeyecek çünkü o bizden biri değil."

Sertçe yutkundum, sözlerinin potansiyel gerçekliği derinlerde bir yere çarpıyordu.

Drue'nun yanaklarına bir alay yayıldı. "Kraliyet ailesi çok geçmeden bunun farkına varacak ve o zaman itin yerini almam için bana yalvaracaklar." Bir huff çekti. "Aiden hepimize bir iyilik yapmalı ve fırsatı varken senin bağırsaklarını deşmeliydi."

Bir saniye önce Drue orada duruyordu ve bir saniye sonra etrafı ateşle sarıldı. O çığlık attıkça alevler daha da yaklaştı.

Phoenix bir anda ortaya çıkıp ona doğru ilerledi ve alevler kendi teninde dans edip gözlerinde dönmeye başladı. "Bunu bir daha söyle. Sana meydan okuyorum."

İLK DEFA Drue'nun yüzünde gerçek dehşeti gördüm. Ateş etrafını sardıkça, çember daha da daraldıkça çığlıkları daha da şiddetlendi. Sonra Phoenix'e doğru ilerledim, elimi sırtına bastırdım. "Yapma. O buna değmez."

Kontrolünü kazanmaya, öfkesini dizginlemeye çabalarken göğsü kabardı. "Özür dile."

Drue'nun yüzü kızardı. "Özür dilerim."

"Aura'dan uzak duracağına söz ver. Onun adı bir daha asla dudaklarından çıkmayacak," diye hırladı Phoenix.

"Söz veriyorum!"

Ateş ileriye doğru yükseldi ve Drue çığlık attı, ama sonra alevler tamamen söndü. Zeyna gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken titreyen arkadaşına yardım etmek için ileri atıldı.

"Sen lanet bir psikopatsın!" Drue bağırdı.

Phoenix sıırttı ama hareketinde yabanıl bir hava vardı. "Ve bunu sakın unutma."

Zeyna Drue'yu bizden uzaklaştırıp Winthrop Salonu'na doğru çekti. Kai yavaşça alkışlamaya başladı. "Bu bir şeydi..."

Phoenix döndü ve onunla temasımı kesti. "Onunla ilgilenilmesi . İşimi şansa bırakmayacağım."

Aiden'la olanlar yüzünden onları kabul etmedim.

Şimdi, Phoenix önce saldıracak ve soruları sonra soracaktı.

Midem bulandı. "Phee..."

Kara gözlerinde kıvılcımlar parladı. "gerekeni yapıyorum."

"Ama sen . Drue zehirli bir sürtük ama bana zarar vermeyecekti. Burada herkesin önünde olmaz."

Phoenix'in çenesinde bir kas kıpırdadı. "Ben işte. Bunu saklamaktan bıktım. Açıkta olması herkes için daha iyi."

Bununla birlikte arkasını döndü ve ormana doğru yürüdü.

İçimdeki her şey acıyordu. Phoenix için. Aramızdaki bağ için.

Ama bu acının hemen ardından öfke geliyordu. Bunu yapmaya hakkı yoktu.

Bir bomba at ve git.

Öfke adımlarımı körükleyerek gittim. "Aura," diye seslendi Atlas.

"Yapma," diye karşılık verdim.

Ses tonumdaki bir şey beni etkilemiş olmalıydı çünkü beni takip eden herhangi bir insan sesi duymadım. Yolumuza bir şey çıkarsa Phoenix'in beni koruyacağından emin olduklarından emindim. Az önceki hareketiyle bunu kesinlikle kanıtlamıştı.

Phoenix'in adımları benimkilerden daha uzundu ama öfkem benden yanaydı, hızım ondan daha fazlaydı. Ona ulaşmam uzun sürmedi. Tam da Crown Hall'un arkasından geçerken.

"Çocukların yanına dön, Aura."

"Senden emir almıyorum."

Phoenix'in omuzları sertleşti ve hızı yavaşladı. "Seni güvende tutacak şeyi yapıyorum."

"Hayır, korkaklık ediyorsun." Ona yem atıyordum ve bunu biliyordum.

Ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Phoenix'in adımları tamamen durdu ve yavaşça arkasına döndü, duman etrafında toplanıyordu. "Ne dedin sen?"

Ondan sıçrayan kıvılcımların beni korkutmasına izin vermedim. Reddettim. Onun yerine, bakışlarını ölümüne karşıladım. "Beni duydu. Sana korkak olduğunu söyledim."

Phoenix'in burun delikleri alevlendi. "Ben bir korkaktım, haklısın. Aiden'in sonunu getirmediğimden bir korkaktım. Ama artık korkak değilim. Eğer biri saçının teline dokunursa, onun işini bitiririm. Derilerini etlerinden sıyrıp kemiklerini küle çevireceğim. Ve bu hoşuma gider. İşte sen buna "

Beni korkutmaya çalışıyordu. Bunu biliyordum. Onu reddetmem için beni şok etmeye. Ondan iğrenmem için. Bu işe yaramayacaktı.

"Ne yani? Gölgelede dolaşıp bana tuhaf bakan herkesi öldüreceksin ama benimle gerçekten konuşmayacaksın öyle mi? Bu korkaklıktır."

Phoenix'in çenesi ileri geri hareket etti. "Nasıl istersen öyle adlandır." "Hiçbir şey demek istemiyorum. Kaçmayı bırakmanı istiyorum. I

benimle olmanı istiyorum. Arkadaşımı, aşkımı, eşimi özlüyorum."

Phoenix'in gözlerinde bir şey parıldadı ve ben de araya girmiş olabildüğündüm. Sonra panjurlar indi. "Ben senin düşündüğün kişi . Gülüşünü duymayı, kokunu içime çekmeyi, tenine dokunmayı hak etmiyorum."

İçimde savaşıyan duygular. Keder ve öfke. Ama kazanan öfke oldu. Onu sertçe ittim. "Kimin bana layık olduğuna ben karar veririm. Ve her seferinde seni seçiyorum."

Çatıda benimle birlikte oturan ve uzun zamandır ilk kez yalnız olmadığımı hissettiren adam. Bana tüm bunları verip sonra da elimden alamaz, bunun bir yalan olduğunu söyleyemezdi. Olamazdı.

Ellerim Phoenix'in gömleğini kavradı ve onu kendime doğru çektim. Onu gafil avladığım için iri cüssesini hareket ettirebildim ama artık çok geçti. Ağzım onun ağzındaydı.

Öpücük şefkatli ya da nazik değildi. Çaresiz ve vahşiydi. Ama umurumda değildi.

Phoenix'in alt dudağını ısırdım ve tek gereken buydu. Kontrolünü kaybetti.

Beni kendine doğru çekti, bacaklarım beline dolandı. Sırtım, yataktanemizin taş duvarına acı verecek kadar güçlü bir şekilde çarptı. Ama bu acıdan zevk alıyordum. Onu kaybetme ihtimalinin verdiği ıstıraptan başka her şey.

Phoenix beni aylardır çölde dolaşan bir adam gibi içine çekti. Dili benimkini okşamadı, savaştı. Bir egemenlik savaşındaydık ve ben adım atmıyordum.

Parmaklarım Phoenix'in sırtına saplandı, tırnaklarım gömleğinin düğmelerinin arasından bile etini çiziyordu. Ağzımın içine doğru hırladı ve titreşimleri ta kadar hissettiğime yemin edebilirim.

Phoenix bir elini aramıza soktu, dantel külotumu yakaladı ve hızlı bir hareketle parçaladı. Aşırı hassas tenime değen serin hava karşısında nefesim kesildi.

Geri çekildi, gözleri meydan okumayla doluydu. "Koşmaya hazır mısın, Pip?"

O an tenimden kıvılcımlar saçıldı. "Asla." Elim aramıza daldı ve fermuarının düğmesini açtı. "Öyle mi? Son zamanlarda iyi olduğun şey bu gibi görünüyor."

Phoenix'in omuzlarında küçük alevler patladı ama o kaçmadı. Onun yerine iki parmağını içime soktu.

Gözlerim dalgalanarak kapandı, onu hissetmenin tadını çıkarıyordum. Günlerce, haftalarca onu özledikten sonra Phoenix'le küçük bir bağ kurmak cennet gibiydi. Başımı duvara yaslayarak yaslandığımda dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Phoenix'in dişleri boynumu sıyırdı. "Bu seni tahrik mi ediyor? Sana bakan herkesi öldüreceğimi bilmek mi?"

O içeri çıktıkça iç duvarlarım parmaklarının etrafında kasıldı. Tırnaklarım sırtına daha derin kazdı. "geçmeyi bırak ve bana ihtiyacım olanı ver."

Phoenix lanetle hırlama arası bir ses çıkardı. Parmakları gitmişti ve bir saniye sonra her şeyi elimdeydi.

Bu lezzetli esneme karşısında ağzım açık kaldı. Phoenix beklemedi. İçime girdi. Onun itişine karşılık verdim, tüm hayal kırıklığımin ve öfkemin onunla birlikte kanamasına izin verdim.

Kıvılcımlar etrafımızda dönüyor, alevlere dönüşüyordu. Her şey çok fazlaydı. Phoenix'in kalçalarının hafif bir açısıyla aşağıya doğru spiral çiziyor, kendimi sadece bizim olan ateşte kaybediyordum.

Phoenix kendini boşaltırken bağırışını boynuma doğru boğdu. Göğsüm kabardı ve kendime gelmek için mücadele ettim.

Oniks gözler anlam veremediğim bir ifadeyle bana baktı. "Seni incittim mi?"

Çenem gevşedi. "Hayır. O..." Şaşırtıcı mı? Tam ihtiyacım olan şey mi?

"Bir hata."

Phoenix çekildi ve onu kaybettiğim için içim burkuldu. Ama beni derinden yaralayan onun sözleriydi.

Fermuarını çekti. "Özür dilerim, Aura. Bunu asla yapmamalıydım." Ve sonra gitmişti.

Yata Khanemizin arka kapısını açarken hissizleştikimi hissettim. Merdivenlerden en üst kata, hepimize ait olması gereken odaya çıkarken o hiçlik sisini etrafımda sıkıca tuttum. Banyodaki ışığı yakarak üniformamı çıkardım.

Giysilerimin her bir parçasını çöpe atmak istedim. Her bir parçası az önce olanları hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ve ben bunların hiçbirini istemiyordum.

Bileğimden bir lastik bant çıkararak saçımı topuz yaptım. Saçlarımı yıkayacak vaktim olmayabilirdi ama Phoenix'i tenimden arındıracaktım. Duşun kapısını açarak suyu gidebildiği kadar soğuğa çevirdim. Az önce içinde bulunduğum ateşin tam tersi olan her neyse. İhtiyacım olan şey buydu.

Spreyin altına girdim ve dudaklarımdan dökülen nefese engel olamadım. Ama buz gibi soğuk sudan uzaklaşmama izin vermedim. Bunun yerine yüzümü akıntıya doğru eğdim. Su üzerime yağdı ve gözyaşlarımın başlaması uzun sürmedi. Sadece düşmelerine izin verdim.

Çok şey inşa ediliyordu. ardına hayat değiştiren anlar. Aralarında için neredeyse hiç şansım yoktu. Ve tam bir şeylerin üstesinden geldiğimi düşündüğümde, halı altımdan çekiliyordu.

Kaburgalarım daraldı, nefes almam zorlaştı. Ama olduğum yerde kaldım. Zamanla buz gibi su gözyaşlarımın en temizledi. Yine de acımı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Suyu kapattım ve duştan çıktım. Üzerime bir havlu sararak kapıya doğru ilerledim. Atılmış üniformamı elime almadım. Ona dokunmayı kendime yediremedim.

Yatak odasına geçerken adımlarım duraksadı. Üç göz üzerimdeydi. Her biri farklı duygularla doluydu. Öfke. Endişe. Hatta bir parça korku.

"Sadece giyinmem gerekiyor," dedim ve dolaba doğru ilerledim. Onlara bakmaya dayanamıyordum, gözlerindeki acıyı görmeye dayanamıyordum. Adamlarım aptal değildi. İkiyle ikiyi bir araya getirirler ve sikilip anlarlardı.

Dolabın içine girip kapıyı arkamdan . Kimse beni takip etmedi. Havluyu bıraktım ve bulabildiğim ilk üniformayı çıkardım. Hızlıca giyinmeye çalıştım. Havlumu kaptığım gibi yatak odasına geri döndüm.

Hâlâ onlara bakamıyordum. Havlumu asmak kısa sürede hayal edilebilecek en önemli görev haline geldi. Sorun ki, bunu yaptıktan sonra dikkatimi dağıtacak başka bir şey kalmamıştı.

Banyo ile yatak odası arasındaki oyukta bekledim. Şimdi korkak olan kimdi?

Döşeme tahtalarından yayılan titreşimler bana birinin geldiğini söylüyordu. Yine de bakmadım.

İki eli yanaklarımı kavradı, nasırlar tenimde hoş bir ürperti yarattı. Atlas yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi. "Bizden saklanmana gerek yok, Pip. Hiçbir zaman. Her ne olursa, bununla birlikte başa çıkacağız. Bunu düzelteceğiz."

Boğazım düğümlendi ve gözlerim yandı. "Bunun düzeltilebileceğinden emin değilim. O kadar karanlık bir yerde ki."

Riven oyuğun duvarına yaslanmıştı, buzul gözleri şimdi daha fırtınalı bir renk . "Sana zarar verdi mi?"

Sertçe yutkundum. "Düşündüğün şekilde değil." Bu çok daha kötüydü. Phoenix lanet kalbimi paramparça etmişti.

"Ne şekilde peki?" Kai sordu. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar soğuktu. Uğursuzdu.

Başımı salladım. "Önemli değil."

Riven bana doğru yürüdü ve beni Atlas'ın elinden çekip kollarına aldı. "Her zaman önemlidir. Kimse sana zarar veremez ve

Birimiz bile."

Kai alay etti. "Konuşmayı seven birisin."

Riven ona kaşlarını çatı. "Ve bu yüzden senin bilemeyeceğin kadar çok dayak yedim."

"Dur," diye yalvardım. "Birbirimizi inciteceğiz. Hayat bu." "Ama ne olursa olsun, bunu düzeltmek zorundayız," dedi Atlas usulca.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Deniyorum. Ama yaptığım her şey..." Tam bir felakete dönüştü. Kelimeleri söylemeye dilim varmadı ama bu onların gerçekliğini değıştirmede.

Kai yaklaştı ve dudaklarını şakağımda gezdirdi. "Phoenix'in zamana ihtiyacı var. Mantıklı düşünmeye başlamadan önce her zaman öfkesinin geçmesine ihtiyacı olmuştur."

"Endişelendiğim şey öfke değil," dedim. "O zaman ne?" Riven sordu.

"Suçluluk duygusu."

Atlas'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Her zaman kendi hatası olmayan şeyler için suçu üstlenen biri olmuştur."

Riven iç çekti. "Phoenix'in kız kardeşinin ölümü için kendini suçlamayı bıraktığını hiç sanmıyorum."

Kai'nin mavi-yeşil gözleri parladı. "Bu The Network'te var, başka kimsede yok. O bir *çocuktu*."

Riven'in tutuşunu daha da derinleştirdim. "Onu o şekilde görmek, çığlıklarını duymak? Bu bir travma. Öylece geçip gitmez. Üstesinden gelmek zorundasınız."

Atlas'ın ağzının kenarları aşağı doğru çekildi. "Bunu atlatabilmesinin tek yolu krallığının ölüm listesini incelemek, en kötöleri öldürmek ve dünyayı daha iyi bir yer olarak bıraktığını bilmektir."

"Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Anlıyorum ve bunun için onu suçlamıyorum ama bu da pek sağlıklı değil. Aiden ve onun yeniden huzur bulmasının bir yolu olduğunu umuyordum ama..." Sözlerim .

Kai saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bunun için kendini suçlama. Aiden asla yola gelmeyecekti. Bu onun içinde yoktu."

Kai'nin Aiden'in merhametten yoksun olduğu konusunda haklı olduğunu biliyordum ama yine de onun hayattan silinmesine neden olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Dünya.

Bir dizi bip sesi duyuldu ve Riven beni bırakırken küfretti.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

Atlas'ın alnı endişeyle kırıştı. "Bu resmi bir kraliyet iletişiminin sesi."

Riven'la yüzleşmek için döndüğümde midem bulandı.

Cebinden telefonunu çıkardı ve kamera olduğunu tahmin ettiğim bir şeye bakmadan önce ekrandaki bir dizi tuşa dokundu. Işık yanıp söndü ve sonra bilgileri tararken gözleri tekrar kısıldı.

Riven'ın rengi soldu.

"Kahretsin Riv," diye mırıldandı Kai. "Beni ."

"Akşam yemeği için babamın sarayına bir davetiye. Bu gece için." Atlas küfrederek beni kendisine doğru çekti.

Etrafımdaki üç kişiye baktım. "Kibarca reddedebilir miyiz? Onlara ders çalışmamız gerektiğini söyleriz."

Riven'ın gözleri bana dikildi ve onları hiç bu kadar boş görmemiştim. "Bu resmi bir kararname. Başka seçeneğimiz yok."

Bağlılığımın benim için yenilediği muhteşem banyoda iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden oturuyordum. Güzel bir iç çamaşırıydı, bunu erkeklere verebilirim. Bordo bir dantel o kadar yumuşaktı ki, sanki en yumuşak ipekten dokunmuş gibi hissettiriyordu.

Makyajımı özenle yapmak için sonsuza kadar uğraşmıştım. Bir çeşit zırhtı. Dramatik dumanlı gözler ve konturlu elmacık kemikleri. Sanki bir şekilde bu beni gelecek olan her şeyden koruyacaktı.

Ailemi öldüren adamla yüzleşme fikri bile midemi bulandırıyor. Tezgâhın kenarını kavradım. "Sen bundan daha güçlüsün."

Normal gri renklerine dönmeden önce gözlerimde kısa bir an için gümüş rengi parladı. Ama bununla ilgili bir şey rahatlatıcıydı, içimdeki gücün bir işaretiydi.

Mermere tutunmayı bıraktım ve doğruldum. Bir kancada asılı duran elbiseye dönüp baktım. Başka bir zırh parçasıydı. Asla bir parçası olmadığım dünyaya uyum sağlamama yardımcı olacak bir parça.

Riven, Kai ve Atlas beni kraliyet görgü kuralları konusunda bilgilendirebilirler diye bugün dersleri asmiştık. Ayrıca bu akşam yemeğe kimlerin katılabileceği konusunda da bilgi verdiler. Kral Zephyr'in metresi. Belki de birçok danışmanı. Kraliyet muhafızları.

Riven bana her oyuncunun fotoğrafını göstermiş ve nelere dikkat etmem gerektiğini söylemişti. Atlas elimi sıktı. *"Merak etme. Her zaman yanında olacağız."*

Bu geceyi atlatmamı sağlayacak tek Şey bu gvenceydi.

Saten elbiseye uzandım. Gecenin kıyafeti resmiydi. Kai beni gömme dolaptaki bir rafa yönlendirmiş ve oradan istediğimi seğmemi söylemişti. Adamlar ileriye düşünmüş, beni başımıza gelebilecek her Şeye hazırlamışlardı.

Fermuarı aşağı çekerek lüks kreasyonu askıdan indirdim. Bu his daha önce deneyimlediğim hiçbir Şeye benzemiyordu. İçine girdim ve çektim. Elbisenin kendisi ten rengimi mükemmel bir Şekilde tamamlayan soluk bir lavantaydı. Tüm gümüş izlerimi ortaya çıkaran derin bir yakası vardı. Danteller olmasaydı giymek aptallığın da ötesinde olurdu.

Metalik iplikler bir araya gelerek beni yıldız tozuyla kaplanmış gibi gösteren bir kaplama oluşturdu. Neyin kumaş neyin yara izi olduğunu anlayamayacağınız kadar çoktu. Kollarımı ve ellerimin çoğunu bile kaplıyordu.

Arkadan fermuarımı çektim ve özenle kıvırdığım saçlarımı düzenledim. Eski hayatımdan kimse beni tanıyamazdı. Bu düşünce içimde bir sızı yarattı. Ailemi zlemiőtim. Charlie, Janine, Lainey.

Bu düşünceyi bir kenara iterek derin bir nefes aldım. "Bunu yapabilirsin."

Yansıma başımı salladım ve ayaklarımı bantlı, gümüş sandaletlerin içine soktum. Çok yüksek değillerdi ama yine de bu gece takılıp dőmemem ve kıçımın üstüne akılmamam bir mucize olurdu. Belki hava büyüm beni dik tutabilirdi.

Bu umutla kapıya doğru yürümeye başladım. Yatak odası boştu, ben de yürümeye devam ettim. Aşağıdaki katlardan kısık sesler yükseliyordu. Sesi takip ederek merdivenlerden aşağı indim ve oturma odasına girdim.

Odaya girdiğim anda sesler kesildi. Dört ift göz bana dikilmişti ve kıvrınma isteğimle savaştım. Bu çok mu fazlaydı? Bir moda hatası mı yapmıştım?

İlk harekete geçen Kai oldu. Dört uzun adımda bana doğru ilerledi. A bakışları beni yiyip bitirirken elleri yanlarımda gezindi. "Pip."

Sesi alçak ve hırındı, tenimin üzerinde her türlü vaatte bulunacak Şekilde kayıyordu.

"Her Şey yolunda mı?" Yumuşakça sordum.

Kai homurdandı. "Tamam mı? Seni omzuma atıp bütün gece odama kilitlemek üzereyim. İsterlerse beni vatana ihanetten yargılayabilirler."

Atlas yanıma doğru ilerledi. Uzun parmaklarıyla omuzlarımdaki saçlarımı taradı ve başını eğerek oraya bir öpücük kondurdu. "Nefes kesicisin."

Riven yutkundu ve bize doğru geldi. "Gördüğüm en güzel manzara."

Hareket etmeyen tek kişi Phoenix'ti. Ama gözleri beni içine çekti.

Benimki de cevap olarak aynısını yaptı. Diğerleri gibi smokin giymiş olan bu adam bir hayal gibiydi. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin yakasından görünen dövmeler. Göğsünü sıyıran ceket, altındaki kasları ima ediyordu. Ve o oniks gözleri parlıyordu. Derinliklerinde alevler dans ediyor ve havasında olduğu şeye bağlı olarak zevk ya da acı vaat ediyordu.

Riven alçak sesle, "Gitmeliyiz," dedi.

Bakışlarımı Phoenix'ten ayırdım. "Tabii ki."

"Korumalarımızdan hiçbirini yanımızda getiremeyeceğiz." Gözlerim onunkilere kaydı. "Neden?"

Atlas homurdandı. "Burası Riven'in ana krallığıyken dışarıdan muhafız getirmek hakaret sayılır."

Kai'nin eli benimkine kaydı. "Seni yakaladık, Pip."

Bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. "Hadi şu işi . Eve dönerken dondurma için malzeme alabilir miyiz? Bütün o süslü yiyeceklerden hoşlanacağımı sanmıyorum."

Atlas kapıya doğru ilerlerken sıırttı. "Dondurmalı dondurma yapabilirim."

Yurdun önüne park edilmiş cipe doğru ilerledik. Egan ve Carn bize saygıyla başlarını salladılar.

Egan, "Siz biz buraya göz kulak oluruz," dedi.

Phoenix çenesini kaldırdı. "Minnettarım." Sonra etrafımızdan dolaştı ve direksiyonun arkasına geçti. İç çekme isteğimle savaştım.

Atlas ön yolcu oturdu ve geri kalanımız arkaya tırmandık. Kai kalçalarına hızlı hızlı vuruyor, Riven ise camdan dışarı bakıyor, gözleri gergin bir şekilde kırışıyordu.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve sıktım. "İyi misin?" Bana şöyle bir baktı. "Pek sayılmaz. Ya sen?"

"Siz varsınız çocuklar. Ben iyi olacağım."

Riven'in ifadesi yumuşadı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Elim onunkinde kasıldı. "Ben de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Geçide giden yolun geri kalanında sessiz kaldık. Cipten indiğimizde, bizi elemental dünyada herhangi bir yere götürebilecek olan enerji küresine baktım.

Riven bir adım öne çıktı. "Bizi saray geçidine yönlendireceğim. Bekliyor olacaklar, bu yüzden tetikte olun."

Diğer çocuklar başlarını sallayarak etrafımda bir çember oluşturdular, böylece hiçbir yerim açıkta kalmadı.

Enerji küresinin içine adım attık ve enerji küresi midemi bulandıracak şekilde üzerime çöktü. Hız treninde her şeyin birkaç dakikalığına ağırlıksız olduğu o düşüş gibiydi. Birkaç saniye içinde diğer tarafa adım atıyorduk.

Ve etrafımız sarılmıştı.

Geçidi çevreleyen düzinelerce kraliyet muhafızını gördüğümde ağzım kurudu. Adamlar etrafımda savunma pozisyonu almış, kendilerini her şeye hazırlamışlardı.

Kral Zephyr yüzünde bir gülümsemeyle öne doğru yürüdü. "Zephyr Krallığı'na hoş geldiniz," diye gürledikten sonra kıkırdadı. "Oh, sakın olun. Bu iğrenç Ağ olayından beri muhafızlar alarmda. Çok dikkatli olamayız."

Bakışları bana döndü, yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Peki sen nasılsın, Aura, canım? Büyük bir olay yaşadığını duydum."

Birkaç kez göz kırptım. Kimdi bu ve bana her zaman bir sahtekârdan başka bir şey olmadığını söyleyen adam neredeydi? Kral Zephyr belli ki bir taktik deniyordu. Ama bu da işe yaramayacaktı.

Adamla ilgili her şey sahteydi. Gülümsemesi gergindi, sanki onu yaratmak için kullandığı kaslar harekete yabancıydı. Endişesi sanki kontrol edemiyormuş gibi yerinde sallanıyordu ve gerçek bir sahicilikten yoksundu.

Yüzümü boş bir maske gibi tuttum. "Ben iyiyim, Majesteleri."

Gözleri parladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Lütfen beni yemek salonuna kadar takip edin."

Kai elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirirken, Atlas diğer yanımda pozisyon aldı. Anka arkamıza geçerek sırtımızı korudu ve Riven önden gitti.

Kral Zephyr bizi hedefimize doğru yönlendirirken bakışlarım saray koridorunda gezindi. Tavanlar inanılmaz derecede

Yüksek ve devasa pencereler bahçeden alacakaranlığı içeri alıyordu. Bahçede muhteşem çiçekler ve hava büyüyle suyun dans etmesini sağlayan fıskiyeleler vardı. Koridorun duvarlarına altın telkari ile karmaşık desenler işlenmişti.

"Çok güzel," diye nefes aldım.

Riven sadece bizim duyabileceğimiz alçak bir sesle, "Sizi aldatmasına izin vermeyin," dedi.

İçimdeki her şey kaskatı kesildi ve Riven'in yara izlerinin görüntüsü zihnimde canlandı. Saray estetik açıdan güzel olabilirdi ama bu sadece burada yaşayan canavarı gizlemek içindi. Bir elimi Riven'in sırtına bastırdım, burada ve yalnız olmadığını bilmesini istiyordum.

Elini geri uzattı, parmakları sessiz bir teşekkürle benimkileri sıktı. Burada olmak zorunda olmasından bile nefret ediyordum. Akşam yemeğimi o kadar hızlı yedim ki Kral Zephyr'in başı dönerdi.

İki muhafız devasa kapıları açtı ve kral geçerken eğildi.

"Lütfen oturun," dedi Kral Zephyr.

Riven babasına en yakın koltuklardan birini aldı, ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum. Atlas diğer yanımda, Phoenix ve Kai ise karşımızdaydı. Oturduğumuz anda garsonlar belirdi ve her birimizin kadehine şampanya doldurdular.

Kral Zephyr şampanya kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldırıyorum. Oğlumun eşini bulmasına."

Kralın sözlerinde duygularına uymayan bir ısırik vardı ve Riven'in çenesi titredi. Ama hepimiz bir yudum aldık. Henüz yirmi bir yaşında olmadığımı belirtmek istemedim. Ama elementler âleminde yasal içki içme yaşının kaç olduğunu kim bilebilirdi ki?

Salatalar hepimizin önüne konurken Kral Zephyr sandalyesinde arkasına yaslandı. Konuşmadı, sadece bana baktı. Gözlerinde şimdiye kadar gördüğüm en soğuk hesaplama vardı.

"Bir aether'in ne kadar özel olduğunu biliyor musun evlat? Ne kadar nadir?" Kral Riven'la konuştu ama bakışlarını benden hiç ayırmadı.

Etrafımdaki adamlar alarma geçerken gerginlik havayı doldurdu.

"Aura'nın ne kadar özel olduğunu farkındayım," diye homurdandı Riven. "Ama bunun onun güçleriyle hiçbir ilgisi yok. Bu onun ruhu."

Kral Zephyr alay etti. "Sen her zaman zayıftın. Yapılması gerekeni asla yapamadın."

"Onun hakkında bu şekilde konuşma," diye tersledim.

Atlas'ın eli uyluğuma gitti ve dikkatli olmam için sessiz bir uyarıda bulunarak sıktı.

Kral sadece güldü. "Her şeye rağmen içinde biraz ateş olduğunu bilmek güzel." Bakışları midemi bulandıracak şekilde üzerimde gezindi. "Bir zamanlar böyle bir ateşi olan başka bir genç kadın tanı mıştım." Gözleri parladı. "Onu bana karşı kullanmaya çalışmak gibi bir hata yaptı. Bu onu diri diri yaktı."

Annem.

Boğazımda bir öfke kabardı ve masadan geriye doğru itildim. Atlas bir anda arkamdaydı ama ben çoktan kapının yolunu yarıl amıştım.

"Banyo mu?" .

"Şu koridorun sonunda," diye cevap verdi gardiyan, bakışlarında sempati vardı.

Görünüşe göre, bu saraydaki herkes kalpsiz bir canavar değ ilmiş.

Küçük bir oyuk görene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı çekerek açtım, içeri daldım ve kapıyı arkamdan kapattım. Mide bulantısından kurtulmak için nefes almakta zorlanıyordum. Anılar zihnimin duvarlarını dövüyordu.

Duman. Çığlıklar. Gözlerimi sıkarak kapattım ve burnumdan nefes aldım.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. "Hanımefendi?" diye sordu kadınsı bir ses. "İçeri girebilir miyim? Atlas'ınız midenizi rahatlatmak için bir şeyler istedi."

Tabii ki Atlas neden tuvalete hemen anlayacaktı. Titrek bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Altmışlı yaşlarında görünen bir kadın bana nazikçe gülümseyerek içeri girdi ve bir bardak uzattı. "Bu bir zencefil kökü karışımı. Karınları ağrıdığında kızlarıma da iyi gelirdi."

İçkiyi kabul ettim ve bir yudum aldım. Kabarcıklar dilimin üzerinde oynaştı ve serin tatlılık anında rahatlama getirdi. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Sen dönmeye hazır olana kadar seninle bekleyeceğim. Prens Atlas hemen koridorda."

Başımı salladım, bir yudum daha aldım.

Kadın beni inceledi, elleri gergin bir şekilde üniformasının bağlarıyla oynuyordu. "Siz gerçekten Ciela'nın kızı mısınız?"

Hava ciğerlerimde dondu. "Annemi tanıyor muydun?"

Kadın sertçe yutkunarak daha da yaklaştı. "Buradan gitmen gerekiyor. Yemeğe devam edemeyecek kadar hastaymışsın gibi davran."

"Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Yapmalısın." Uzanıp boştaki elimi sıktı. "Gitmeli ve bir daha asla geri dönmemelisin. Burada tüm güç onda."

"Kral Zephyr?"

"Şşşt!" diye tısladı. "Her yerde kulaklar var. Zayıf davran. Dostuna yaslan. Seni eve götürsün."

Buradan çok istiyordum ama aynı zamanda bu kadının bana ne söylediğini de anlamam gerekiyordu. "Neden?"

Sanki biri arkasından gizlice girmiş gibi omzunun üzerinden baktı. "Ona takıntılıydı. Bu gerçek bir hastalıktı."

Nefesimi çektim. "Anneme takıntılı mısınız?"

Kadın sarsak bir şekilde başını salladı. "Eskiden onun özel odasını temizlerdim. Her yerde fotoğraflar vardı. Onun hakkında notlar. Hareketlerinin tam raporları."

Janine'in bana anlattıkları zihnimde canlandı. Birinin annemi nasıl takip ettiği. Onu takip ediyordu. Ve o kişi Kral Zephyr'di.

"Ne istedi-?"

Kapı sarsılarak açıldı ve önümüzü kesti. Bir kadın gardiyan önümdeki kadına hançer gibi baktı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Kadın başını eğdi. "Sadece bayana bir karışım getirdim. Kendisi hasta."

Hemen onun böyle davranmamı emrettiğini hatırladım. "Korkarım mide kapmış olabilirim."

Gardiyan alay etti. "Hepiniz koridora çıkın."

Oyuktan geçip koridora girdiğimizde bağım ve Kral Zephyr'le yüz yüze geldik, arkalarında bir grup muhafız koridorda sıralanmıştı.

Kral Zephyr'in gözleri parladı. "Burada ne yaptığını sanıyorsun Mayla? Mutfaktan çıkmayacaksın," diye homurdandı.

Atlas aceleyle, "Bu benim hatam," dedi. "Aura'nın hasta olduğunu biliyordum ve onun için bir karışım hazırlamak istedim."

Kralın bakışları titremeye başlayan Mayla'nın üzerinde yoğunlaştı. "Ne. Sen. Sen. Yaptın?"

Mayla'nın yüzü kızardı. "Hiçbir şey, Majesteleri."

"Bana yalan söyleme!" Öfke beni içine çekerken sözleri pencereleri salladı. "hissedebildiğimi biliyorsun."

Gözlerim parladı. Kral Zephyr'in Atlas'a benzer bir yeteneği mi vardı, insanların sahtekarlık yaptığını anlayabiliyor muydu?

Mayla'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bayana sadece annesini tanıdığımı söyledim. Nazik ve cömert bir ruhu olduğunu söyledim."

"Aura'nın kafasını yalanlarla doldurdun," diye Kral Zephyr.

Mayla kralın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. "Ona gerçeği söyledim. Takıntılı olduğunu-"

Kral Zephyr o kadar hızlı hareket etti ki her şey bulanıklaştı. Kemerinden bir bıçak çıkardı ve Mayla'nın boğazına sapladı. Mayla bir saniye önce konuşuyordu ve bir saniye sonra yere yığıldı, kanı mermer fayanslara döküldü.

Benden kaçan ses, nefes almakla çığlık atmak arasında şeydi. Bir saniye içinde Atlas beni kollarına alırken, Phoenix önümüze atladı ve avucunda bir ateş topu yükseldi. Su, Kai'nin ellerinin etrafında dönüyordu ve Riven'a ait olduğunu bildiğim hava fırçasını hissedebiliyordum.

Salondaki muhafızlar anında silahlarını kınından çıkardılar. Kral Zephyr gözünü bile kırpmadı. Sadece eğildi ve kılıcını Mayla'nın önlüğüne silerek temizledi. Doğrulurken gözlerini bize dikti. "Kendi evimde küstahlığa izin vermeyeceğim. Yalanları da."

Ama yalan değillerdi. Bunu biliyordum. Atlas'ın göğsünün sırtıma çarpması onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

Kral Zephyr bıçağını kınına sokarak, "Yemeğe dönelim," dedi.

Adama bakakaldım. Şaka mı yapıyordu? Az önce, kendisine hiçbir faydası olmadığı halde bana nezaket gösteren bir kadının boğazını kesişini izledim ve o benden fileminyonu ya da her ne planladıysa onu mideye indirmemi mi bekliyordu?

Atlas beni kendine daha sıkı tuttu. "Korkarım Aura'yı eve götürmemiz gerekecek. Kendini iyi hissetmiyor."

Kral benim nazik devime ters ters baktı. "Ve korkarım ki bu kabul edilemez."

"Baba..." Riven başladı.

"Sessizlik," diye bağırdı Kral Zephyr. "Bu yemeği bitireceğiz, yoksa hepiniz vatana ihanetten yargılanacaksınız."

Phoenix'in elindeki ateş topunun boyutu büyüdü ve onu önümüzdeki canavara fırlatmayı düşündüğünü biliyordum. Her ne kadar bunu yapmasını istesem de akıllıca davranmak zorundaydık.

Phoenix'in ceketinin arkasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Hadi şu yemeği bitirelim." Eğer kusarsam, krala nişan alacaktım.

Yemek salonuna doğru yürüyüşümüz bir akşam yemeği partisine giden insanlardan çok bir cenaze alayına benziyordu. Salatalar tüketilirken hepimiz sessizdik. Ben tek bir lokma bile yiyemedim. Sadece marul yapraklarını tabağımda gezdirdim.

"Önünüze konanı yememenin kabalık olduğunu size kimse öğretmedi mi?" Kral Zephyr havladı.

Başımı kaldırdım, bakışlarını karşıladım ve başka tarafa bakmayı reddettim. "Ailem, tükürmeye bile değmeyecek bir korkak tarafından vahşice öldürüldü. Bu yüzden çocukluğumun görgü kısmını kaçırmış olmalıyım."

Phoenix sırtına vururken Kai bir yudum su içti ve öksürdü.

Kral Zephyr'in burun delikleri alevlendi. "Belki de küstahlıkları yüzünden öldürülmüşlerdir."

"Bana öyle geliyor ki, *küçük* bir adam kendini tehdit altında hissettiği için öldürülmüşler."

Ana yemeğimiz önümüze konurken Riven sessizce, "Aura," diye uyardı.

Bir dakika önce durgun olan hava hızlandı. Kral Zephyr nefes alışverişini kontrol altına almaya çalışırken esinti odayı süpürdü. "Annen soyunu boşa harcamış."

"Yeter," diye tersledi Phoenix. "Aura'nın annesi hakkında böyle konuşamazsın."

Kralın başı yavaşça Anka'ya doğru döndü. "Yerini unutuyorsun. Artık benim krallığımdasın..."

"Ve biz buradayken herhangi birimiz yaralanırsa, uluslararası bir olay başlatacaksın," dedi Kai rahat bir ses tonuyla. "Kesinlikle bir pislik da, bunu yapacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Kral Zephyr'in yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. "Oh, Kai, bu sırtışı bir gün yüzünden söküp almaktan büyük keyif alacağım."

Riven sert bir sesle, "Yemek yiyelim de gidelim," dedi.

Atlas onaylarcasına homurdandı.

Çocuklar yemekleri kürekle ağızlarına atıyor, tabaklarını rekor sürede temizliyorlardı. Ben tek bir ısırık bile alamadım. Tabaklar temizlendiğinde, Riven sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Kraliyet kararnamelerine göre ana yemeği sizinle birlikte yememiz gerekiyordu. Tatlı için kalmamız, uzatmamız gerekmeyen ek bir onurdur. Biz artık gidiyoruz."

Kral Zephyr hiddetlenirken geri kalanımız ayaktaydık. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şu anda yapamazdı.

Kapıya doğru ilerlemeye başladık. Ama Riven'in adımları yavaşladı, sonra da durdu. Nefes alamıyormuş gibi boğazını sıktı ve sonra yere yığıldı.

Yanındaki mermere düşüp ellerim vücudunun üzerinde gezinirken panik beni ele geçirdi. Gözleri yuvalarından fırlarken damarları siyah bir maddeyle titreşiyordu.

"Zehir," diye havladı Phoenix, eline iki ateş topu alarak. "Ne yapacağız?" Atlas'a bağırdım.

Bir saniye sonra Atlas, Riven'in gömleğini yırtarak açıyor ve göğsünü bana gösteriyordu. O siyah çizgiler kalbinden yayılıyordu. Buna neyin sebep olabileceğini bilmiyordum ama kötü bir şey olduğunu biliyordum.

"Kara baldıran otu. Elementaller için ölümcüldür. Hiçbir şifacı bunu tedavi edemez," dedi Atlas, sesi kısık bir şekilde. "Ama belki..."

Ne önerdiğini biliyordum. Belki de aether bağımız onu kurtarmaya yeterdi.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve gözlerimi kapattım. Tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, sadece temas kurmamız ve karanlığın dışarı çıkması gerektiğini biliyordum.

Kral Zephyr alçak sesle kıkırdadı. "Bir aether olduğunu biliyorum kızım ama onu bundan asla kurtaramayacaksın."

Başımı kaldırdım, bakışlarım krala doğru kaydı. Yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış bir neşe vardı. Bunu Kral Zephyr yapmıştı.

Riven kriz geçirmeye başladı ve beni panik kapladı.

"Hayır, hayır, hayır." Nöbet hafiflerken ellerimi göğsüne daha sıkı bastırdım ve alnımı onunkine dayadım. Riven'in kalp atışları , çok yavaştı. "Beni bırakma."

Kral Zephyr daha yüksek sesle güldü ve bu bir şeyleri kırdı. Büyüm derinlerde bir yerde titreşti ve sonra içimde patladı. Sadece ellerimde ya da Riven'a dokunduğum yerde değil, her yerde.

Geri çekildiğimde gözlerim büyüdü ve odanın etrafındaki insanlar nefes nefese kaldı. Gümüş güç telleri benim ve Riven'ın etrafında dolanıyordu. Adamlarımın ve benim göğsümdeki şimşek çatlaklarına çok benziyorlardı ama havada duruyorlardı. Benim ve Riven'ın etrafında daha sıkı bir daire çizdiler ve sonra onun bedenine daldılar.

Birkaç dakika sonra tüm formu parladı. Bazı muhafızlardan küfürler, diğerlerinden fısıltıyla dualar yükseldi ama bile değildi. bağı hissedebiliyordum, büyüüm Riven'ın bedenini sarıyordu. Bir içgüdü beni ele geçirdi ve daha fazla iterek içine daha fazlasını gönderdim.

Nefes nefese kalan Riven'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek Riven'ın çıplak göğsüne düştü. "Aura?" diye mırıldandı, ses tonunu şaşkınlık kaplamıştı.

Eğildim, alnımı onunkine bastırdım. "Bir şeyin yok."

Sanki ona olduğu kadar kendime de güven veriyormuşum gibi bu sözleri tekrar tekrar söyledim.

Riven elini kaldırıp yanağıma bastırırken titredi. "Seni hissediyorum. Her yerdesin. Ruhuma kadar."

Gözyaşları daha sert akmaya başladı. O hayattaydı. Onu kaybetmeyecektim.

Mermer zeminde ayak sesleri duyuldu ve irkilerek doğruldum.

Kral Zephyr bana baktı. "Ne. Sen. Sen?"

KAI VE ATLAS benim ve Riven'in önüne geçerek bizi Kral Zephyr'den korurken, Phoenix de bizi muhafızlardan korumak için karşı tarafımızda pozisyon aldı.

"Bu bir çeşit kara büyü. Seni astıracağım!" diye bağırdı kral.

Ama sonra tek bir gardiyan öne çıktı. Yemekhaneden ayrıldığımda bana sempati dolu bir bakış atan gardiyan. Gözleri kocaman açılmıştı ve başını eğerek tek dizinin üzerine çöktü. "Quintessence."

Kral Zephyr onun hamlesiyle sarsıldı. "Bu çok saçma."

Ancak o anda fısıltılar yükselmeye başladı ve tüm bu kargaşada odaya doluşan güvenlik görevlisi ve garsonların arasından geçerken hızlandı. Başka bir muhafız diz çöktü, sonra bir garson ve aşçıya benzeyen bir kadın.

Kalbim göğsümde takırdadı ve hızlandı. "Hemen ayağa kalk," diye emretti Kral Zephyr.

Sadece daha fazla insan yere düştü. Toplamda kalabalığın yaklaşık altıda biri. Geri kalanlar ne yapacaklarını bilemez bir halde odanın etrafına bakıyorlardı.

Riven oturmak için mücadele etti ve ben de ona yardım etmek için acele ettim. Babasına ters ters baktı. "Artık biliyorsun. Bizi asla yenemeyeceksiniz çünkü o küçük serçe parmağında hayatınız boyunca göremeyeceğiniz kadar çok güç var."

Kral Zephyr öfkelenirken hava etrafımızda dönüyordu.

"Sanırım bu bizim gitmemiz için bir işaret," diye yaptı Kai.

Ayağa kalktım, Riven'ı götürmek için mücadele ettim.

"Bu Quintessence değil. Kara büyü. Yakalayın onları," diye bağırdı kral.

Muhafızlar ne yapacaklarını bilemeyerek tereddüt ettiler. "Şimdi!"

Muhafızların yarısı ileri atıldı ve Phoenix onları geride tutmak için alevden bir duvar ördü. "Harekete geçmeliyiz."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Kral Zephyr alaycı bir sesle.

Hava hediyesi dışarı çıktı, beni tuttu ve kendisine doğru çekti. Tepkim tamamen içgüdüsel oldu. Avuçlarımdan su fışkırdı ve boynuna dolanarak onu boğdu. Kral Zephyr öksürdü ve sıçradı ama ben sadece su ipini daha da sıkıttım.

"Nasıl bir duygu? Kendi oğluna yaptığın şey bu."

Riven bana doğru eğildi. "Yapma. Ruhuna bir işaret koymasına izin verme. Seni olduğu şeye *dönüştürmesine* izin verme."

Bu kelimeler başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde nüfuz etti.

Su akışını salladım ve Riven'ın babasını duvara savurdum. Büyük bir gürültüyle duvara çarptı ve sonra yere yığıldı.

Kai kendi su akıntısıyla bir muhafızı patlatırken bana sıırtı. "Belalı, Pip."

"Belki de şakalaşmayı sonraya saklamalıyız? Buradan canlı çıkmaya çalışmak istiyorum," dedi Riven. Ama sözleri hırıltılıydı, nefes alış veriş zordu. Ona gerçek bir tıbbi bakım sağlayabilmemiz için buradan çıkması gerekiyordu.

"Beni takip edin," diye bağırdı bir ses. Az önceki nazik muhafız.

Phoenix ona ölümcül bir bakış gönderdi. "Eğer bizi kandırıyorsan..."

Atlas aceleyle, "Onda herhangi bir aldatma sezmiyorum," dedi. Ve başka seçeneğimiz yoktu.

Phoenix'in alev duvarı diğer muhafızları geride tutarken muhafız bizi ileriye doğru salladı.

"Tam şurada bir geçit var." Duvardaki bir noktaya bastı ve bir panel açıldı.

Hepimiz içeri daldık ve sonra muhafız kapının açılmasını engelleyecek bir çubuk bıraktı. "Acele etmeliyiz. İçeri giremeyecekler ama diğerlerini kaçırsanız konusunda uyaracaklar."

Phoenix nefesini tutmaya çalışarak soluk soluğa kaldı ve ancak o zaman ne kadar enerji harcadığını fark ettim.

Bu yoğun ateşı sürdürmek.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Tamam. Yola devam etmeliyiz."

Kai Riven'in kolunu omuzlarına doladı, böylece Riven'in daha hızlı yürümesine yardım edebilecekti. İşte o zaman Atlas'ın şakağından kan damladığını gördüm.

Elini tuttum ama başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece biraz toprak büyüğü çarptı."

Öfke içimin derinliklerinde titreşiyordu. Bu insanlar bize cehennemi yaşatmıştı. Hepsi bir delinin yalanları yüzünden.

Geçit çatallaştı ve muhafız bizi sola yönlendirdi. "Sadece birkaç kişinin bildiği başka bir geçit daha var. Benim bilmem bile gerekmiyor ama meraklı biriyim."

Atlas homurdandı. "Bu şu anda çok işe yarıyor."

Riven Kai'nin elinden kaymaya başladı ve ben de onu diğer tarafa desteklemek için acele ettim. Kai, Riven'in kolundaki tutuşunu düzeltti. "Çörekleri bırakmalısın, Riv. Biraz fazla ağırlaşıyorsun."

"Siktir git," diye mırıldandı Riven.

Bu zayıf şaka girişimi burnumun direğini sızlattı. Ama bizi ilerletmeye odaklandım. Birkaç dakika daha geçti ve muhafız yavaşladı. "İşte bu kadar."

Bir dizi kilidi açtı ve sonra kapıyı iterek açtı. Büyük bir enerji küresi küçük odayı doldurdu ve hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Kai, bizi yönlendirebilir misin?" Phoenix sordu. "Geri kalanımızın yeterince güçlü olduğunu sanmıyorum."

". Güvenli ev Q?"

Phoenix başını sallayarak onayladı.

Dışarıdaki koridordan bağırışlar geliyordu.

Muhafızın gözleri büyüdü. "Şimdi gidin. Onlarla uzun süre savaşıcağım, böylece sizi takip edemeyecekler."

"Hayır, bizimle gelmelisin," diye karşı çıktım. Nazik muhafızı arkamda bırakamazdım.

Kılıcını çekerken bir yumruğunu göğsüne bastırdı. "Seni son nefesime kadar savunmak benim için bir onurdur."

Kapı patlayarak açıldı ve ben çığlık atarken Phoenix beni geçidin içine çekti.

Portal enerjisi etrafımızda dönerken çılgınlığım . Korumaya uzanmaya çalıştım, onu da yanımıza almak için, ama .

Ben ona karşı mücadele ederken Phoenix beni sıkıca tuttu. "Başka seçeneğimiz yoktu, Pip."

"Her zaman bir seçenek vardır." Sesim hamdı, ıstırap kaplıyordu o.

Birkaç saniye sonra bir tarlaya yayıldık. Manzaralar Etrafımız her yönden Zephyr sarayının tam tersiydi. Yemyeşil çimler. Işıltılı çiçekleri olan ağaçlarla dolu bir orman. Birbirini çağıran gece kuşları.

Nefes kesiciydi. Ama tek hissedebildiğim göğsümdeki ağrıydı.

Phoenix'in elinden kurtulmak için mücadele ettim.

Atlas bana endişeli bir bakış gönderdi. "Phoenix haklı. Başka seçeneğimiz yoktu. Muhafızlar bizi takip etseydi, güvenli evimiz açığa çıkacaktı."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "O ölecek."

Hepsi bizi koruduğu içindi. *Beni* koruyordu. Ve ben onun adını bile bilmiyordum.

"Düşündüğünden daha fazla yardım almış olabilir," dedi Kai, Riven'ı dik tutmaya çalışırken. "Kraliyete karşı gelen birkaç muhafız vardı. Ama şu anda eve gitmemiz gerekiyor. Riv'in ilaca ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ben iyiyim," diye , sesi hiç de iyi .

Aceleyle ileri atılıp diğer kolunun altına girerken göğsüm sıkıştı. "Ne kadar yürümemiz gerekiyor?"

"Yürümeyeceğiz," dedi Atlas. Elinin bir hareketiyle bir kayayı, ağaçların arasında bir mağara olduğunu görebildiğim yerden uzaklaştırdı.

"Güvenli eviniz bir mağara mı?"

Phoenix homurdandı. "Sanki Kai bin iplik numarasından daha düşük çarşaflara ve içinde ıslanabileceği kocaman bir küvete katlanırmış gibi."

Kai ofladı. "O küveti sevmiyormuş gibi davranma."

Atlas, "Burada bekle," diye talimat verdi ve aceleyle mağaraya doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra bir motor sesi duyuldu ve bir SUV belirdi.

"Bu çok kullanışlı," diye mırıldandım.

Kai bana sıırttı. "Biz her şeyi düşünüyoruz."

Atlas cipi önümüzde durdurdu. Phoenix ön yolcu kapısını açtı, Kai ve ben Riven'in koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra arkaya tırmandık. Binanın yan tarafında yaptığımız seksten bu yana Phoenix'e en çok yaklaştığım andı ve kıvranma isteğimle savaştım.

Sadece Phoenix'e ait olan sıcaklık yayıldı. Adamın kendisi beni istemezken, bu yakınlığı istemezken, bu anın beni nasıl rahatlattığından nefret ediyordum.

"İyi misin?" Dumanlı sesi fiziksel bir okşayışla tenimin üzerinde gezindi.

Ön camdan dışarı, dosdoğru önüme baktım. "Riven'in olduğunu öğrendiğimizde ben de iyi olacağım."

"Olacağım. Sadece biraz yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacım var," dedi Riven.

Kimse cevap vermedi. Hepimiz onun haklı olduğunu umuyorduk ama baldıran otunun ne tür kalıcı bir zarar verebileceğini bilmiyorduk.

Bu olasılık hakkında endişelenmek ya da bıraktığımız muhafızı düşünmek yerine önümüzde uzanan derme çatma yola odaklandım. Asfalt değildi, çakıl bile yoktu. Sadece daha önce araçların geçtiği toprakta aşınmış iki çukur vardı.

Etrafımızda yükselen orman sanki bir peri masalının sayfalarından kopup gelmiş gibiydi. Kampüste büyülü bitkiler görmüştüm ama bu orman çok daha fazlasıyla doluydu. Parıldayan yaprakları ve metalik kabukları ay ışığında parlıyordu.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Kai kalçamı sıktı. "Torrent Krallığı. Çok az trafik alan korunaklı bir bölge. Saklanmak için mükemmel bir yer."

Akıllıcaydı. Kai'nin babası müttefikimizdi, yani sarpa sararsa arkamızda olacaktı.

"Çok güzel," dedim sessizce.

Kai bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Beğendiğine sevindim."

Atlas cipi yoldaki bir virajdan geçirdi ve büyük bir ev görüldü.

Öne doğru eğildim ve yapıya ağızım açık baktım. Bu kadar büyük olmasına rağmen çevresiyle uyumluydu. Soluk taş, tıpkı buradaki ağaç ve bitkilerin çoğunda olduğu gibi hafif bir ışıltıya sahipti. Yüksek pencereler ay ışığının içeriye aydınlatmasını sağlıyordu ve gün ışığında her odadan bir manzara görebileceğinizi biliyordum.

Atlas evin önünde durdu. "İşte geldik." "Burası ne zamandır sizin?"

Etrafımdaki çocuklar bakışlarını paylaştı. "Ne?"

Atlas boğazını temizledi. "Bağ sağlamlaştırıldıktan sonra inşa etmeye başladık. İnşaat tamamlandığından beri buraya ilk kez geliyoruz."

Çenem gevşedi. Bu sadece haftalar önceydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Kai kafa karışıklığımı anlamış gibi sırıttı. "Babam yardım etti. Sarayın inşaat ekibini ve onların takımını gönderdi. İnşaat tamamlandıktan sonra hepsi Riven tarafından zihinlerinin silinmesini kabul etti, böylece buranın nerede olduğunu ve hatta var olduğunu bile hatırlamayacaklardı."

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün," diye mırıldandım.

Riven döndü ve hâlâ çok solgun olmasına rağmen gülümsedi. "Buranın evimiz olabileceğini düşündük. Güvenli, izole bir yer. Farklı noktalarda saraylarda kalmamız gerekebilir ama burası *bizim* olacak."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Bu fikre bayıldım."

Gülümsemesi büyüdü. "Hadi ama, onu henüz görmemiş olmamız beni deli ediyor."

"Uzanman gerek. Bu ucubenin üzerinde gezinmemelisin," diye karşı çıktım.

Kai homurdandı. "Ne diyebiliriz ki, büyük çocuklar için büyük evler." Phoenix ben de gözlerimi devirdim.

Cipten çıktık, Riven bu kez kendi başına hareket ediyordu. Sadece birkaç dakika dinlenmek ona iyi gelmiş gibiydi ama yine de aceleyle yanına gittim. "Belki de önce dinlenmeli ve turu daha sonra yapmalısın."

"Hayatta olmaz, Pip." Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Her şeyi içine sindirdiğini görmek istiyorum."

Öfkelendim. "Tamam. Ama bu hızlı bir tur." "Anlaşıldı."

Atlas kapıya doğru yürüdü ve avucunu bir tür okuyucuya bastırdı. "Hepimizin avuç içi izlerine göre ayarlandı, başka kimseninkine değil," diye açıkladı.

"Süper casus aletleri," diye mırıldandım.

Kapı açıldı ve onu içeri kadar takip ettik. Atlas ışıkları yaktığında nefesimin kesilmesine engel olamadım. Muhteşemdi. Her şey hakkında ve uzay oldu ışık ve Havadar, Barışçıl.

Yumuşak maviler ve yeşillerin vurgularıyla kremler ve grillerle dekore edilmişti. İçinde bulunduğumuz su krallığıyla uyumluydu. Mekâna girdiğinizde derin bir nefes almak istiyorsunuz.

Karşılama hissi beni girişten büyük bir yaşam alanına doğru çekti. Her şey açık konsept. Oturma odası yemek alanına ve mutfığa yayılıyordu. Aşırı doldurulmuş koltuk Atlas'ı bile küçük gösteriyordu. Şöminenin üzerinde büyük bir televizyon asılıydı ve hepimizi burada kıvrılmış film izlerken hayal edebiliyordum.

Mutfakta daha önce hiç görmediğim kadar çok alan ve alet vardı. Büyük ocağa ek olarak bir çift fırın vardı. Kim bilir nelerle doldurulacak sonsuz dolaplar. Nasıl kullanılacağını öğrenmek için muhtemelen bir yıla ihtiyacım olacak süslü bir kahve makinesi. İçine beni en az dört kez sığdıracak bir buzdolabı ve derin dondurucu.

Tekrar Atlas'a baktım. "Bahse girerim mutfak tamamen sendin."

Yanaklarının elmacıklarında bir miktar renk oluştu. "Aile yemeklerini pişirmek için daha fazla alana sahip olmak güzel olacak."

Bu düşünce göğsümde bir sıcaklık yarattı.

Kai ayaklarının üzerinde zıplamaya başladı. "Bodrum katında bir gösterim odası ve spor salonu var. Spor salonunda antrenman alanının yanı sıra makineler için de yer var. Ama planların en sevdiğim kısmı burasıydı."

Neredeyse tamamen cam olan arka duvara geçti. Elinin bir hareketiyle arka bahçe aydınlandı ve nefesim kesildi. Bir tatil köyüne aitmiş gibi görünüyordu.

Havuz doğal bir şekilde çevredeki manzaranın içine yerleştirilmişti. İçinde tur atarak yüzülebilecek kadar büyüktü ama uzak kenarı, parıltıyan o büyülü bitkilerle bezeli kayalık bir manzaraya doğru yuvarlanıyordu. Bir tarafta da bir jakuzi vardı.

"Bu inanılmaz," dedim.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim," dedi Kai göğsünü kabartarak.

Riven bana doğru yaklaştı. "Üst katta hepimiz için yatak odaları var ve seninki paylaşılabilecek kadar büyük. Ama bazı ek odalar da yaptırdık. Her ihtimale karşı."

Atlas yumuşak bir sesle, "Büyümek için yer var," dedi.

Göğsüm daraldı. Çocuklar. Bir aile.

Phoenix'e bakmaktan kendimi alamadım. Bunca zamandır geride duruyordu. Ve şimdi bile, ifadesi dikkatle maskelenmişti.

Düşündüğümde daha fazla acıdı. Bunu nasıl atlattık? Herhangi birini? Bize karşı yığılmış bir dağ vardı. Phoenix'in yeni keşfettiği mesafe. Zephyr'in açgözlülüğü. Ağ'ın nefreti. Başarısız olmamı görmekten başka bir şey istemeyenlerden bahsetmiyorum bile.

Bakışlarım Riven'inkilere kaydı ve her düşüncemi okuduğuna yemin ettim, belki de okumuştı. Bu yüzden söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Ne yapacağız?"

Hepimize ait olacak yatak odasında kendimi Riven'in etrafına KIVIRDIM. Hayatımda gördüğüm en güzel yerdı. Alt kattaki gibi huzurluydu, gerçek bir inziva yeriği.

Havuza ve güzel manzaraya bakan bir okuma köşesi ve oturma alanı için alan vardı. Büyük pencereler sanki bizi çevreleyen doğanın bir parçasıymışız gibi hissettiriyordu. Fotoğraflar, geçtiğimiz haftalarda çalınan anıların duvarlarını süslüyordu. Tahmin etmem gerekirse, erkeklerin cep telefonlarından sinsice çekilmiş fotoğraflar. Yatak, birkaç kral boy yatağın bir araya getirilmiş ve mavi girdaplı kalın bir yorganla kaplanmış halini andırıyordu.

Riven'in eli saçlarıma dolandı. "Ne ?"

Onun kollarına daha da gömüldüm, yanağıma değen sabit kalp atışlarının tadını çıkarıyordum. "Sadece bu yatakta kaybolabilirim."

Kıkırdadı. "Yeterince yer olmamasından iyidir."

Beş kişi aynı mekânı paylaştığımızı göre haklıydı. En azından ben hâlâ beş kişi olacağımızı umuyordum.

"Sorun nedir?"

Ne görebileceğinden korktuğum için sorduğunda ona bakmadım. Onun yerine Riven'in çıplak göğsünde görünmez bir desen çizdim. "Sadece hepimizin yatağı paylaşp paylaşmayacağını merak ediyorum."

Parmakları bir an için durdu, sonra tekrar okşamaya başladı. "Yapacağız. Şu anda kafası çok karışık. Ama düzelecektir. Ona biraz zaman verin."

Riven'inkini daha iyi görebilmek için yüzümü geriye yatırdım. "Peki başın nasıl?"

Vücudunun çoktan iyileşmeye başladığını biliyordum. Ten tene daha fazla temas ettiğimiz ve Atlas'ın yiyeceklerinden aldığı için rengi daha iyiydi. Ama zihni ve ruhu tamamen başka bir konuydu.

"Bazen hepinizin bana bakmaya nasıl katlandığınızdan emin olamıyorum." Riven'in tutuşuyla sarsıldım. "Bunu neden söyledin?"

"O bir canavar, Aura. Hepimize cehennemi yaşattı ve kanı damarlarımda dolaşıyor."

"Sen o değilsin," diye homurdandım, kendimi oturur pozisyona iterek. "Sakın içinde ondan zerre kadar olduğunu düşünmeye kalkma."

Riven patlamam karşısında şaşırmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bende onu görmüyor musun? Başlangıçta sana karşı acımasızdım. Bunu yapabilmem bile gösteriyor ki-"

"Benim için şeyini feda edeceğini," diyerek sözünü kestim. "Başka bir şey değil."

Riven bir elini kaldırıp yanağıma bastırdı ve sonra boynuma doğru götürdü. "Sen bir mucizesin, bunu biliyor muydun?"

Parmakları duştan sonra giydiğim bornozun kenarına geldiğinde tenimin üzerinde hoş bir ürperti gezindi. O seksi olanlardan değildi. Sanki bulutlarla örtülüymüşsün gibi hissettiren pelüş olanlardan biriydi. Ama Riven'in o anda bana bakışına bakılırsa, en iyi iç çamaşırlarından biri de olabilirdi.

"Riv," diye . "Dinlenmen gerek."

"Size yakın olmak en iyi ilaçtır."

Riven belimdeki bağı çekip bornozu omuzlarımdan iterken kalbim tekledi. Bornoz yatağa düştü ve ona karşı çırılçıplaktım. O buzul bakışları üzerimde gezindi ve ben bunu fiziksel bir okşayış gibi hissettim.

Parmağı göğsümdeki gümüş işaretlerden birinin üzerinde gezindi ve nefesim kesildi. İçimdeki her şey, derimin derinliklerine gömülmüş küçük zevk kıvılcımlarıyla canlandı.

Riven'in gözleri kapandı. "İyi hissediyor musun?" "Cennet gibi."

Bir eliyle iz sürmeye devam etti, gümüşün her parıltısını beynine sonsuza dek kazınacak kadar ayrıntılı bir şekilde haritalandırdı. Diğer eli göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı, başparmağı meme ucumu çevreledi. Onun dokunuşunu, bu bağlantıyı daha fazla hissetmek için ona sarıldım.

"Riven," diye nefes aldım.

"Çok güzel. Seni sonsuza dek böyle izleyebilirim. Başını geriye atmış, duygular içinde boğuluyorsun."

Sonra kıpırdandım, ona sarılacak şekilde yer değiştirdim. Riven'in sert boyu boxer külotunun içinden göbeğime baskı yapıyordu ve ben inlemelerimi tutamıyordum. O okşamaya devam ederken ona karşı sallandım, parmakları beni bir müzik aletiymişim gibi çalışıyordu.

"Aura." Riven'in başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu büktü ve içimde bir his dalgası yayıldı. "Beni çözüyorsun."

Bunu istedim. Çok güçlü olan bu adamı diz çöktürmek.

Parmaklarım boxer külotuna takıldı ve aşağı doğru çektim.

Riven çelik gibi sertti ama ipekle sarılmıştı. Onun üzerine , gözlerim lezzetli gerginlik ve dolgunluk hissiyle çırpınıyordu.

"Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Mükemmel bir şey." Riven'in parmakları işaretlerimi daha hızlı bir tempoyla okşadı ve sanki klitorisimle oynuyordu.

Gözlerim parladı ve elim Riven'in göğsündeki izleri buldu, iyileşen yaradan kalan o küçük gümüş şimşekleri. Sonra eğildim ve dilimi bir tanesinin üzerinde gezdirdim.

Riven küfretti ve kalçaları sanki zar zor kontrol edebildiğim bir şeyi kırmışım gibi içime doğru itildi. İtişine itişle karşılık verdim ve kendimizi sadece bize ve bu ana ait olan bir ritimde kaybettik. Aramızdaki çimentolanmış bağı hissetme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki.

Elimi Riven'in sakallı yanağına bastırdım, tutunmak, gözlerini görmek istiyordum.

O buzul gözleri benimkilere kilitlendi. "Seni dünyanın sonuna ve ötesine kadar seviyorum, Aura. Tüm günlerim boyunca seveceğim."

Onun güzel sözleri karşısında gözlerim doldu. acıdan ve yalandan sonra birbirimize geri dönmenin yolunu bulduğumuzu öğrenince.

"Seni seviyorum, Riven. Bir parçam hep sevdi. Ve şimdi sen benim her şeyime sahipsin." Eğildim ve dudaklarımı babasının ona verdiği yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdim, yaşadığı tüm acıları silmek istiyordum.

Riven yukarı doğru itti, yüzümü kavradı ve daha da derine iterken dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. Riven içime boşalırken duvarlarım onun etrafında kenetlendi. Zevk dalgaları içimde çağladı ve aşağı indiğimde göğsüne yığıldım.

Dudaklarımı kalbinin üzerindeki noktaya bastırdım. Riven'ın bana hatırlattığı umuda tutunmalıydım. Her şeyin üstesinden gelebileceğimiz umuduna. Çünkü zaten aşmıştık.

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerde dönüp duruyordum. Yorganlar etrafımda dönüyordu ama Riven'ı uyandırmaktan korktuğum için onları düzeltmekten çekindim. Göğsü, gerçekten ihtiyaç duyduğu türden bir dinlenmeye sahip olduğunu söyleyen bir derinlikle yükselip alçaldı. Ne kadar yorgun olduğumu düşünerek hemen onu takip etmeliydim.

Odada hafif bir esinti başladı ve gözlerimi açmaya, esintinin geldiği açık pencereyi aramaya çabaladım. Ama tam olarak uyanmanın yolunu bir türlü bulamıyordum.

Esintiye kapılan bir fısıltı etrafımda dönüyordu. Bir ürperti tepki olarak vücudumu sarstı. Sanki bu davetsiz misafiri beynimden önce fark etmiş gibiydi.

Karanlık bir kıkırdama zihnimi doldurdu.

Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun, Aura? Saklanabileceğini mi sanıyorsun?

Titremem daha da şiddetlendi. O sesi tanıyordum. Kral Zephyr.

Kendimi tamamen uyandırmak için şiddetle çırpınmaya çalıştım. Ama hiçbir işe yaramadı.

Kendi isteğinle bana teslim olursan senin için çok daha iyi olur.

Bağırarak istedim. Saldırmak ve kendimi savunmak. Ama konuşamıyordum bile. Kral Zephyr beni kendi zihnimde rehin tutuyordu.

Annen çok güzeldi. Ama sana karşı hiçbir şeyi yok. Seni buraya getirdiklerinde daha güzel olduğunu görmeliydim.

O lanet okul. Tam ihtiyacım olan şeyin sen olduğunu görmeliydim.

Boğazımda bir öfke kabardı. Sanki sözleri fiziksel bir dokunuş taşıyordu ve bu da tüylerimi diken diken ediyordu.

Bana gel, Aura. Benim yanımda hüküm sürebilirsin. Kimse bizi durduramaz.

O zaman kralın içinde bilinmeyen bir şalter attı.

Gel artık! Eğer , hepsini senden alırım. Teker teker.

Eller omuzlarımı kavradı ve sessiz bir çığlıkla sarsılarak uyandım, sesim hala rüyanın esiriydi.

Phoenix'in yüzü görüş alanımı doldurdu. İçgüdüsel olarak tepki verdim ve kendimi ona doğru fırlattım. Beni bir hamleyle yakaladı ve anında ayağa kalktı, ben kollarında titrerken odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Bir an sonra, başka bir karanlık odaya adım attı.

"Işık." Tek çıkarabildiğim buydu. Gölgele, her ne ondan arta kalanları dışarı atmam gerekiyordu.

Phoenix küfretti ama odaya ışık dolana kadar duvarı yokladı. Yatağa doğru ilerledi ve beni yavaşça yere bıraktı. Ama gitmesine izin vermek istemedim. Ellerim onun tişörtünü sıkıca kavradı.

"Ne oldu böyle?" diye bağırdı.

Herhangi bir kelime çıkmadan önce ağzımı birkaç kez açıp kapattım. "Bilmiyorum."

Phoenix'in karanlık gözleri üzerimde gezinirken parıldadı ve dumanlı gölgeler etrafında döndü. Sanki görünmez bir saldırgan arıyor gibiydi. Onları bulduğu anda yakıp kül edecek birini.

"Bir şey oldu," diye homurdandı.

"Bir kabus. Sanırım..." Tişörtünü daha sıkı kavrarken ellerim titredi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kral Zephyr'di. Onun sesiydi."

Anka kuşu omuzlarından alevler fışkırırken olduğu yerde kalakaldı. "Hava büyü," diye tısladı.

Kai'nin bana bazı hava elementallerinin seslerini insanların zihinlerine gönderme yeteneğine sahip olduklarına dair anlattıklarını hatırladım. "Ama çok . Bu gerçekten mümkün mü?"

Phoenix başını sallayarak onayladı. "Bu mümkün. Zephyr bu küçük numarada her zaman yetenekli olmuştur. Ne dedi?"

Bedenim daha sert sarsıldı. "Ona gelmem gerektiğini söyledi. Eğer gelmezsem, hepinizi benden teker teker alacakmış."

Phoenix bir denizcinin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurdu. "Piç kurusu."

Tişörtünü tuttuğum yerden kurtuldu ve odada volta atmaya başladı. Ancak o zaman mekânı tam anlamıyla kavrayabildim. Ona uyuyordu. Siyahlar ve koyu kahverengilerin altın rengi vurgularla birleşimi. Büyük kahverengi deri bir kanep, kitap okumak ya da öğleden sonra kestirmek için mükemmel bir yer olarak pencerenin altına yerleştirilmişti. Her biri endüstriyel bir görünüme sahip olan duvarları siyah-beyaz fotoğraflar süslüyordu.

Phoenix'in öfkesini içime çekmemek için mekânın her ayrıntısına odaklandım. Çünkü yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Zephyr kraldı. Başka hiçbir şeye benzemeyen korumaları vardı.

"Onu öldüreceğim," diye Phoenix.

Ayağa fırladım, sözleri beni titreyen sersemliğimden çıkardı. "Böyle konuşma," diye tısladım.

Bakışlarım sanki kraliyet casuslarından biri bizi hiçliğin ortasında duymuş gibi odanın içinde gezindi. Phoenix'in bahsettiği şey ihanetti.

Kıvılcımlar Phoenix'in etrafında dönüyordu. "Bunu yanına bırakacağımı mı sanıyorsun? Sana zarar vermesine? Seni korkutmasına?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Ben iyiyim. Bana burada dokunamaz."

"Ama o senin *aklına* girdi. Seni o kadar korkuttu ki yaprak gibi titriyordun." Phoenix'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Uyuyordun ve sonra yatağın içinde yuvarlanmaya başladın. Acı çekiyormuş gibi inliyordun. Sonra titremeye başladın. Birine *hayır* demeye çalışır gibi başını ileri geri sallıyordun. *Ona* hayır demeye çalışıyordun."

Sertçe yutkundum, anılar onları dışarıda tutmak için ördüğüm duvarlara çarpıyordu. "Kes şunu."

"Zephyr bundan kurtulamaz. Şu anda beni beklemiyor. Bu gece gideceğim-"

mesafeyi kapattım ve ellerimi göğsüne bastırdım. "Hayır. Phoenix, lütfen yapma."

Anında geri adım attı, dokunuşumdan uzaklaştı. İlk kez olmamasına rağmen, bir şekilde daha derinden etkiledi.

Gözlerimi oniks gözlere diktim. "Beni hayatın pahasına koruyacaksın ama bana dokunmaya dayanamayacaksın öyle mi? mudur yani?"

Phoenix'in ifadesinden keder akıyordu ve o anda sözlerimin doğru olduğunu anladım.

Phoenix'in gözlerindeki öfke beni derinden yaraladı. Nefesleri kesik geliyordu. "Sana dokunmayı hak etmiyorum. Hayatına çok fazla acı getirdim."

Öfkem alevlendi ve Phoenix'i sertçe ittim. "Sen sadece beni kendinden uzaklaştırdığında bana acı veriyorsun."

Phoenix'in yontulmuş yüzünde savaşıyan duygular oynaşıyordu. "Yapamam, Aura."

Göğsüm yarıldı. Tanıştığımızdan beri o kadar çok mücadele etmiştik ki. Elemental statümün şoku, yeni keşfettiğim güçlerim, ifşaat üstüne ifşaat. Kötü niyetli kızlar, Ağ, açgözlü krallar, Aiden. Tekrar tekrar darbe aldık ama her zaman sebat ettik. Bunu atlatabileceğimizden emin değildim. Phoenix aptalca bir suçluluk duygusu yüzünden her şeyi bir kenara atmaya hazırsa tabii.

Gözlerimde yaşlar birikti, birkaçı dökülüp yanaklarımdan aşağı kaydı. Onları için hiçbir hamle yapmadım. "Lütfen. Bunu yapmayın."

Phoenix'in yüz ifadesinde bir şey vardı. Aiden'in saldırısından beri üzerime giydiği zırhta bir çatlak.

Yaklaştım. "Beni dışarıda bırakma."

Phoenix'in çenesinde bir kas kasıldı.

Elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. "Seni hayattan daha çok severken beni itip kakma."

bir ürperti geçti. "Aura."

Adım Phoenix'in dilinde acı dolu bir sestti.

Diğer elim tişörtünün altından kayarak karın kaslarının hissetti. "Beni içeri al." Daha fazla gözyaşı döküldü, bana geri dönmesi için sessiz bir yalvarış. Gurur duyacak noktayı geçmişim. Phoenix'e ihtiyacım vardı. O benim ruhumun bir parçasını tamamlıyordu. Elbette onsuz da yaşayabilirdim ama bu istediğim bir hayat değildi.

Elleri yavaşça kalkıp yüzümü kavradı, başparmakları yanaklarımda gezindi ve gözyaşlarımı temizledi. "Seni seviyorum, Aura. Her zaman seveceğim."

"Neden bu bir veda gibi hissettiriyor?"

Phoenix yatak odasının ışığında sessizdi.

Siktir et, bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. Parmak uçlarımin üzerine ve nazik bir yalvarışla ağzımı onunkine bastırdım. Phoenix'in ağzı ayrıldı ve dilim içeri kaydı. Vuruşlarım nazik ve ikna ediciydi ve o da aynı ölçüde cevap verdi, önce tereddüt etti ve sonra aceleyle büyüdü.

Phoenix'in eli önce çeneme, sonra boynuma kaydı. Parmakları saçlarımda dolaşıyor, daha fazla erişim talep ediyordu. Her şeyimi ona verdim.

Göğsündeki elim aşağıya indi ve eşofmanının bandını geçti. Parmaklarım sikinin etrafına dolandı ve uzun, akıcı çekişlerle okşadı.

Phoenix'in ağzından benimkine doğru bir hırıltı yankılandı ve bir saniye sonra kollarına atıldım. Ve sonra havalandım. Uçarken bir çığlık attım ve yatağa bir gümbürtüyle indim.

Phoenix bana doğru sinsice yaklaştı. "Bunu mu istiyorsun?" Hızlı bir hareketle tişörtünü çıkardı. "Her şeyimi mi?" Eşofmanını sıyırdı. "Her bir karanlık parçamı mı?" Eli kalçamın iç kısmında gezindi ve geceliğimin etek ucunda durdu.

Bakışlarıyla karşılaştım, o akik gözlerini araştırdım. "Evet." Ona söyleyebileceğim tek kelime buydu.

Gözleri parlayarak bana bakarken iki eli de geceliğimin içindeydi. "Bundan emin misin?"

Sesindeki tehdit bir meydan okumaydı. İçimde yaşayan canavarı kabul edebilir miydim? Meydan okurcasına ona baktım. "Eminim."

Bir anda hareket etti, geceliğimi ortadan yırttı, böylece tamamen ona maruz kaldım.

Vücudum bu hareketle sarsılırken dudaklarımdan şok olmuş bir ses çıktı.

Phoenix'in gözleri sessiz bir soruyla kısıldı. Fikrimi değiştirmiş miydim?

Bunun cevabı hayırdı. Doğrudum, öne doğru eğildim ve onu ağzıma aldım. Elim onun tabanında çalışırken yaladım ve emdim. Phoenix kısık bir inilti çıkardı.

Kapı hızla açıldı ve Kai odaya daldı. Ama ben durmadım. Phoenix'i ağzımın derinliklerine aldım.

"Evet?" Phoenix .

"Bir çığlık duydum. Ama sanırım farklı bir türdü..."

Kai'nin gideceğinden emindim ama onun yerine kapıyı kapattı ve yaslandı. "Siz ikiniz barışıyor musunuz?"

"Kai..." Phoenix sıklı.

Dudaklarımdan Phoenix'in sikinin üzerinde kaymasını izleyen Kai'nin gözleri kapandı. "Bence ikinizin bir refakatçiye ihtiyacı var. Sadece doğru yönde ilerlediğinizden emin olmak için."

Phoenix'in gözleri parladı. Sanki Kai onun beni boşaltma yeteneğine meydan okumuştı. Phoenix hızlı bir hareketle kendini ağzımdan çekti ve beni yatağa geri itti. Bir saniye sonra yüzü kalçalarımdan arasındaydı.

Nazik bir alay yoktu. Phoenix'in dili içimde derinlere doğru ilerledi ve dudaklarımdan bir inilti dökülürken sırtım kamburlaştı.

"İyi başlangıç," dedi Kai kapıya yaslandığı yerden gelişigüzel bir sesle.

Phoenix homurdandı ve bu ses içimde beni kıvrandıran her türlü lezzetli titreşimi gönderdi. "Kımıldama," diye emretti.

Ama dilinin klitorisimde gezinmesi beni tekrar kamburlaştırdı. Bunu imkânı yoktu. Hava etrafımı sarmış, beni yerimde tutuyordu.

Nefesim kesildi ve Phoenix

kıkırdadı. "Sana hareket etmemeni söylemiştim."

"Ellerini başının üzerine koy," dedi Kai yaklaşırken.

Phoenix tam da bunu yaptı. Havası bileklerimi sardı ve onları yastıklara doğru itti. Nefeslerim hızlı hızlı geliyordu.

Şimdi pantolon. Hareket edememekle ilgili her hissi artıran bir şey vardı.

Phoenix'in dili klitorisimin etrafında dolaştı ve patlayabileceğimi düşündüm.

Kai Phoenix'e bakarak yaklaştı. İkisi arasında sessiz bir konuşma oldu ve sonra Phoenix yatağın yanında diz çöktü. Eli göğüslerime geldi. " sarılıp sarmalanmak çok güzel."

Ellerimi yukarıda tutan hava, sırtımın eğildiği ve göğüslerimin yukarı kalktığı anlamına geliyordu. Kai bundan sonuna kadar yararlandı. Başparmağı ve işaret parmağı bir meme ucumu bükerken diğerini derinlemesine emdi.

Çıkan ses insandan çok hayvanınkiydi. Phoenix göbeğime doğru sırtıttı ve iki parmağını içeri kaydirdi.

Duvarlarım çirpınmaya başladı, öyle bir sıkılaştı ki, bunun orgazmın yaklaştığı anlamına geldiğini biliyordum. Phoenix bana şeytani bir sırıtma göndererek bakımlarını durdurdu. "Henüz değil."

İtiraz eder gibi bir ses çıkardım ve Kai kıkırdadı. "O haklı. Bu biraz daha uzun sürecek."

Elinin bir hareketiyle su havada dönmeye başladı. Küçük akıntı göğüslerimin tepelerini çevreledi ve dudaklarım bir nefesle ayrıldı. Dondurucuydu, meme uçlarımı sıkı tomurcuklar halinde zorluyordu.

"Kai." Ne emin değilim. Daha az mı? Daha fazla mı?

"Al onu kardeşim," dedi Kai Phoenix'e, sesi alçak ve boşuktu. "O senin. Senin için yaratıldı. için. Asla senin hatan olmayan bir şey için hepimizi uzaklaştırmaya çalışmayı bırak. Hepimiz bu işe bir yük getirdik. Risk. Ama sen çekip gidersen *onlar* kazanır."

İkimize bakarken Phoenix'in omuzlarında alevler parlıyordu, içinde alev alev yanan savaş yüzünden okunuyordu. Nefesimi tutup bekledim. Bir an için gideceğini düşündüm, sonra ayağa kalktı ve kalçalarını ayırdı.

Bana baktı ve içimden bir ses izin beklediğini söyledi. Bu, yatakhaneye karşı öfke dolu bir seks değildi. Bu başka bir şeydi. Yeniden bir araya gelme.

O oniks gözlerin derinliklerine baktım. "Evet. Her zaman evet." Phoenix uzun bir süzölüşle içeri kaydı.

Sonunda nefes aldım. Bir rahatlama nefesi. Bütünlüğün. Zevk.

Etrafımda kıvılcımların dans ettiği o noktaya vurarak daha derine itti. Phoenix'in sıcaklığı ve Kai'nin buz gibi suyu, zevkimin her bir onsu için bir savaşta birbirlerine karşı savaştılar.

Havayı emdim, şimdi ve burada kalmaya çalışıyordum ama beni başka bir yere götürüyorlardı. İçgüdüsel olarak, kendi hava hediye uzandı ve Kai'nin horozunun etrafına sarıldı, onu okşadı.

İnledi. "Pip..."

Phoenix'in zevkini aldığımı biliyordum, ondan sıçrayan alevler bunu açıkça gösteriyordu. Ama Kai'ninkini de istiyordum. agzlydm.

Phoenix'in kalçaları kalktı ve beni daha sert kavradı. Gözlerim onunkilerle kilittlendi. "Bana her şeyini ver."

Tek gereken buydu. O vahşi taraf Phoenix'e kaydđ ve içime girdi. Tek hareket ettirebildiğim kalalarımdı ama her hamlesini karşıladım. Kai'nin kendi vuruşları çılgınca ihtiyaçları içinde derinleşti.

İçimdeki her şey neredeyse acı verecek kadar gerildi. Ve sonra paramparça oldum. Bir sihir içinde milyonlarca küçük parçaya ayrıldım. Beni dünyaya geri getiren sadece etrafımdaki adamlarla olan bağlarımdı.

Yatağın zerine yığılıp kaldđımızda, nihayet yeniden huzur bulduğumu hissettim.

Yorganın altında daha derine gömülürken bir inilti çıkardım. Kai sırtıma doğru kıvrıldı. "Böyle sesler çıkarmaya devam edersen hareketlerimden sorumlu tutulmayacağım."

Phoenix kıkırdarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Tam arkadayım."

"Hayır. En az kırk sekiz saattir sekse kapalı," diye homurdandım. Phoenix ve Kai gecenin hemen hemen her saatini değerlendirmişlerdi. Kaslarım ağrıyordu ve önümüzdeki yüzyıl boyunca bir banyoda ıslanmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Kai'nin dudakları kulağımı sıyırdı. "Sanırım onu yorduk."

"Sanırım yaptık." Phoenix'in başparmakları yanaklarımı okşadı. "İyi misin?"

Gözlerim açıldı ve onunkilerdeki endişeyi fark ettim. Aramızdaki bağ sayesinde bunun sadece bedenimle ilgili bir endişe olmadığını hissedebiliyordum. Elimi çıplak göğsüne bastırdım. "Bana geri döndün mü?"

Duygular oniks gözlerini bulandırdı. "Sana geri döndüm."

"O zaman ben iyiyim."

"mi?" Phoenix itti.

"Aynen böyle." Bakışlarımla onu kısırdım. "Ama bunu bir daha yaparsan, sana hayatının en kötü mavi taşak vakasını yaşatırım. Bir erkeğe kalıcı olarak zarar verecek türden."

Kai bir kahkaha patlattı. "Pip'imiz çok hırçın. Bunu sevdim."

Phoenix eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Özür dilerim. Seni incitmekten nefret ediyorum. Gerekli olduğunu hissettim. İstedğim çok şey var

Daha farklı davranırdım."

Elimi yüzüne doğru kaldırdım ve kirli sakalının avucuma değmesinden zevk aldım. "Hepimizin pişmanlıkları vardır. Ama bunların hayatımızdaki iyi şeyleri mahvetmesine izin veremeyiz."

Phoenix'in çenesi gerildi. "Düşüncelerimi ve hislerimi kapatamıyorum ama bununla mücadele edeceğim."

Kai uzandı ve Phoenix'in omzunu sıktı. "Seninle birlikte savaşacağız. Eğer iblislerin kazandığını hissedersen, bizimle konuşursun. Bu kardeşlik her zaman böyleydi ve şimdi bir bağımız olduğu için daha da güçlü."

Göğsüm daraldı. Kai çok iyi bir kalbe sahipti. Ölçülemeyecek kadar cömert, sadık, şefkatli. Hepimizin içindeki en iyiyi ortaya çıkardı.

"Gözleri dolmaya başladı," dedi Phoenix.

Göğsüne bir şaplak attım. "Hepinizi ne kadar çok sevdiğimi düşündükçe duyulanıyorum."

Kai boynuma sokuldu. "Kırk sekiz saatlik seks yasağının süreceğini sanmıyorum."

Uzandım ve yan tarafını çimdikledim.

"Ah! Bu çok yersizdi, Pip."

"Hadi, kalkmamız gerek." Komodinin üzerindeki saate baktım ve irkildim. Saat onu geçiyordu.

Kai isteksizce ayağa kalktı ve kıyafetlerini giydi.

Doğrudum ve Phoenix'e sert bir bakış attım. "Bir şey ödünç alabilir miyim? *Birisi* mükemmel geceliğimi mahvetti."

Utanmış görünme nezaketini bile göstermedi. Aslında sıırıttı. "Bunu anılar için saklıyorum."

"Mağara adamı," diye .

"Hadi," diye işaret etti, "burada senin için birkaç takım kıyafetim var."

Birileri evi iyi stoklamıştı. Lüks bir sütyen ve iç çamaşırı seti, ardından kot pantolon ve en yumuşak tişörtü giydim. Birkaç çift Converse bile vardı. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odasına geri döndüm. Kai gitmişti ama Phoenix beni bekliyordu.

Kollarını açtı ve ben de hemen ona doğru gittim. Dudakları saçlarımın üzerinde gezindi. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Başka seçeneğin yokmuş gibi hissedecek kadar acı çekmenden nefret ediyorum. Seni seviyorum, Phee. Tüm karanlığın ve gölgelerinle, tüm aydınlığın ve iyiliğinle. Seni olabileceğin her halinle seviyorum."

Beni daha sıkı kavradı. "Seni hak etmiyorum."

"Belki hiçbirimiz birbirimizi hak etmiyoruz ama buna sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Ve bunu hafife almayacağız."

Phoenix beni öpmek için eğildi. "Hayır, ."

"Güzel." Elini tuttum ve onu kapıdan dışarı çıkardım. "Şimdi, yemeğe ihtiyacım var."

Phoenix kıkırdadı. "Bizim gözetimimizde açlıktan ölmene izin veremeyiz."

Merdivenlerden aşağı indik ve mutfağa vardığımız anda Riven ve Atlas'ın gözleri bize kaydı. Atlas'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Daha iyi miyiz?"

Atlas'ın gözlerindeki umut dolu bakış beni Phoenix'in elini bırakıp ona doğru koşturdu. Kollarımı nazik devime doladım ve sıktım.

"Biz iyiyiz," dedi Phoenix. "Ama Aura'nın yemeğe ihtiyacı var." Bunun üzerine midem guruladı ve herkes güldü.

Riven bir servis tabağının kapağını kaldırdı. "Biz sizi ."

Sebzeler, sosis ve bisküvilerle karıştırılmış çırpılmış yumurta porsiyonları vardı.

"Biri yemek mi dedi?" Kai merdivenlerden inerken bağırdı.

Atlas beni nazikçe ileri doğru itti. "Ondan önce oraya girsen iyi olur, sana bir şey kalmayacak."

"Bunu duydum, pislik," diye Kai.

"Fısıldamıyordum," diye karşılık verdi Atlas.

Ama tabağımı çoktan elime almıştım ve yemekleri kürekle yiyordum.

O.

Kai beni iterek yoldan çekmeye çalışırken Riven başını salladı. "İ Sanırım giyinik olduğuna şükretmeliyiz." Phoenix

bir tabak kaparak, " canım," diye onayladı.

"Yargılayıcı tavrınızı takdir etmiyorum," dedi Kai. "Sadece birkaç gün içinde gelecek olan muumuus siparişime şükrediyorum. O zaman senin ukala yorumların olmadan özgür olabilirim."

Atlas boğuk bir kahkaha attı. "Bunları görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir dizi bip sesi duyuldu ve Riven cebinden bir telefon çıkardı.
Gözleri ekranı taradı ve yüzü soldu.

Tabağıımı hızla tezgâhın üzerine koydum. "Neyin var?"

"Babam. Savaşıa gidiyor."

Odadaki herkes anında alarma geçti.

Anka yaklaştı, bakışları Riven'in telefonuna odaklandı. "Orduyu
hazırlıyor mu?"

Riven başını salladı. "O tür bir savaş değil."

Hepimiz ona şaşkın şaşkın baktık.

Riven zorlukla yutkundü. "Beni almaya çalışmakla suçluyor.
Muhafızları da onu destekliyor. Vatana ihanetten yargılanacağım."

DAMARLARIMDA BUZ DOLAŞTI. "Hepinizi benden alacağını söyledi. Teker teker."

Riven irkilerek doğruldu. "Ne?"

Phoenix yanıma doğru ilerledi ve kollarını bana doladı. "Dün gece Zephyr Aura'nın zihnine hava mesajları gönderdi. Yarı uykudaydı ve uyanamadı."

Atlas bize bakakaldı. "Bu iş bitmedi."

Kai'nin dişleri birbirine çarptı. "O şerefsiz bunu ilk kez yapmıyor."

Öfke Riven'in vücudundan yüzüne ve gözlerine doğru yayıldı. "Peki bunu bize neden söylemedin?"

"Bunun bir yararı olmazdı. Yeterince stres ve korku yaşadık. Daha fazlasına ihtiyacımız yoktu ve hiçbirimizin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu," diye karşı çıktım.

Riven tezgâhın etrafında döndü. "Ne dedi?"

Bundan kaçış yoktu, ona söylemek zorundaydım. Ama en son istediğim şey, Phoenix'in Aiden'a yaptığı gibi babasının yaptıklarını kendi omuzlarına almasıydı. Sertçe yutkundum. "İlk seferinde anneme yaptığı gibi bana da çığlık attırmakla ilgiliydi."

Altımızdaki toprak gümbürdedi ve bakışlarım Atlas'a kaydı. Burun delikleri alevlendi. "O adamı öldüreceğim."

"Bugün değilsin," diye karşılık verdim. "Bu konuda akıllı davranacağız, doğrudan onun tuzağına düşmeyeceğiz."

"O haklı," dedi Phoenix. "Stratejik davranmamız gerekiyor." "Dün gece ne dedi?" Riven sordu.

Phoenix'in tişörtünün etekleriyle oynadım. "Tehditler ve vaatler arasında gidip geldi. Bana ondan kaçamayacağımı söyledi. Sonra ona gelirsem elemental dünyayı birlikte yönetebileceğimizi söyledi. Sonra da almakla tehdit etti."

Sesim o parçada çatladı ve Phoenix bana daha sıkı sarıldı. Atlas bana doğru yaklaştı, böylece kendimi onların arasında koza gibi hissettim. Dudakları şakağıma değdi. "Kimse hiçbirimizi alamayacak."

Kai telefonunu çıkararak, "Babamı aramam gerekiyor," dedi. "Kraliyet konseyinden ne haber geldiğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Kraliyet konseyi mi?" diye sordum. Bu terimi daha önce hiç duymamıştım. Phoenix'in parmakları yatıştırıcı darbelerle saçlarımı taradı.

"Bunun bizi birbirimize bağlaması gerekiyor. Tüm krallıkların kraliyet konseyinin bir üyesi olmak karşılığında kabul ettiği bazı şeyler var."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama Kai bana Kral Zephyr'in diğer krallıklara nasıl saldırdığını anlattı. Buna izin var mı?"

"Bu hiçbir zaman kanıtlanmadı," diye açıkladı Atlas. "İnsanlar suçlamalarda bulundu, ancak reddedilemez bir kanıt olmadığı sürece konsey güçsüzdür."

"Peki konseyde kimler var?" Bizim tarafımızda olup olmayacaklarını bilmem gerekiyordu.

"Kralların her biri ve her krallıktan seçilen bir diğer üye. Bunun monarşi ve demokrasi arasındaki dengeyi koruması gerekiyor," dedi Phoenix.

Bana pek de iyi bir iş çıkarmıyordu.

Kai telefonunda bir dizi tuşa bastı ve ardından cihazı hepimizin görebileceği şekilde konumlandırdı. Telefon iki kez çaldı ve ardından King Torrent, yani bana söylediği şekliyle Aenon, ekranı doldurdu. "Ben de tam seni aramak üzereydim."

"Bana gökyüzünün düştüğünü mü söyleyeceksin?" Kai sordu. "Sen bilirsin." Bu bir soru değildi.

"Hepimizi yakaladınız." Kendimizi görünür kılmamız için eliyle işaret etti. "Güvenli evdeyiz."

Kral Torrent rahat bir nefes aldı. "Güzel. Orada güvende olacaksın."

Kai bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne haltlar burada?"

"Önce sen anlat. Dün gece ne oldu?"

Kai alçak bir hırıltı çıkardı. "Zephyr Riven'ı zehirledi. Kara baldıran otu."

Kral Torrent sustu. "Bu mümkün değil. Hâlâ nefes alıyor olamaz."

Riven bana bakarak, "Bir dakikalığına orada değildim," dedi. "Aura beni kurtardı."

Kral'ın gözleri parladı. "Aura'nın güçlü olduğunu biliyorum ama bir aether bile birini o durumdan geri getiremez. Başka bir şey olmalı-"

"O bir Quintessence, baba. Sadece bir aether değil, bir Quintessence aether," diye araya girdi Kai.

Kral Torrent keskin bir nefes çekti. "Bu mümkün değil..."

Telefona yaklaştım ve elimi kaldırdım. Dün gece sahte bandajı çıkarmıştım. Avucumun her yerinde derin yaramın iyileştiği gümüş izler vardı. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla, bu doğru."

Kral sadece şaşkınlıkla baktı.

"Baba," diye havladı Kai.

Sarsıldı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, bir şey göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi bildim bileli aetherlerin geri dönmesi için dua ettik ama bir Quintessence? Bu bir mucize. Gerçekten."

Bu sözlerin ağırlığını omzumda hissettim. Atlas yükümü hissetmiş gibi elimi sıktı. Sadece ondan gelebilecek o huzurlu rahatlığı arayarak yanına sokuldum.

"Konsey ne diyor?"

Kral Torrent'in yüzü sertleşti. "Zephyr bu sabah acil bir toplantı düzenledi. Riven'ın hayatına kastetmesi için bir dava açtı."

"Şerefsiz," diye öfkелendi Phoenix.

"Onun için söylenebilecek tek söz bu," diye kabul etti kral.

Riven boğazını temizledi. "Fikir birliği neydi?"

Kral Torrent'in ifadesi Riven'a odaklanırken yumuşadı, tıpkı bir babanın oğluna baktığı gibi. Ve yardım edemedim ama

Aenon da Riven'in babası olabilirdi. "Bir tane bile yoktu. Hepimiz şu anda olan biten her şey göz önüne alındığında yeterli kanıt olmadığı konusunda hemfikirdik. Tabii ki Terra bunu ortalığı karıştırmak için bir bahane olarak kullandı ve bir soruşturma yapılana kadar Riven'ı buraya getirmemiz gerektiğini söyledi."

Atlas kaskatı kesildi, kasları gerildi. "Elbette yaptı."

Riven pencereden dışarı baktı. "Beni içeri alırlarsa ölürüm. Muhafızlardan biri beni dışarı çıkarır."

Vücudumu bir ürperti sardı ve Atlas'ı bırakarak Riven'in yanına gittim ve kollarımı ona doladım. "Seni götürmüyorlar."

"Gidebileceğimiz hiçbir yer yok. Eninde sonunda krallıkların her köşesi aranacak. Burası bile güvenli olmayacak," dedi Riven.

"Ben de bunu düşünüyordum," diye girdi Kral Torrent.

Kai elini yüzünde gezdirdi. "Aklınıza gelen her türlü fikri değerlendireceğiz."

"Kingwood tarafsız bir bölgedir. Müdür Acker'ın izni olmadan kimse orada hareket edemez. Bir kraliyet mensubunun yetkili olmadığı tek alan burasıdır."

Phoenix'in gözleri parladı. "Eğer onu kendi tarafımıza çekebilirsek, orada güvende olabiliriz."

Kral başını salladı. "Size doğruyu söylediğinden, Riven'ı tutuklatmak için sizi saklandığınız yerden çıkarmadığınızdan emin olmanız gerekecek. Ama Acker bana dürüst biri gibi geldi."

"Quincy'yi arayabiliriz," diye önerdim. "Onun bizim tarafımızda olduğunu biliyoruz ve bize arazinin durumunu anlatabilir."

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı Kral Torrent.

"Şimdi arıyorlar mı?" Riven sordu.

Kral Torrent'in dudakları büzüldü. "Korkarım öyle. Bu resmi olarak onaylanmış bir şey değil ama öyle ya da böyle bir fikir birliği olmadığı için Zephyr'in biraz hareket alanı var."

Riven'in dişleri sıkıldı. "Anlaşıldı."

"Quincy'yi ara. Ve beni tüm gelişmelerden haberdar et. geldiğinde arkamı kollayacağımı biliyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, bu iki kelimeye yükleyebileceğim tüm anlamı yükleyerek.

Kral Torrent saygıyla başını eğdi. "Sonsuz sadaketime sahipsiniz, Quintessence Kraliçesi." Ve bununla birlikte çağrışı sonlandırdı.

Ama kelimeler beynimde yankılanıyordu. İnsanlar benden dünyayı değiştirmemi bekleyeceklerdi ve ben en sevdiğim adamları bile kurtaramayabilirdim.

Kral Torrent'in görüntülü sohbeti sonlandırmasının ardından oda tamamen sessizliğe bürünmüştü, sözlerinin ağırlığı havada asılı duruyordu. Her biri omuzlarımda bir ağırlık gibi hissediyordum, yeterince güçlü bile olmayan omuzlarımda.

Phoenix boğazını temizledi. "Quincy'yi aramalıyız."

Atlas, "Hepimiz bir an için nefes alalım," dedi.

Benim nazik devim, bağının gergin olduğunu her zaman hissedirdi. Atlas, hâlâ elini tutmakta olan Riven'in yanında durduğum yere doğru ilerledi. Atlas saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "İyi misin?"

Konuşamıyordum, kelimeleri bulamıyordum. Boğazım o kadar sıkılmıştı ki nefes alabilmem bile mucizeydi. Kai ve Phoenix bize doğru geldiler, yüz hatlarını endişe kaplamıştı.

"Pip?" Kai boştaki elimi tutarak sordu.

Phoenix bana öylece baktı, sanki beni yeterince incelerse tam olarak ne düşündüğümü anlayabilirdi. Ve belki de görebilirdi. Quintessence bağının derinleştiğini hissedebiliyordum. Bizi birbirimize bağlayan o bağlar her geçen gün daha da güçleniyordu. Artık adamlarımı hissedebiliyordum, bir odaya girdiklerini bile görmeden önce onları hissedebiliyordum.

Kai'nin başparmağı elimin üzerinde ileri geri hareket ederek beni şimdiki ana döndürdü. Boğazımdaki gerginliği gidermeye çalışarak . "Ya bunu yapamazsam?"

Bu daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir gerçektir. Ya elemental insanlar beni asla kabul etmezse? Ya bu fikre isyan ederlerse?

Kraliçe olmamı? Ya insanları bir araya getiremezsem?

Phoenix daha da yaklaştı. "Aura, sen bunun için doğmuşsun."

" için doğmuş olmam, bunu anlamına gelmiyor. Elemental dünya hakkında hâlâ çok az şey biliyorum. Tarihini. Gelenekleri. İnsanları. Ve o insanlar beni yanlarında istemeyebilirler. Kingwood'daki öğrenciler kesinlikle hissediyor."

"Seni tanıyanlar değil," dedi Riven. Öfkelendim. "Evet, Drue ve Zeyna bana gerçekten düşkün görünüyorlar."

Atlas iki eliyle yüzümü çerçeveledi. "Seni tanımıyorlar.

Gerçekten değil."

"Peki ya Kerry?" Soruyu sorarken sesim kırıldı, kalbim hala onun ihanetinden dolayı hassas.

Atlas gözlerimin içine baktı. "Bu onun kırılmışlığıydı. Seninle hiçbir ilgisi yok. Phoenix'e ne söylüyordun? Başkasının yaptıklarını üstlenemeyeceğini. Kingwood'daki ve diğer yerlerdeki insanların seni tanımak için bir şansa ihtiyacı var. Ruhundaki iyilik parlayacak. Özverin."

"O haklı," dedi Riven. "Senden daha şefkatli ve verici biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Yıllar boyunca Janine ve Charlie'ye yardım etmek için neler yaptın? Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Bunun üzerine göğsüm yandı. Tanrım, onları özledim. Bu düşünce içime bir panik ateşi düşürdü. "İyiler, değil mi? Arama genişlediğinde ne olacak? Bulunabilirler mi?"

Kral Zephyr Janine ve Charlie'yi ele geçirirse, sırf kendimi onlara teslim etmemi sağlamak için onlara işkence eder.

Phoenix omzumu sıktı. "Dün gece muhafızları kontrol ettim ve iyiler."

Kai'nin ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Ama güvende olmak için aramayı durdurmamız gerekiyor. Hava muhafızları nerede olduğumuzu bilirse, başka bir yere bakmaları için bir neden kalmaz."

"Kingwood'a geri dönmeliyiz."

Kai başını salladı ve telefonundaki bir kişiye dokundu. "Ama önce güvenli olduğundan emin olmalıyız."

Nefes nefese kalmış bir Quincy ekranı doldurmadan önce cihaz birkaç kez çaldı. "Alo?"

Kai'nin kaşları çatıldı. "Bir kapıcının dolabında mısın?"

Yaşlı adam telefona doğru baktı. "Arayanın sen olduğunu görünce mahremiyete ihtiyacım olduğunu anladım. Haber vermeden yapabileceğim en iyi şey buydu."

"," dedi Riven, işleri koymaya çalışarak. Adamın alnı endişeyle kırıştı. "Sen iyi misin?"

"Aura sağ olsun, öyleyim. Babam beni baldıran otuyla zehirlemeye çalıştı."

Quincy'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," diye araya girdi Atlas. "Hava muhafızları Riven'ı arıyor-"

"Daha çok Aura'yı arıyorum," diye araya girdi

Phoenix. Hepimiz dönüp ona baktık.

Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken gözleri parladı. "Gerçekten de Zephyr'in Riven'ı umursadığını mı sanıyorsun? Onun istediği Aura. Riven sadece bir amaç için bir araçtı."

Riven yutkundu, adem elması sallanıyordu. "O haklı. Babam elinden gelse beni bitirmek isterdi ama Aura'ya kafayı takmış durumda."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Atlas, sözleriyle altımızdaki zemin titriyordu.

Göğsünü okşadım. "Hayır, öyle değil. Hepimizin güvende kalması için bir yol bulacağız." Bu sözlerle elimden geldiğince güven kattım, sadece bu kesinliği benim de içimde hissetmeyi diledim.

Kai tekrar telefona döndü. "Kingwood'da neler oluyor?"

Quincy titrek bir nefes verdi. "Her şey karmakarışık. Öğrenciler gerçekte ne olduğunu düşündükleri konusunda ikiye bölünmüş durumda. Bir kısmı Kral Zephyr'in suçlamalarına inanıyor. Ama çoğunluğun şüpheli olduğunu söyleyebilirim. Kralların saltanatları sona eriyor gibi görüldüğünde çaresiz kalabileceklerini biliyorlar."

"Peki ya Acker?" Riven sordu.

En önemli şey buydu. Müdür. Hayatlarımız onun ellerindeydi.

Quincy sırtıttı. "Bunun saçmalık olduğunu biliyor."

İçimde küçük bir rahatlama titreşimi oluştu.

"Bu düşüncelerini desteklemeye istekli mi?" Phoenix bastırđı.

Quincy'nin yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Kai başını salladı. "Babam Kingwood'un şu anda bizim için en güvenli yer olduğunu düşünüyor ve biz de aynı fikirdeyiz. Ancak Acker'ın bu konuda istekli olması şartıyla. Bir müdürden istenecek çok şey var."

Quincy doğruldu. "Kenneth hayatımda tanıdığım en onurlu adamlardan biri. Bana Kingwood'u tarafsız bir bölge olarak tutmaya kararlı olduğunu ve arazide arama yapılmasına izin vermeyeceğini söyledi."

"Ama kampüste zaten hava muhafızları yok mu?" diye sordum. İki ana koruyucumdan biri olan Carn, hava krallığından geliyordu. Beni edeceği düşüncesi midemi bulandırdı.

Quincy, "Müdür Acker, olanlardan dolayı tüm hava muhafızlarının krallıklarına dönmelerini istedi bile," diye açıkladı.

"Terra muhafızlarını da evlerine göndermek isteyebilirsiniz. Eminim babam Riven'ı Zephyr'e teslim etmekten büyük mutluluk duyacaktır," diye mırıldandı Atlas.

Quincy'nin ağzının kenarları aşağı doğru çekildi. "Onunla bu konuda . Kişisel korumalarınız herkesi eve göndermemiz gerekebilir."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Peki ya The Network? Ya da tüm hava kuvvetleri kampüse gelirse? Kendimizi asla savunamayız." Gerçi Aiden artık The Network'e benimle ilgili bilgi vermediğine göre, bu saldırılar umarım azalırdı. Asıl tehdit hava muhafızlarıydı.

Phoenix omzumu sıktı. "Eğer Ağ ya da Zephyr Krallığı Kingwood'a saldırırsa, babam ve Kai tüm ordularını geçitten gönderecek."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Emin misin?"

Başını salladı. "Kral Torrent'le konuşurken ona mesaj attım. O bizim arkamızı kollar."

Rahat bir nefes aldım. Güvende olabilirdik. "Kingwood'a geri dönelim."

Çocuklar başlarını salladı.

Kai, Quincy'nin çenesini kaldırdı. "Yakında görüşeceğiz."

Quincy ciddi görünüyordu. "Güvende kal. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

Anlaştık ve görüntülü görüşmenin bağlantısı kesildi. Titrek bir nefes aldım. "Kahvaltıyı hazırlayalım ve gidelim. Beklemek istemiyorum."

Kai özlemle tabağındaki yemeğe baktı. "Ama-"

Atlas omzuna vurdu. "Bunu kahvaltılık sandviç yap ve götür."

Kai gülümsedi. "Seni seviyorum, seni dahi adam." Atlas kıkırdadı.

Hafif bir ısıklık sesi beni arka pencerelere doğru baktırdı. Bir havai fişegin görkemli bir ışık gösterisine dönüşmeden önce çıkardığı sesi andırıyordu.

"Yere yat!" Anka kuşu bağırdı.

Kendini üzerime attı ve ikimizi de acı verici bir şekilde yere düşürdü.

Camlar kırıldı. Bir patlama sesi duyuldu. Ve sonra her yerde yangın çıktı.

Oturma odasında patlayan alev duvarı beni paniğe sürüklerken nefes almakta zorlanıyordum. Phoenix'in elleri vücudumda yara olup olmadığını kontrol etti. "Vuruldun mu? Yaralandın mı?"

Düştüğüm için kaburgalarım ve omzum ağrıyordu ama yanmamıştım. Bu hissi çok iyi biliyordum. "Ben iyiyim," diye .

Kai ateşe büyük bir su dalgası göndererek birkaç saniye içinde onu söndürdü. Gözlerini ellerine dikti. "Benim daha fazla gücüm var."

"Bu bir bağ," dedi Atlas. "Haftalardır bunu hissediyorum."

"Bence bu iyi, çünkü buna ihtiyacımız olacak." Bir elimi kaldırarak evimize doğru yürüyen en az iki düzine kadın ve erkeği işaret ettim, tüm dış dünyadan güvenli olması gereken yeri. Tanıdık bir üniforma giiyorlardı. Zephyr sarayındaki muhafızların üzerinde gördüğüm üniforma.

Riven bir dizi küfür savurdu. "Gitmemiz gerek. SUV'a gidin."

Ayağa kalkmaya çalıştık, evin önüne doğru koşarken çocuklar beni korudu. Diğer taraftan yaklaşan muhafızlar duyamadığım bir şeyler bağırdı. Bir saniye sonra başımızın üzerinden bir dizi ateş topu uçtu. Onları teker teker söndürdük, her birimiz bunu yapmak için en güçlü elementimizi kullandık. Toprak ve su benim için oldukça eşitti, ama bugün suyu seçtim ve her birini yere düştüğü anda patlattım.

"Acele edin!" Kai bağırdı. "Kazanıyorlar."

Riven ön kapıyı yırtarak açtı ve tam o sırada kaçmak için kullanmayı planladığımız cipin ortasına devasa bir kaya parçası düştü.

Nefesim kesildi. "Babanın ordusundaki muhafızların diğer elementlere karşı bu kadar güçlü yakınlıkları olmalı mı?"

Riven dişlerini sıktı. "Her zaman en güçlü olanları kendi kişisel muhafızları olarak tutmuştur. Sanırım bu o grup."

Atlas küfretti. "Kaçmak zorundayız. Burada kalırsak bizi tuzağa düşürecekler. Eminim şimdiye kadar takviye kuvvet çağırmışlardır."

"Ortamızda kal, Aura," diye emretti Phoenix.

"Birbirimizin arkasını kollayalım ve mümkün olduğunca çabuk oraya varalım."

Kai bana ters ters baktı. "Tam ortamızda, Pip."

Eğer aramızdaki en rahat insan olan Kai konuyu zorluyorsa, başka seçeneğim olmadığını biliyordum. "Tamam. Hadi gidelim." Bu, yakınlıklarımı kullanamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Bir, iki, üç," diye emretti Atlas.

Üç deyince, evden çıkıp bizi bir nebze olsun koruyacak ağaçlara doğru hücum ettik. Hava etrafımızda dönüyor, bizi ayaklarımızdan düşürmeye çalışıyordu ama biz ona büyüyle karşı koymak için savaştık, kendimizi hava ve toprak büyüleriyle ağırlaştırdık.

Muhafızlar bunun işe yaramayacağını anlayınca ateş topları, taşlar ve buzlar başladı. Elementlerin silahları. Adamlar eğilip kaçarken küfrediyor, kendi yakınlıklarından yapılmış kalkanlar fırlatıyorlardı. Ama hiçbirini bana doğrultulmamıştı.

"git!" diye bağırdım. "Deli misin sen?" Riven havladı.

"Hayır, ben akıllıyım. Bana ateş etmiyorlar."

"Bu anlamına gelmez," diye bağırdı Phoenix. "Düzende kalın."

Ormana doğru koşmaya devam ederken bir hırıltı çıkardım. Omzumun üzerinden görmeye çalışarak vücudumu kaydırdım. Bir muhafız çömelmiş, Phoenix'in sırtına nişan almıştı. Kafam büyüklüğünde bir ateş topunu serbest bıraktı. Bir kolumu havaya kaldırdım, havaya bir kütük gönderdim ve ateş topunu bir beyzbol topuymuş gibi savurdum. Top muhafızın üzerine düştü. Çığlık attı, kendi alevleri tarafından yutuldu.

Daha önce bir can aldığımda içimi kaplayan suçluluk duygusu şimdi beni bulmuyordu. İçimde kabaran tek his, tehdidi bertaraf etmenin verdiği rahatlamaydı.

"Sağında!" Kai bir oku su akıntısıyla engellerken bağırdı.

Atlas bir buz mermisi yağmurunun bize ulaşmasını engellemek için bir toprak patlaması fırlattı.

Bu gardiyanlar neyle kafayı ?

"Sanki doğaüstü steroidler kullanıyorlar," diye kııptı Kai.

"Muhtemelen öyledirler," diye homurdandı Riven.

Sağır edici bir patlama sesi duyuldu ve bir ateş topu Riven'a birkaç santim kala doğrudan yolumuza düştü. Boğuk bir çığlıkla onu geri çektim.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Bu çok ."

"Çok yakındı," diye homurdandım.

Dönüp saldırganları inceledim. Düşündüğümde daha fazlaydılar. En az üç düzine ve bu sayıya çoktan etkisiz hale getirdiklerimiz dahil değildi. "Bu işe yaramayacak. Durmak zorundayız. Savaşmak zorundayız."

Bu yapmak istediğim son şeydi. Tek istediğim o lanet portala ulaşmak ve Kingwood'a geri dönmekti ama tüm bağımlı yanımda istiyordum. Tek bir tanesini bile kaybetmeyecektim.

"Haklı," diye söylendi Kai. "Bizi teker teker avlamaya başlayacaklar."

Ve Kral Zephyr'in tehdit ettiği şey de tam olarak , değil mi? Kalbim küt küt atmaya başladı. Böyle bir şey olmayacaktı.

Çocuklar etrafımda yarım bir daire oluşturdular. Çömelip ilerleyen muhafızı inceliyorlardı.

"Saldırıya geçmeliyiz. Artık basit savunma yok," diye emretti Phoenix.

"Yakınlıklarınızı beklenmedik şekillerde kullanın," dedi Riven.

"Babam gelenekçiydi, eğitimi de öyleydi."

Beklenmedik bir yol mu? Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Atlas bir avucunu yere koydu ve bir toprak dalgası silahlandırılmış bir deprem gibi yükseldi. Muhafızların dengesini bozdu, sendelediler ve tökezlediler, elemental saldırıları rotasından saptı.

Dikkatleri dağıldığı anda, diğer adamlar onları avlamaya başladı. Hava kaynaklarını kesmek, beyne buz mermileri, ateş topları. İçgüdüsel olarak parmak uçlarıma gelen yetenekleri kullanarak onlara ayak uydurmaya çalıştım. Ama benim nişancılığım adamlarınki kadar iyi değildi.

Muhafızlar tekrar ayağa kalkarken lanet ettim. Atlas'ın göğsü deprem dalgasının kendisinden aldığı eforla kabardı. Bu hiç iyi değildi. Muhafızlar karşılık veriyordu, hem de öncekinden daha şiddetli bir şekilde.

Bir buz mızrağı Atlas'ın kolunu keserken panik beni ele geçirdi. Hemen ardından öfke geldi. Zephyr ve adamlarının yapmaya çalıştığı şeye duyulan öfke.

Önümdeki adamlar sarsıldı. "O da neydi?" Kai havladı.

Atlas, "Bir güç patlaması hissettim," dedi.

Duygularım. Bağımı güçlendiriyorlardı.

Phoenix bir ateş topundan kıl payı , "Benim," dedim.

İçimde yanan öfkeyi tuttum ve sonra bir elimi göğsümdeki gümüş işaretlere bastırdım.

"Vay canına," diye mırıldandı Kai.

"Lanet bir süper şarj gibi," diye Phoenix.

Adamlarımın beni koruyacağına güvenerek gözlerimi kapattım ve sadece tüm enerjimi onlara göndermeye odaklandım. savaş sesleri yükseliyordu. Ama ben o enerjiyi göndermeye devam ettim.

Çığlıklar havayı deldi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hava muhafızlarının yarısı yok edilmişti ve adamlarımı hiç bu kadar güçlü görmemiştim. Atlas üç muhafızı ezmek için büyük bir çam kullandı. Kai bir su kasırgasıyla iki muhafızı kasırgasının içine çekiyordu. Bir ateş duvarı birkaçını daha yaktı. Diğer üçü ise nefes alamıyormuş gibi boğazlarını sıkıyordu.

"Bu o!" diye bağırdı bir kadın muhafız. "Onlara güç veriyor. onu!"

Kelimeler henüz dudaklarından dökülmüştü ki yandan bir buz mızrağı bana doğru savruldu. Bir muhafız sessizce siper almadığım bir yere doğru kaymıştı. İçimde bir güç patlaması oldu ve

bağıma aktı. Bir elimi havaya kaldırarak mızrağı havamla engellemeye çalıştım ama artık çok geçti.

Mızrak göğsüme öyle bir kuvvetle çarptı ki yere savruldum. Etrafımda bağırışlar duyuldu. Dünya bulanıklaştı. Ve sonra siyah bir denizden başka bir şey yoktu.

GÖZLERİM BİRDEN AÇILDI, dünya yavaş yavaş odaklanmaya başladı. "Uyanıyor," diye havladı Riven. "Harekete geçmeliyiz," dedi Phoenix. "Daha fazlası geliyor olabilir." Atlas beni nazikçe kollarının arasına aldı. "Onu yakaladım."

Beni kaldırırken bir inilti çıkardım.

Yüz ifadesinden acı akıyordu. "Özür dilerim Pip. Yapmak zorundayım." "Sorun değil," dedim güçsüzce.

Her yerim ağrıyordu. Tüm vücudum sanki bir maraton koşmuşum gibi hissediyordu. Ya da haftalarca hayal edilebilecek en kötü gripi geçirmiş gibi. Peki ya göğsüm? Yanıyordu.

Atlas dudaklarını alnıma bastırdı ve uzun adımları yeri yuttu. "En kötü kısmını iyileştirdik ama tam bir iyileşme için yeterli zaman yok."

"İyi olacağım," diye .

"Aynen öyle," dedi Kai, ses tonunda ondan nadiren duyduğum bir sertlik vardı.

O, Riven ve Anka Kuşu, ormanda ilerlerken etrafımızda koruyucu bir düzen oluşturdular ve sanırım geçide doğru ilerliyorduk. Aldığım her nefesi ateş gibi hissediyordum. O mızrak kalbimi mi delmişti? Bir ciğerimi mi sökmüştü? İyileştikten sonra hiç bu kadar kötü hissetmemiştim, göğsümden vurulduğumda bile.

"Onun acısını hissedebiliyorum," diye

hırladı Phoenix. Riven'in çenesi sıkıştı.

"Hepimiz hissedebiliyoruz."

"Neden eskisinden çok daha kötü?" Kai sordu.

Atlas hızını artırdı. "Sanırım bize çok fazla güç verdiği için vücudunun iyileşmeye yardımcı olacak rezervi kalmadı."

Geri kalanlar bir dizi küfür savurdu.

Geçide doğru giderken herkes sessizdi. Yüzümü boş bir maske gibi tutmaya çalıştım ama Atlas'ın saklayamadığım her irkilmemi gördüğünü biliyordum.

"Çok özür dilerim Pip," diye gürledi.

"Her şey yolunda. Neredeyse vardık." En azından öyle olması için dua ettim. "Ben önden gidip geçidi kontrol edeceğim," dedi Phoenix.

Tartışmak, ona yalnız gitmemesi gerektiğini söylemek için ağzımı açtım ama Atlas sadece başını salladı. Ağzımı kapattım.

Geri kalanımız ormanın kenarında bekleyip izledik. Phoenix koşarak geçide gitti. Hiçbir başıboş muhafız dışarı fırlamadı ve kafasını enerji küresine soktukten sonra bize ilerlememizi işaret etti.

"Sariah'ya mesaj attım," dedi Riven. "Bizimle kampüsün dışındaki geçitte buluşacak."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kai sordu.

"Ona güveniyorum," diye fısıldadım. Her şey ağırlaşmıştı. Uzuvarım, göğsüm, başım.

"Onun yardımına ihtiyacımız var." Riven'in başı bana doğru hafifçe eğildi.

"Peki," diye kestirip attı Kai.

Aceleyle geçide girdik ve tanıdık enerji dalgası üzerimizden geçti. Birkaç saniye sonra kampüsün dışındaki tarlaya adım atıyorduk. Bunu yaptığımız anda Sariah koşarak yanımıza geldi. "Ne oldu?"

Phoenix'in çenesi büküldü. "Bir buz mızrağı."

Elleri üzerimde gezinirken Sariah küfretti.

Atlas çok az titredi. "Onu elimizden geldiğince iyileştirdik ama olduğumuz yerde kalmak güvenli değildi."

"Açıkça," diye tersledi Sariah.

İçimde iyileşmenin belirgin sıcaklığını hissettim ve acı dolu bir inilti çıkardım. Çocuklar bir anda yanımdaydı. Phoenix alnını benimkine bastırırken, Riven bir elimi, Kai de diğerini tuttu.

Birkaç dakika sonra, acının en kötüsü azaldı. Sariah uzaklaştı, alnında ter lekeleri vardı. "Bu kötü bir taneydi."

Atlas, "Gücünün çok olmasından kaynaklandığını düşünüyoruz," diye açıkladı.

Sariah başını salladı. "Bu mantıklı. Seni kampüse geri . Döndüğünde ortalık ayağa kalkacak."

İrkildim. Bu sefer acıdan değildi.

Atlas'ın göğsünü okşadım. "Artık yürüyebilirim." Sadece homurdandı.

"Gerçekten. Kendimi çok daha iyi

hissediyorum." "Seni

küçümsemiyorum, Pip."

İçimi çektim. "Gülünç görünüyorum."

", güvende olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine kalbim sıkışmıştı. Atlas'a döndüm ve dudaklarımı göğsüne bastırdım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ama bu sözlerle eşlik eden bir gülümseme yoktu. Günün ağırlığı nazik devimin omuzlarında hâlâ çok ağırdı.

Kampüs kapılarından geçmemiz uzun sürmedi. Biz geçerken sütunların tepesindeki çirkin heykeller bizi dikkatle inceledi ve yaklaşan bir düşman olsaydı kışkırtıcı kızartacaklarını umdum.

Crown Hall yönünde ilerlerken gözler her hareketimizi takip ediyordu. Öğrenciler bizi gördüklerinde neredeyse tökezliyor, durup gözlerini dikerek bakıyor ve fısıldaşıyorlardı.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Atlas boynuma sokuldu. "Geçecek."

Bundan oldukça şüpheliydim. Her zaman bir şey ya da başka bir şey bizi ilgi odağı haline getiriyordu. Bunu aşmıştım. Bir daha asla anonim bir hayatım olmayacağını hatırlayınca göğsüm sıkışmaya başladı. Eğer kaderimde gerçekten hükmetmek varsa, hayır.

Sertçe yutkundum. Sanırım bununla barışmam gerekecekti. Bu ya da her şeyi gerçekten iyi olmak.

Bir avuç muhafız bize doğru koştu. Her birinin yüzünü prenslerle en yakın çalışan kişiler olarak tanıdım. İçimi bir rahatlama kapladı.

Her biri sorularını haykırdı.

Riven hepsini susturmak için bir elini kaldırdı. "Biz iyiyiz. Hava muhafızları güvenli evimize gönderildi ama biz kurtulduk. Aura yaralandı ama tamamen iyileşecek."

Egan'ın başı öne eğildi. "Seninle birlikte olmalıydık."

Anka en yakın muhafızının omzunu kavradı. "Zephyr'e giderken bize eşlik edemeyeceğini biliyorsun. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Bundan pek emin değilim," diye Egan.

Ateş muhafızındaki vahşet ve sadakat içime bir sıcaklık yaydı.

Bir başkası öne çıkarken diğer muhafızlar sessizleşti. Bir daha göreceğimi sanmadığım biri. Carn neredeyse tereddütle hareket etti, başı saygı ve teslimiyetle eğilmişti.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Riven'in sesi soğuk bir .

Carn yutkundu. "Hava Muhafızları ile bağlarımı kopardım. Aether'ımıza hizmet etmeye devam etmek istiyorum."

Herkes bir an sessiz kaldı. Riven

onu dikkatle inceledi. "Neden?"

Atlas'ın gardiyanın sözlerinde bir yalan izi olup olmadığını analiz edeceğini biliyordum.

Carn başını kaldırdı ve Riven'in bakışlarıyla karşılaştı. "Herkes nasıl davrandığını gördüm. Adil. Bazen olması gerekenden daha fazla nezaketle. Kral Zephyr gibi değil. Eğer birine hizmet edeceksem, onu seçerim."

Riven'in çenesi ne söyleyeceğini düşünürken bir ileri bir geri gidip geldi.

Elimi omzuna koyarak uzandım. "Ona inanıyorum."

Soru sormak için Atlas'a baktık. O da başını salladı. "Herhangi bir aldatma sezmiyorum."

Carn umutlu görünüyordu. "Kalabilir miyim?"

Büyük bir risk almıştı. Eğer onu şimdi geri gönderseydik, kesinlikle idam edilirdi.

"Kalabilirsin."

Umarım bu büyük bir hata değildir.

ATLAS beni oturma odamızdaki kanepeye oturttu. Yumuşak minderler bugün yaşadıklarımdan sonra bana cennet gibi gelmişti. Neredeyse o kadar acı çekmiyordum ama kaslarım hâlâ ağrıyordu.

Riven bana fokurdayan lavanta rengi bir sıvıyla dolu bir bardak uzattı. "Al. İç bunu. Gücünü geri kazanmana yardımcı olacak."

Sariah sırtarak, "Eminim tadı da güzeldir," dedi.

Bakışlarım tekrar Riven'a kaydı ve o da omuz silkti. "Güçlü bir hava hediyesi bazen işe yarar. Bu karışık meyveli. Yapabildiğimin en iyisi."

Tereddütlü bir yudum aldım. Çileklerin, ahududuların ve böğürtlenlerin tadı dilimde oynaşdı. "Bu inanılmaz."

Sariah burnunu kıvırdı. "Riven sihrini konuşturmasaydı böyle olmazdı."

Karışımın içinde ne olabileceğini düşünmeme izin vermedim. Sadece içtim.

Ön kapının dışında bir kargaşa duyuldu. "Çek ellerini üzerimden Carn," diye hırladı Eva.

"aranmadan ve izin alınmadan içeri giremezsiniz," dedi ona sakinçe.

"O zaman beni ara," diye hırladı.

Burnumun kenarını çimdikledim. Bugün için enerjim olmayan şey Eva'ydı.

"Özür dilerim," dedi Riven yumuşak bir sesle. "Onunla dışarıda konuşabilirim."

Başımı salladım. Benim üzerimde gücü olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Carn içeri girdi. "Bayan Eva sizi görmek istiyor, Majesteleri."

"Ben buradayım," diye tersledi Eva. "Kendi adıma konuşabilirim."

"Her şey yolunda Carn. Bu kadar titiz olduğun için teşekkür ederim," dedi Riven. Eva ofladı.

Karn kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Eva koşarak Riven'in yanına gitti. "Ne oldu? Babana suikast düzenlemeye çalışmadığını biliyorum. Yapmak isteyebilirsin ama asla böyle bir şey yapmazsın."

"Bundan o kadar emin olmazdım, Buz Kraliçesi," dedi Kai, kanepede yanıma oturarak.

Dudağı ona doğru kıvrıldı. "Sana sormadım." Tekrar Riven'a döndü. "Ne oldu?"

Phoenix diğer tarafıma oturdu, eli saçlarımın altından kayarak boynumu yoğurdu. "Zephyr Riv'e suikast düzenlemeye çalıştı."

Eva'nın rengi soldu. Bir saniye sonra yanaklarına yeniden renk geldi ve bana doğru döndü. "Bunların hepsi senin yüzünden. Seni uyarmıştım ama dinlemedin. Seni bencil küçük-"

"Yeter!" Riven kükredi.

Eva sanki Riven'in sesini yükselttiğini daha önce hiç duymamış gibi irkildi. "Sen. Biliyorsun. Hiçbir şey," diye hırladı.

Eva'nın yüzündeki renk bir kez soldu. "Riven-"

"Sessizlik." Riven Eva'ya doğru ilerledi. "Aura benim eşim. Onun ruhu benimkine asla anlayamayacağın bir şekilde bağlı. Ve başka türlü olmasını da istemezdim. En başından beri yaptığı tek şey bana hak ettiğimden çok daha fazla lütufta bulunmak oldu. Kimse benim için o benim için savaştı. Ya dün?"

Eva yutkundu.

"Babam beni baldıran otuyla zehirlediğinde o benim lanet hayatımı kurtardı."

Eva'nın nefesi kesildi. "Bu mümkün değil."

"Kesinlikle öyle, Buz Kraliçesi," dedi Kai neredeyse tembelce.

Sariah hepimizin arasına baktı. "Kara baldıran otu mu?"

Atlas başını salladı. "Bunu kendi gözlerimle gördüm. Riv'in damarları siyaha döndü ve kalbinde kök salmaya başladı."

"Aura her şeyi onun içinden çıkardı," dedi Phoenix. "Kendisi için büyük bir bedel ödeyerek. Tıpkı bugün hepimize neredeyse hayatına mal olacak bir güç artışı sağladığı gibi. Onsuz bu savaştan sağ çıkamayacağımız bir güç artışı. Eğer hâlâ Aura'yı kıskanıyormuş gibi yapıyorsanız, Riven'in o olmadan hayatta olamayacağını unutmayın. Onu senin bilemeyeceğin kadar çok kez kurtardı."

Eva'nın gözlerinden yaşlar boşandı. Görüntü o kadar şok ediciydi ki neredeyse çenem düşecekti. Onu daha önce hiç tehditkâr ya da sakın görmemiştim.

"Onu kurtardın mı?" Sesi *kurtarmak* kelimesiyle kesildi.

"Onu her zaman kurtaracağım," dedim dürüstçe.

Riven'in tavrı yumuşadı. "O beni seviyor, tıpkı benim onu sevdiğim gibi. Bunu görmene ihtiyacım var. Çünkü ona karşı beslediğin düşmanlığı kenara bırakmazsan, seni hayatımdan çıkarmakta tereddüt etmem."

Eva'nın yüzünde acı çizgileri belirdi. "Özür dilerim. Onun hayatınıza getireceği tehlikeyi biliyordum-"

"Kendi hatası olmadan," diye gürledi Atlas.

"Biliyorum. Ben sadece-" Eva'nın bakışları bana kaydı. "-Kıskanmıştım. Riven ve ben her zaman birbirimizin arkasını kolladık. En iyi arkadaşımı kaybediyormuşum gibi hissettim."

Lanet olsun. Eva soğuk ve zalim olduğunda öfkemi tutabiliyordum ama onun gerçekten savunmasız olması? Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

"En iyi arkadaşını çalmaya çalışmıyorum. Artık her şeyin farklı olduğunu ve alışmanın hepimiz için zaman alacağını biliyorum. Ama hepimiz birbirimizden şüphe etmemeye çalışalım, tamam mı?"

Eva yanağının içini ısırdı ve başını salladı. "Tamam. Teşekkür ."

"Çocuklarla genelde Cuma günleri aile yemeği yeriz. Neden bir dahaki sefere sen de gelmiyorsun? Sen de, Sariah."

Eva'nın kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Güldüm. "Aslında ilk tanıştığımızda senden hoşlanmıştım. Sadece pençelerin çıktığında hoşlanmadım."

Sariah kahkahasını bir öksürükle bastırmaya çalıştı.

Eva kızardı. "Ben de senden hoşlandım. Kai'yi yerinde tutuyorsun." "Kıskançlık yapma Buz Kraliçesi," diye karşılık verdi.

Gözlerini devirdi ve sonra bana tereddütlü bir gülümseme gönderdi. "Yemeğe gelmeyi çok isterim."

"Ben de," dedi Sariah gülümseyerek. "Genelde kimse biz düşük yakınlıktaki insanları bir şeylere davet etmez."

Kaşlarımı çattım. "Bu saçmalık."

Sırıttı. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Kapı tekrar açıldı ve Carn içeri girdi. "Quincy ve Müdür Acker burada. Seninle bir konuda konuşmak istediklerini söylediler. Çok önemliymiş."

Ve böylece, köprüleri onarmanın verdiği tüm sıcak ve heyecan verici hisler uçup gitti. *Şimdi ne olacak?*

ERKEKLER hemen ayağa kalktı ve Riven Eva ile Sariah'ya döndü. "Bize izin verir misiniz hanımlar?"

Eva dudaklarını büzdü ama başını salladı.

Sariah bana baktı. "Olması gerektiği gibi iyileştiğinden emin olmak için geri geleceğim. Bu gece uyumadan önce bir şifa karışımı daha içmenin zararı olmaz."

Atlas bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. "Bunu yapacağınızdan emin olacağız."

"Otoriter," diye .

Dudaklarını şakağımda gezdirdi. "Önemsemek."

"Seninle tartışmayayım diye çekici görünmeye çalışıyorsun." "Çünkü o aptal değil," dedi Kai.

Quincy ve Müdür Acker içeri girerken Eva ve Sariah da dışarı çıktı. Quincy bana doğru bir hamle yaptı ve beni nazikçe kucakladı. "İyi misin? Yaralandığını duydum." Geri çekildi ama omuzlarımı tutmaya devam etti.

"Şimdi iyiyim. Çocuklar ve Sariah beni iyileştirdi."

Gözleri odayı tararken Quincy'nin omuzları rahatlayarak çöktü. "Peki ya geri kalanınız?"

Phoenix'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Daha önce karşılaşmadığımız bir şey değil."

"O pisliklerin hiç şansı yoktu," diye kestirip attı Kai.

Ama Riven o kadar ukala değildi. Gözlerinde gölgeler vardı. Babanın, Riven'ı öldürmek için seni gönderdiğini bilmek

paralı askerler sadece sizin değil, bu dünyada en çok değer verdiklerinizin de peşinde.

Müdür Acker Riven'a doğru ilerledi ve omzunu kavradı. "Özür dilerim, Riven. Bunu hak etmiyorsun. Babanı hiç sevmedim ama bu kadar alçalacağını da hiç düşünmemiştim. Kendi oğlunu ihanetle suçlamak mı?"

Riven'ın düğümlendi. "Bana yaptığı en kötü şey bu değil."

Aklıma Riven'ın gövdesini delik deşik eden yara izleri geldi. Bu görüntü içimdeki öfkeyi kabarttı ve ayaklarımın altındaki zemin gümbürdedi.

Herkesin bakışları bana yöneldi. Atlas sıırttı. "Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun."

Riven kıkırdadı, yanıma geldi ve beni kollarına çekti. Dudakları başımın üstüne bastırdı. "Ben iyiyim, Pip."

Ona doğru dönerek dudaklarımı göğsüne bastırdım. "Ama sen değildin. Babanla ve onun zalimliğiyle baş başaydın."

Riven beni kendisine daha sıkı sarmıştı. "Artık yalnız değilim." Gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. "Hayır, hiçbirimiz değiliz."

Odanın içinde sıırıslıkam aşık olduğum adamlara baktım. Kendi ailemizi kurmuştuk. Kan bağımız yoktu ama ondan daha güçlüydü. Hepimizin kabul gördüğü ve sevildiği bir aile.

Bir kamera sesi duyuldu ve başımı kaldırdım.

Kai elindeki cep telefonunu bana ve Riven'a doğru tutuyordu. Utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir an yaşıyordunuz. Anılaştırılması gerekiyordu."

Phoenix, Kai'nin kafasının arkasına bir şaplak attı. "Bir dahaki sefere bunu yapmadan önce telefonunu sessize al."

Müdür Acker onların maskaralıkları karşısında başını salladı. "Olanları gözden geçirmem gerekiyor. Baban seni gerçekten baldıran otuyla mı zehirledi?"

Riven başını salladı.

Atlas, "Bu, Aura ile konuştuğu için hizmetkârlarından birinin boğazını kestikten sonraydı," diye ekledi.

Müdür Acker'ın gözleri parladı. "O sarayda çalışmayı hayal bile edemiyorum."

Maylayı ve bizi korumak için geride kalan muhafızı hatırlayınca boğazım düğümlendi. "Kral Zephyr'in anneme kafayı taktığını söyledi. Annemin fotoğraflarıyla ve hareketlerini takip eden belgelerle dolu bir odası varmış."

Adamlar bunun üzerine sertleşti. Bunların bir kısmını duymuşlardı ama hepsini değil.

Riven'in yanağında bir kas kıpırdadı. "Her zaman çarpık bir zihni vardı, ama bir masumu takip etmek?"

Quincy bir adım öne çıktı. "Annenin adı neydi, canım?" "Ciela. Soyadını bilmiyorum, sadece bir aileden geldiğini Aether hattı. Teyzem bana ailesinin soylarını saklamak için ellerinden geleni yaptıklarını ama birilerinin bunu öğrendiğini söyledi. Bir gece onu takip etmişler ama o kaçmış. Tekrar takip edildiğinde kaçması gerektiğini anlamış."

Quincy'nin yüzündeki çizgiler kaşlarını çatarak derinleşti. "Bunu yaşamış olmasından nefret ediyorum. Ciela adında birini tanımıyorum, ya siz?" diye sordu Müdür Acker'a.

Başını iki yana salladı. "Tanıdığımı sanmıyorum. Zephyr Krallığı'nda ikamet ediyor olurdu ve ailem Torrent'te yaşıyor, bu yüzden onu tanıyamazdım."

Annemi tanıyan elementallerle tanıştığımı hayal ettikçe kalbim sıkışıyordu. "Bir ailem olabilir mi?" diye sordum. Kelimeler zar zor duyuluyordu. Sanki onlara ses vermek umudu gerçek kılacakmış gibi.

Quincy'nin ifadesi yumuşadı. "Emin değilim ama biraz araştırma yapacağım."

Phoenix, "Babam ve Kral Torrent ellerinden gelen yardımı yapacaklardır," dedi.

Kai başını salladı. "Babam Aura için her şeyi yapar." Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayıldı.

Quincy, "Kaynaklarına ihtiyaç duyarsam onlara ulaşacağım," diye kabul etti.

Müdür Acker, "Güvenliğiniz hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi. "Kai, Phoenix ve Atlas'a sadakat yemini etmiş olanlar hariç tüm kraliyet muhafızları evlerine gönderildi."

"Carn'a kalabileceğini söyledim. Hava muhafızlarının hiçbirine güvenilemeyeceğini düşündüğünü biliyorum ama ben ona güveniyorum," dedim.

Müdür Acker başını salladı. "Bana Zephyr Krallığı ile bağlarını kopardığını söyledi. Bunu yapmak büyük bir riskti ve bence buradaki yerini hak etti."

Bunun üzerine omuzlarım gevşedi.

Müdür devam etti. "Kampüs muhafızlarına çevrede ek devriyeler yaptırıyorum ve son sınıf öğrencilerini de buna dahil edebiliriz." Ayaklarının üzerinde kaydı.

Phoenix'in gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

Müdür Acker içini çekti. "Zephyr öğrencilerinin çoğu okuldan çekildi."

Çocuklar okul müdürüne bakakaldılar. "Geri mi çekildi?" Atlas yankılandı.

Başını salladı. "Kampüs sınırını geçtikten birkaç dakika sonra."

Riven'in çenesi ileri geri hareket etti. "Güvenli evimizi bulduktan sonra buranın tek güvenli sığınağımız olacağını biliyordu. Buraya geri döneceğimi biliyordu."

Kai, Riven ve Müdür Acker arasında bir ileri bir geri baktı. "Bunun ne anlama gelebileceği konusunda dürüst olmamız gerekiyor."

Oda sessizliğe

büründü. "Ne oldu?"

Ben talep ettim.

Riven ürperdi. "Babamın Kingwood'a saldırmayı planladığını."

Kapıyı arkamdan kapatıp ona yaslanırken içimi çektim. Phoenix beni dikkatle inceledi. "İyi misin?"

Ona gerçek bir cevap vermek yerine mırıldanır gibi bir ses çıkardım. Son birkaç gün çok yorucu geçmişti. Güvenli evdeki pusu ve Kral Zephyr'ın Kingwood'a bir saldırı planlıyor olabileceği fikri arasında hepimiz gergindik.

Bunun da ötesinde, kampüs tuhaf hissettiriyordu. Kingwood ihanetle suçlanan bir prensi barındırdığı için Zephyr sakinlerinin çoğu okulu bırakmıştı. Diğer krallıklardan gelen az sayıda öğrenci de muhtemelen kampüste bundan sonra olabileceklerden korktukları için okulu terk etmişti. Ama kalanların hepsi bana bir böcekmişim gibi bakıyordu. Ta ki çocuklardan biri onlara ters ters bakana ya da hırlayana kadar.

Bu ilgi cildimi kaşındırdı. Günlerdir yalnız kalmamıştım. Bağlarımdan biri ya da Carn ve Egan her zaman yanımdaydı.

Phoenix benim alanıma girdi ve beni kollarına çekti. Tek kelime etmedi ve bana basmakalıp sözler söylememesini takdir ettim.

"O iyi mi?" Kai sordu, sesi endişeyle doluydu.

Başımı kaldırdım ve donakaldım. "Ne giyiyorsun?"

Kai sırttı. "Bu benim muumuu'm. Beğendin mi?"

Tam bir dönüş yaptı.

İçimden bir kahkaha patladı. Kendimi tutamadım. Kabarık kaftan, gökkuşağındaki hemen hemen her renkte turistik bir Hawaii deseniydi.

"Gözlerim yanıyor," diye seslendi Riven oturma odasından.

"Onun çıplak kışını her zaman görmek daha kötü olurdu," diye karşılık verdi Atlas, belli ki aynı yerdeydi.

Kai dudak büktü. "Benim muumuus'umun keyfini kaçıramazsın. Ben senin kararlarının üstündeyim."

Kai'nin yanına geçtim ve kollarımı ona doladım. "Bence muumuu'n çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi ve başını eğerek kulağıma fısıldadı. "Kolay erişim için harika. Sana da bir tane alacağım ve-"

Phoenix onun kafasına bir şaplak attı. "Bu kadar yeter."

"Kabalık," diye tersledi Kai.

Başımı salladım ve oturma odasına doğru ilerledim. Çantamı kapının yanına bıraktım ve birkaç saattir görmediğim iki adamın yanına doğru ilerledim. Kanepede ikisinin arasına uzandım, başımı Atlas'ın kucağına yasladım ve bacaklarımı Riven'in üzerine attım.

Atlas bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Zor bir gün müydü?"

"Uzun. Sadece yorgunum."

Şakaklarıma masaj yapmaya başladı. "Başın ağrıyor."

"Bunu hissedebiliyor musun?"

Başını salladı.

Riven Converse'imden kaydı ve başparmaklarını ayaklarıma geçirdi. "Aramızdaki bağ derinleşiyor. Hepinizin nasıl hissettiğine dair daha fazla bilgi alıyorum."

Riven özellikle hassas bir noktaya ulaştığında bir inilti çıkardım.

"Yorgunsan çıkarmak isteyeceğin türden sesler değil Pip," dedi Kai, dolgulu sandalyelerden birine çökerek.

"Seks dükkânı kapalı. Çok yorgunum."

Phoenix, Kai'nin yanındaki sandalyeye otururken dudakları seğirdi.

"Not edildi."

Tam akşam yemeğinde ne yapacağımızı soracaktım ki ön kapı hafifçe vuruldu ve açıldı. Egan ve Carn içeri girdiler.

Egan'ın yüzü soğukkanlıydı. "Quincy bir misafirle birlikte burada. Onları içeri almamızı ister misiniz? İkisi de arandı."

Ne kadar istemesem de kendimi oturmaya zorladım. İki arkadaşımın üzerine kapanmak misafirleri karşılayanın en kibar yolu gibi görünmüyordu.

"Onları içeri al," diye talimat verdi Riven.

"Teşekkür ," diye eklemek için acele ettim, Riven'a azarlayıcı bir bakış gönderdim. "Evet, teşekkür ederim," diye ekledi.

Phoenix kıs kıs güldü. "Riv'e görgü kurallarını öğretmek, o günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Quincy, kendisinden birkaç yaş küçük görünen bir kadına rehberlik ederek oturma odasına girdi. Saçları hafif tuzlu biber rengindeydi ve yüzünde çizgiler vardı. Ama bunlar sık sık gülümsemekten kaynaklanan, iyi yaşanmış bir hayatı işaret eden türden çizgilerdi.

Gri gözleri benimkilerle kilitlenince adımları durakladı ve eli ağzına gitti. "Tıpkı ona benziyorsun."

Donup kaldım. Etrafımdaki tüm dünya yavaşladı. Duyabildiğim tek şey kulaklarımda seken kalbimin atışlarıydı.

Riven diğer tarafımı iterken Atlas'ın parmakları benimkilerin arasında dolaştı. Kai ve Phoenix anında ayağa kalktılar.

"Nedir bu?" Phoenix, Quincy'ye sert bir bakış göndererek talep etti.

Quincy için için yanan prensin omzunu sıvazlamakla yetindi. "Ne değil. *Kim olduğunu*. Bu Aura'nın büyükannesi Jewel. Ciela'nın annesi."

Tüm vücudum titremeye başladı. "Benim bir büyükannem mi var?"

Kadın elini yavaşça ağzından çekti ve benim vücudumla aynı şekilde . "Evet. Ciela'nın bir kızı olduğunu hiç bilmiyordum. Ayrıldıktan sonra benimle iletişime geçmesi güvenli değildi." Jewel'in yüzünde keder çizgileri belirdi. "Ama sanırım sonunda bunun bir önemi kalmadı."

Ürperdim. "Bu onu yıllarca güvende tuttu. Aşık olacak ve bana sahip olacak kadar uzun süre." Yaşlı kadını rahatlatmak istiyordum ve aklıma tek şey buydu.

Yüz ifadesi . "Haklısın."

Kai bana yan gözle bakarak yeni gelenler hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalıştı. Sonra geri çekildi ve kolunu uzatarak Phoenix'le birlikte oturdukları sandalyelerin karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Lütfen . İçecek bir şey ister misiniz?"

Jewel'in bakışları Kai'nin üzerinde geziniyordu ve kıyafetinin kafasını karıştırdığını .

İçten içe inledim.

Phoenix başını salladı. "Kai'ye aldırmayın, tuhaf bir stil anlayışı var."
"Yani modern modanın kısıtlamaları tarafından çitle çevrilmeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye karşılık verdi.

Jewel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu çok güzel. Renklere bayıldım."

Kai gülümsedi. "Teşekkür , Jewel."

Gülümsemesi genişledi. "Ben de muumuus giymeyi çok ."

Kai ellerini çırpı. "Sonunda, bilgeliği gören biri. Sen ve ben kanka olacağız Jewls."

Bir kahkaha attım. "Umarım lakapları seviyorsundur çünkü bir kere başladı mı durmaz."

Jewel kendini kanepeye ve Riven'a en yakın sandalyeye bıraktı. "Onlara hiç aldırmiyorum."

Riven otururken gerildi ve sonunda konuşana kadar tepkisini anlamadım. "Babamın Ciela'ya yaptıkları için çok üzgünüm. Bu acıyı hafifletmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok ama onu alaşağı etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ellerini birbirine kenetleyen Jewel'in parmak eklemleri beyazlaştı. "Duyduğuma göre ikinizin arasında kaybolmuş bir aşk yokmuş."

"Hayır, Kral Zephyr zalim bir zorba ve bir baba olarak da tam olarak böyle biri."

Jewel'in yüzünde sempati ifadesi belirdi. "Çok özür dilerim, Majesteleri." "Lütfen bana Riven deyin. Sen ailedensin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim, Riven. Bir ailem olmayalı uzun zaman oldu. Aether soyunun bir parçası olmak kolay değil. Hepsi birbiri ardına benden alındı." Endişeli bakışları bana yöneldi. "Seni güvende tutmamız gerekiyor."

Atlas bir kolunu omuzlarıma doladı. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Jewel başını salladı. "Bu çok iyi."

Riven öne doğru eğildi. "Eğer bu konuda konuşabilirsiniz. Ciela gitmeden önce neler olduğunu bize anlatabilir misin?"

Sertçe yutkundu. "Evet. Parçaları çok sonraya kadar bir araya getiremedim. Tüm parçalar sonunda bir araya geldi."

Jewel konuşmaya devam ederken Kai, Phoenix ve Quincy yerlerine oturdular.

"Babanın Ciela'nın peşinde olduğunu biliyor muydun? Annen hala hayattayken onu metresi olarak almak istediğini?"

Riven'in çenesindeki bir kas kıpırdandı. "Hayır. Bilmiyordum. Ama sarayda metreslere pek rastlanmazdı."

Jewel parmaklarını birbirine geçirdi. "Ciela şaşkına dönmüştü. Çalıştığı fırına gelmişti. Her gün gelmeye başlamıştı. Hediyeler getiriyordu. Onları reddetmeye çalıştığında, adam sinirleniyordu."

"Pislik herifin teki gibi görünüyor," diye gürledi Riven.

"Sonunda Ciela ona kralın eşi olmakla ilgilenmediğini açıkça söyledi. Kızım, o gerçek bir aile istiyordu. Zengin olmayabilirdik ama o sevgi dolu bir yuvayı her zaman tercih ederdi."

Jewel'in annemle ilgili çizdiği tablo göğsümü sızlatan bir tabloydu. En önemli şeylere değer veren bir kadından dünyaya gelmiş olmayı seviyordum.

Jewel devam etti. "Bazı şeyler olmaya başladı. Fırından kovuldu ve başka bir yerde iş bulmak zorunda kaldı. Maaşı da o kadar iyi değildi."

"Kaynaklarını kesmek," diye homurdandı Phoenix.

Jewel başını salladı. "Onun hakkında çirkin söylentiler çıkmaya başladı." "Öyle şeyler ki toplumdaki erkekler onu takip etmek mi?" Atlas yumuşak bir sesle sordu.

Jewel kızardı. "Evet. Korkunçtu. Kızım çok zor durumda kaldı. Bu yarısı bile değil."

Annemin katlandığı her şey midemi sıkıştırdı.

Jewel'in gözlerinde öfke parladı. "Artık biliyorum. Kral Zephyr aether hattından birini istiyordu. Bunun onu daha güçlü yapacağını düşündü. Belki de kendisi de bir aether doğuracaktı." Bakışları benimkine kaydı. "Onu bitirmek zorundasın. Başka yolu yok. Çünkü artık senin ne olduğunu bildiğine göre... gitmene asla izin vermeyecektir."

Yastıklara yaslanan Riven'in göğsüne yaslandım, kolları bana dolandı ve parmakları Atlas'ın giydiğim büyük boy tişörtünün içinden karnımı okşadı. Bu gece süslü gecelikler ya da pijamalar istememiştim. Erkek arkadaşlarımdan birinin rahatlatıcı kokusunu istemiştim.

Atlas'ın kokusu benim için her zaman en sakinleştirici koku olmuştur. Stresli ya da gergin olduğum zamanlarda kendi Xanax'ım gibi.

Yatağın ayak ucuna yayılmıştı, ayaklarıma masaj yaparken geniş göğsünü sergiliyordu. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle, "Gömleğimin içindeyken seni seviyorum," dedi.

Onu daha sıkı tuttum. "Çok rahat."

Kai alay etti. "Benim muumuu'm kadar rahat ." Kahkahamı tutamadım. "Bir dahaki sefere."

Yan döndü ve içimdeki her şeyi dalgalandırıp yuvarlayan uzun, yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. "Seni bu konuda tutacağım."

Phoenix uyluğumda bir iz . "Daha iyi hissediyor musun?"

Bu öğleden sonra beni benden almıştı. Jewel'in uğursuz uyarısından sonra, çocuklar sohbeti daha mutlu konulara yönlendirdiler. Jewel bana annemin büyümesiyle ilgili her şeyi anlatmıştı. Başına açtığı belalarla ilgili komik hikâyeler. Aile gelenekleri hakkında tatlı hikayeler. Ve bana kendimle ilgili milyonlarca soru sordu.

O gittiğinde çok yorgundum. Atlas bize akşam yemeği hazırlamıştı ve ben de duş alıp yatmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Ben iyiyim. Sanırım sadece aşırı yüklendim."

Atlas'ın parmakları ayağımdan ayrılıp baldırımda gezindi. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Riven kokumu içine çekerken boynuma sokuldu. "Herkesin yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşadın. Ara vermek ve bir molaya ihtiyacın olduğunu söylemen sorun değil."

Başımı salladım. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu. Tüm dünyanın kaybolup gittiği zihinsel bir kaçış.

Kai bir parmağını boynumdan aşağı doğru kaydırды. "Seninle ilgilenmemize izin verir misin?" Parmağı yoluna devam ederek meme ucumun etrafında dolaştı.

Tomurcuk sıkılaştıkça nefesim kesildi. "Aklında ne vardı?"

Phoenix'in parmakları uyluğumun iç kısmında gezindi. "Sen hiçbir şey yapma, sadece arkana yaslan ve hisset. Aklını diğer her şeyden uzaklaştıracamız."

Kalçalarımın tepesine ulaştığında eli durdu ve gözleri parladı. "İç çamaşırın yok mu?"

Omuz silktim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İç çamaşır konusunda Kai'nin kampında sayılıyım."

Kai sırtıarak eğilip beni öptü, dili benimkini okşuyordu. "Pip'im nasıl yaşanacağını biliyor."

"Kullanışlı." Phoenix parmağını göbeğimde gezdirdi ve tüylerim diken diken oldu.

Atlas doğrulup oturdu, elleri bacağımda geziniyordu. Başıyla onaylayan Phoenix'e baktı. "İki kişi her zaman daha iyidir."

Parmağı açıklığıma okşarken Atlas kıkırdadı.

"Mmmmm." Başımı Riven'in göğsüne yasladım. "Henüz değil," dedi Kai.

Bir anda Atlas'ın tişörtünü üzerimden çıkarmıştı ve onlara karşı tamamen çıplak kalmıştım. Ama onlar hâlâ fanila ya da eşofman giyerken, ben açıkta olduğum için utanmıyordum. Onların yanında kendimi onlardan daha iyi hissettiğim kimse yoktu.

"Çok güzel," dedi Riven boğuk bir sesle. Eli göğsümü avuçladı, yoğurdu ve keşfetti.

"Hayatımda gördüğüm en güzel manzara," diye onayladı Kai.

Başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı. Sırtım kamburlaştı, daha fazlasını istiyordum.

Atlas'ın iki parmağı içimde kayarak okşamaya başladı. Kalçalarım onun hareketleriyle buluşmak için yukarı kalktı. Hafif bir gerilme cennet gibiydi.

Phoenix eğildi, dili klitorisimde geziniyordu. Riven'in dili boynumda gezinirken ellerim çarşafı yumrukluyordu. Bu bir hisler savaşıydı, isimlendirilemeyecek hatta tam olarak belirlenemeyecek kadar çoktu. Tek bildiğim her birini sevdiğimdi.

Atlas'ın parmakları içimde kıvrıldı ve inlememi tutamadım.

"Bundan hoşlanıyor," diye gürledi Kai tenime karşı.

Ses, içimdeki kordonu daha da sıkılaştıran titreşimler gönderdi.

Phoenix'in dili o sinir demetinin etrafında dönerek içime sıvı bir ısı gönderdi. Her darbeye nabzım atıyor ve içimdeki görünmez kordon daha da sıkılaşıyordu.

Başımı tekrar Riven'in omzuna yasladım. "Daha fazla," diye yalvardım. "Çok açgözlü," dedi Phoenix kıkırdarak.

Kai'nin dişleri meme ucumu sıyırdı. "Onun açgözlülüğünü seviyorum."

Atlas'ın parmakları kıvrılıp bükülünce dudaklarımdan bir inilti döküldü. Ela gözleri benimkilere dikilmişti. "Açgözlü değil. Ona ait olanı almak. Onun zevkine sahip olmak."

Onun sözleriyle içime bir sıcaklık doldu. "Atlas," diye nefes aldım.

Riven boynumu ısırdı, sonra başını kaldırıp Atlas'a baktı. "Al onu kardeşim."

Riven'in sözleriyle içimdeki her şey gerildi.

Atlas soru sorarcasına bana baktı.

Dudaklarımdan sadece bir kelime . "Lütfen."

Parmakları içimden kaydı ve bir eşofmanlarını çıkardı.

Phoenix klitorisimden göğsüme doğru hareket ederek meme ucumu

derinlemesine emdi. Riven otoriter bir piç gibi, "Şimdi," diye emretti.

Atlas bacaklarımı tuttu ve beni yatakta daha da aşağı çekti, diğer çocuklar da benimle geldiler. Yatağın ucunda durdu ve kalçalarımı birbirinden ayırdı. Bir saniye sonra içime girmeye başladı. Atlas iriydi. Her yeri.

Gözlerim gerilmekten, baskıdan yaşardı ama kendimi o anın içinde kaybetmek için ihtiyacım olan her şeydi.

Atlas beni alırken Phoenix'in parmağı klitorisimi buldu. Serbest bırakılmak için yalvaran sıkı bir tomurcuk olana kadar o sinir demetini çalıştırdı.

Ağzım sessiz bir sesle açıldı. Riven onu aldı, dili derinlere daldı. Bir şekilde Atlas'ın itişlerini yansıtıyordu.

Kai'nin dişleri meme ucumun üzerinde gezindi. "Çok yakın. Hissedebiliyorum." Atlas inanılmaz bir şekilde daha derine girdi.

Havada kıvılcımlar uçuşurken odada bir esinti yükseldi. Hepimizin üzerine bir su sisi çöktü. Sonra altımızdaki toprak sağır edici bir gümbürtü çıkardı.

Yeryüzündeki o sarsıntıyı tüm vücudumda hissettim. Ve beni uçuşumun kenarına gönderdi. İçimdeki her şey sıkıca çekildi ve sonra etrafımızdaki gümüş dalların girdabında patladı.

Atlas bir çığlık atarak geldi ve beni gümüş uçuşuma kadar takip etti. Her nasılsa diğerlerinin de çok geride olmadığını biliyordum, aramızdaki bağ tüm zevklerimizi birbirine bağlıyordu. Ve hep birlikte kendimizi kaybederken, kendi kendime, *şimdiye kadarki en iyi dikkat dağıtıcı* şey diye düşündüm. Bayılmadan hemen önce.

Öğle yemeğine doğru yürürken ATLAS'ın parmağı bileğimin iç kısmını okşadı. Bütün erkekler bugün bana daha fazla dokunmanın yollarını bulmuştu. Aramızdaki bağ dün gece fiziksel, duygusal ve temel olarak derinleşmişti. Phoenix o sabah yanlışlıkla kahve cezvesini havaya uçurduğunda bu açıkça görülmüştü.

Kai aceleyle arkamızdan geldi ve Riven'ı iterek yolumuzdan çekti. Bir kolunu omuzlarıma doladı, beni sıkıca kendine çekti ve doyasıya öptü.

"Hey," diye havladı Riven.

Kai ona sıırttı. "Pip'i bütün bir ders boyunca görmedim. Onu özlediğimi söylemem gerekiyordu."

"Zavallı kızı neredeyse parçalayacaktın," diye karşılık verdi

Phoenix. "Kıskançlık yapma," diye tersledi Kai.

"Çocuklar," dedim şarkı söyler gibi bir sesle. "Tartışmayalım."

Atlas şakağımı öpmek için eğilirken kahkahalara boğuldu. "Sen söyle onlara."

Winthrop Hall'a yaklaştığımızda, telaşlı görünen Quincy yan kapıdan çıktı. Bize doğru bir adım attığında midem bulandı.

"Kahretsin. Şimdi ne olacak?" Phoenix

homurdandı. Düşüncelerime ses vermişti.

Quincy önümüzde durdu. "Bir sorunumuz olabilir." "Neymiş o?"

Riven sordu.

Quincy'nin bakışları Atlas'a kaydı. "Baban burada."

Atlas'ın eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Neden?"

"Söylemedi. Sadece Müdür Acker'ın hepinizi ofisine getirmesini istediğini söyledi."

Kai'nin yanağındaki bir kas seğirdi. "Bir tuzak olabilir."

Quincy başını salladı. "Biz merak ettik, o yüzden insansız hava araçları gönderdim. Yaklaşan ordulara dair hiçbir işaret yok."

"Geçitten gelebilirler," dedi Riven.

"Bir seferde sadece bir avuç dolusu seyahat edebilirler. Orada konuşlanmış muhafızlarımız var," diye bilgi verdi Quincy.

"Bizi köşeye sıkıştırıyor," diye gürledi Atlas. "Geçerli bir sebep olmadan onu görmeyi reddedemem."

"Onu yumruklamak isterdim," diye mırıldandım.

Kai kahkahalara boğuldu. "Kötü niyetli, Pip."

Riven'in kaşları çatıldı. "Dizinle oldukça hızlı olduğunu hatırlıyorum."

Kızardım. "Bunun için üzgünüm."

"Hayır, değilsin," diye yanıtladı ve bana hızlı bir öpücük verdi. Atlas'a döndüm. "İyi olacak mısın?"

Yutkundum. "Onun burada olması fikrinden nefret ediyorum. Sana yakın bir yerde olması fikrinden nefret ediyorum." Diğer çocuklara baktı. "Aura'yı eve götür. Ben babamla ilgilenirim."

"Asla olmaz," diye karşılık verdim. "Birbirimizden ayrılmayız. Bu şekilde daha güvende oluruz."

Atlas'ın çenesi ileri geri hareket etti.

Bir elimi göğsüne bastırdım. "Bu işte yalnız değilsin. Yanında biz varız."

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Sana bir şey olmasına izin veremem."

"Ve hiçbir şey değildir. sahip olduğumuz sürece."

"Haklı," diye onayladı Kai. "Babanın saçmalıklarıyla kendi başına başa çıkmaya izin vermeyeceğiz. Biz böyle yapmayız."

"Aynen öyle," diye ekledi Phoenix. Riven başını sallayarak onayladı.

Atlas içini çekti. "Hadi şu bitirelim."

Winthrop Hall'a doğru döndüğümüzde, kısa kaldık. Quincy bize gülümsüyordu.

"Bu biraz ürkütücü," diye mırıldandı Phoenix.

Quincy daha da geniş sırttı. "Aranızdaki bağ derinleşiyor."

Atlas'ın elini tutmaya bu kadar kararlı olmasaydım, adama sarılabılırdım. Bulduğumuz şeyden duyduğu sevinç, hayatımda gördüğüm en tatlı şeylerden biriydi.

Kai kıkırdadı. "Evet, öyle. Dün gece biz-"

Riven bir eliyle Kai'nin ağzını kapattı. "Özel meselelerimizi özel tutalım."

Ona minnettar bir bakış gönderdim.

Bir saniye sonra Riven sanki yanmış gibi elini çekti. "Ne oluyor be adam?"

İkisine de bakakaldım. "O ne yaptı?"

Riven kaşlarını çatarak Kai'ye baktı. "Lanet olası elimi yaladı."

Kai omuzlarını geriye attı. "Beni susturmaya çalıştığın için sana hak verdim."

Phoenix gözlerini devirdi. "Hadi koyulalım."

Kirpiklerimin arasından Atlas'a hızlıca bir göz attım. Normalde Phoenix'le birlikte gözlerini deviriyor ya da gülüyor olurdu ama Atlas'ın yüzünde taş gibi bir boşluktan başka bir şey yoktu. Mideme ağır bir yük çökmüştü.

Quincy, Winthrop'a ve Müdür Acker'ın ofisine doğru ilerledi. Bekleme salonuna girdiğimizde resepsiyon görevlisi gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Ben de Terra muhafızlarıyla yalnız kalmak istemezdim. Bir avuç adam yarı vahşi görünüyordu.

Atlas her bir adama ters ters bakarak onları boyun eğmeye zorladı. Başka bir durum olsaydı atlardım. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Quincy müdürün odasının kapısını açtı ve içeri girdik. Kral Terra yan taraftaki oturma alanındaki kanepeye uzanmıştı. Sanki buranın sahibiymiş gibi görünüyordu, Müdür Acker ise çenesi gergin bir şekilde sandalyede oturuyordu.

Kral ellerini birbirine vurdu. "Nihayet. ." Müdür bize başıyla selam verdi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Neden buradasın?" Atlas babasına dik bakarak sordu.

Kral Terra cık cık diye bir ses çıkardı. "Şimdi, şimdi, babanı selamlamanın bir yolu var mı?"

"Bu odada bir baba , onu böyle selamlardım."

Kralın gözlerinde bir şeyler parıldıyordu. "Ses tonuna dikkat et evlat. Sana bir ders vermek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Tarafsız bölge, hatırladınız mı?" Müdür Acker söyledi.

Kral Terra'nın yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı. "Elbette. Sadece herkesin iyi olduğundan emin olmak istedim. Bazı sorunlar olduğunu duydum..."

Kralı yakından izledim ve herhangi bir sorunla karşılaştığımız için gerçekten kızgın görünüyordu, bu da kafamı karıştırdı. Neredeyse öldürüldüğümüz için mutlu olacağını düşünmüştüm.

Atlas alay ederek düşüncelerime ses verdi. "Neden umurunda olsun ki? Benden kurtulduğuna sevinirsin."

Kral Terra'nın gözleri Atlas'a kısıldı. "Sen benim oğlumsun. Benim *malım*. Benim açık iznim olmadan kimse size zarar veremez."

Safra çalkalanırken midem ekşidi. Bu, geçmişte insanlara oğluna zarar vermeleri için izin verdiği anlamına geliyordu.

"Bana öyle bakma, Küçük Aether. Sertleşmesi gerekiyordu. Bu gerekliydi."

Öfke alevlendi, kas ve sinire doğru aktı. "Kendinden daha güçsüz olanları incitmek için son derece *küçük bir* adam gerekir." Küçük kelimesi üzerine bakışlarımı diktim ve Kai kahkahayı bastı.

Kralın boynuna bir kızarıklık yayıldı. "Ona güçlü olmayı ben öğrettim. Hâlâ bir hayal kırıklığı olabilir ama ben öğretmeseydim çok daha kötü olurdu."

Atlas, "Yeter baba," diye . "Ne istiyorsun?"

Kral Terra'nın gözleri parladı. "Sana söylemediler mi? Kalmak için buradayım."

PROFESÖR BELTHORN herkesi göle doğru hareket ettirdi. "Oturun. Ayak parmaklarınızın girebileceği kadar suya yakın olduğunuzdan emin olun."

Daha da yaklaştım, ayak parmaklarım göle battığında göğsümde bir şeylerin hafiflediğini hissettim. Bulabileceğim her türlü huzuru kabul ederdim. Dün müdürün odasından ayrıldığımızdan beri diken üstündeydim. Şimdi de her an tetikte bekliyordum. Kral Terra'nın ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.

Yan tarafa kaçamak bir bakış fırlattım, herhangi bir hareket belirtisi arıyordum ama tek gördüğüm Carn'ın itaatkâr bir şekilde nöbet tuttuğu oldu. Kai ve Phoenix, Kral Terra'nın neyin peşinde olabileceği konusunda babalarıyla görüşmeye gitmişlerdi ve Phoenix'e Egan'ı da yanında götürmesi için ısrar etmiştim. Yalnızken sürpriz bir saldırının kurbanı olmasına izin veremezdim.

Carn bana nazik bir gülümseme verdi, ben de karşılık vermek için elimden geleni yaptım ama dudaklarımın doğru hareketi yapmasını sağlamakta zorlandım. Daha çok yüzümü buruşturmuş gibi göründüğümü biliyordum. Lanet olsun.

Üzerimde baskı yaratan sadece Kral Terra'nın kampüste kalacağı bilgisi değildi. *Her şeydi.* Hiç tanımadığım büyükannemden aldığım mesajlar. Janine ve Charlie'yi bir uzvum gibi özlüyordum. Asla bir Quintessence aether'ın olması gereken lider olamayacağım endişesi. En iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişinin şu anda Winthrop Hall'un altındaki zindanda oturduğunu bilmek.

Bu düşünce burktu, göğsümde derin bir sızı kök saldı. Yaptığı şey hakkında ne kadar düşünürsem düşüneyim, Kerry ile empati kurmaktan kendimi alamıyordum. Belki de ailesinden gördüğü baskıyı bildiğim içindir. Kendisini her zaman nasıl dışlanmış biri olarak gördüğünü. Ve arkadaşımı hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olamamıştım.

İçimde derinlerde bir şey titredi. Bu hissi kelimelere dökmek zordu. Neredeyse köklerin daha da derinleşmesi gibi.

Aşağı baktığımda, gümüşten bir çağlayan suya yayıldı. Drue çılgılık attı. "Bu ne biçim bir büyü böyle?"

Yanaklarıma doğru yükselmek isteyen kızarıklıkla savaştım. Sanırım benim bir Quintessence aether olduğum haberi henüz öğrencilere ulaşmamıştı.

Profesör Belthorn yüzünde şaşkın bir ifadeyle gölde dalgalanan gümüşe baktı.

"Bir şeyler yap!" Drue talep etti.

Zeyna'nın arkadaşının tiradına katılmadığını fark ettim. Aslında, yüzünü buruşturdu ve uzaklaştı.

Profesör boğazını temizledi. "Yeter, Drue. Aura'nın büyüğü seni ilgilendirmez."

Drue ona bön bön baktı. "Onun berbat yetenekleri beni *öldürebilir*. Bunun beni ilgilendirdiğini söyleyebilirim. Babam okulun onun kalmasına izin vermesinin bile çok çirkin olduğunu düşünüyor. Onun bir iğrençlik olduğunu-"

"Drue," diye tersledi Profesör Belthorn. "Eğer güvenliğinden endişe ediyorsan, diğerlerinin yaptığı gibi sen de kampüsü terk edebilirsin. Eğer kalmayı tercih edersen, benim yanımda bu şekilde konuşmana izin verilmeyecek. Eğer bunu yaparsan, seni sınıfta bırakırım."

Etrafımda nefesler ve fısıltılar patladı. Sınıf, Kral Torrent'in suçlamalarından önceki doluluğun sadece üçte ikisi kadar dolu olsa da, şu anda sanki yüzlerce kişi bakıyor ve dedikodu yapıyormuş gibi hissediyordum. Bunun ağırlığı ciğerlerimi sıktı ve kambur durma isteğiyle savaştım. Ama reddettim. Drue ve drama karşısında sinecek değildim.

Ağzı açık bir şekilde Profesör Belthorn'a baktı. Başarısızlık tehdidi küçümsenecek bir şey değildi. Bu sadece Drue'ya değil, ailesine de büyük bir utanç getirecekti.

Ağzını kapattı ve profesöre ters ters baktı.
Ders kesinlikle öğrenilmedi.

Profesör Belthorn ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, millet. Her zaman yaptığımız gibi, suya olan bağımızı hissederek başlayalım."

Öğrenciler yavaş yavaş her zamanki pratiklerini yapmaya başladılar ve bakışları benden ve Drue'dan uzaklaştı. Ciğerlerimdeki gerginlik bir nebze olsun azaldı.

Profesör Belthorn yanıma çömeldi. "Nasılsın?"

Bu basit soru boğazımı yaktı. Profesörü ilk dersimizden beri severdim. Doğrudan konuya giriyordu ama içinde bir nezaket ve espri anlayışı vardı. Yutkundum, kurtulmak isteyen hıçkırığı uzaklaştırmaya çalıştım. "Ben iyiyim. Sadece başımı aşağıda tutmaya çalışıyorum."

"Bu hiç de kolay olmayacak." Profesör Belthorn başını Drue'ya doğru çok az eğdi. "Okulu sana karşı kıskırtmak istiyor. Sorun şu ki, onun tarafını tutabilecek herkes Kral Zephyr'in emriyle okulu terk etti."

"Tek başıma takılmaya alışkınım. Öğrenciler benden hoşlanmasa da sorun değil."

Gerçek şu ki, birçoğunu tanıma fırsatım olmamıştı. Hayatta kalmaya çalışmakla çok meşguldüm.

Profesör Belthorn kaşlarını çatı. "En azından size saygı duymaları önemli olacak. Başka türlü nasıl yönetebileceksiniz?"

Midem bulandı. Çünkü bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değildim. "Eğer kısmet olursa, umarım zamanla kim olduğumu anlarlar."

Profesör buna gülümsedi. "Bakmak için iyi bir yol. Şimdi bana sihrinizin nasıl tezahür ettiğinden bahsedin."

Baldırlarımıza kadar gölün içinde durduk ve suyla farklı şekiller oluşturduk. Bu öğrenmeye hevesli olduğum bir şeydi. Hava muhafızlarının saldırısındaki buz mermileri ve mızrakların anıları zihnimde canlanırken ürperdim. Bu konuda çok işime yarayacaktı.

Havaya bir su akıttım ve onu bir mızrak şekline getirdim. Tasarım tam değildi ama yeterince yakındı ve pratik yaptıkça daha iyi olacağımı biliyordum. Ama kıvamı sudan buza çevirmek tamamen başka bir şeydi.

Zihnimde buzu canlandırarak suyu o kıvama kadar soğutmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Suyun sıcaklığı hiç değişmedi. Lanet ettim.

Drue kıs kıs güldü. "Orada sorun mu yaşıyorsun, it?"

Arka dişlerim birbirine çarptı ama görevime odaklanmaya devam ettim. Suyu bu element aracılığıyla soğutmaya çalışmak yerine. Havayı aradım. Ama etrafımızdaki havayı değil, sıcaklığın neredeyse dondurucu olduğu gökyüzünden çektim.

Mızrak şekli büyüm karşısında ağırlaşmaya başladı ve ben de sıırttım. Birkaç saniye içinde tamamen şekillenmiş bir buz mızrağına dönüştü.

"Ne be?" Drue tersledi.

Sesi konsantrasyonumu bozdu ve mızrak yana doğru gitti. Büyük bir sıçramayla suya düştü ve Drue'yu ıslattı.

Elim ağzıma gitti. *Oops.*

Drue onun sıırsıklam olmuş haline baktı. "Seni kaltak!"

Bir saniye önce birkaç adım ötede duruyordu, sonra bana doğru uçuyordu. Beni sert bir şekilde itti ve suya uçtum. Çırpınarak ve öksürerek çıktım.

Drue sıırttı.

İçimde bir şeyler koptu. Onun küçümseyici yorumlarına ve saçmalıklarına katlanmaktan bıkmıştım. Elimin bir hareketiyle, bir hava akımı Drue'nun ayaklarını yerden kesti ve onu suya uçurdu. Sınıf arkadaşlarımız kahkahalara boğuldu.

Drue yüzeye fırladı. "Seni öldürecekim!"

"Yeter!" Profesör Belthorn bağırarak aramıza sudan bir duvar ördü. Başını iki yana salladı. "Bu kadar yeter. İkiniz de üstünüzü değiştirmek için yatakhanelerinize dönün. Kaçtırdıklarınızla ilgili notları bir sınıf arkadaşınızdan almanız gerekecek."

İrkildim. Kime soracağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Belki Kai biliyordur.

"Bunu o başlattı ve *ben* mi cezalandırılıyorum?" Drue sızlandı.

Profesör burnunun kenarını sıktı. "Drue, şu anda seninle uğraşacak gücüm yok. Eğer başarısız olmak istemiyorsan, yurduna geri dön."

Tek kelime etmedim, sadece gölden çıktım. Carn bana bir havlu uzatırken sempatik bir bakış attı. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Kıkırdamamı tutamadım. "Yalan söylemeyeceğim, başarısız olmadığım sürece buna değecek."

Carn çantamı alırken havluyu omuzlarıma sardım.

"Kai su dersinden kalmana izin vermez."

"Bundan emin değilim. Ders çalışmakla arası pek iyi değildir."

Kampüse geri dönen patıkaya doğru ilerlerken Carn kahkahalara boğuldu. Drue her adımda tepinerek önümüzden fırladı.

Kısık bir ısıık çaldım. "Bunu bir süre daha unutamayacağım."

"Umarım çok sinirlenir ve toparlanıp Zephyr'e geri döner."

Nedense bunun olacağını sanmıyordum. Drue pek çok şey olabilirdi ama pes eden biri değildi.

Önümüzden bir çığlık sesi geldi ve başımı o yöne çevirdim. Drue bir saniye önce oradaydı ve sonra? Gitmişti.

Yolun dışından bir çığlık daha geldi ve lanet ettim. Drue'dan hoşlanmıyordum. Kıza karşı hissettiğim tek şey, nefretin birkaç derece altında aşırı bir hoşnutsuzluktu. Ama onun ölümünün vicdanımı sızlatmasını istemiyordum.

Yoldan çıkmaya başladım ama Carn kolumu tuttu. "Hayır, sen burada bekle. Ben onun peşinden gideceğim."

Başımı salladım. " ayrılmayız. En son atladılar."

Carn yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

Boğuk çığlıkların sesine doğru ilerledik. Carn kılıfından bir silah çıkarırken karnıma kramplar girdi. Parmak uçlarımda sihir karıncalandı. Her ne ile karşılaşacaksak, buna hazırdım.

Bir açıklığa adım attığımızda Carn ve ben durduk. Drue bize sırttı, Kral Terra da onun yanında duruyordu. Kralın yüzündeki ifade kanaryayı kapam kedi gibiydi.

"Hayır, yardım edin," dedi Drue mızımız, abartılı bir ses tonuyla. "Seni takip ettirmek için tek yapmam gerekenin kaçırılmış numarası yapmak olduğunu biliyordum. İnsanların senin bir kurtarıcı olduğunu düşünmelerini sağlamaya o kadar takıntılısın ki."

Carn onlarla arama girerken altında güç mırıldanıyordu.

Kral Terra alay etti. "Sanki onu koruyabilirmişsin gibi."

Carn silahını kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden tam gözlerinin arasına nişan aldı. Kurşunun çatırtısı havayı deldi, ama düştü.

Sanki bir tür kalkandan sekmiş gibi zararsız bir şekilde orman zeminine düştü.

Oh, . Bu hiç iyi olmadı. Bağlantıma bir mesaj gönderdim.

Uh, çocuklar?

Riven'in sesi bir saniye içinde zihnimdeydi. *Neyin ?*

Drue ve Kral Terra kankalar. Beni ve Carn'ı gölden birkaç dakika uzaklıktaki ormanda tutuyorlar ve eminim ki saçlarımızı örmeyi ve tırnaklarımızı boyamayı planlamıyorlar.

Atlas'ın vahşi hırıltısı kafamı doldurdu. *Oyala onları.*

Yola çıkıyoruz, dedi Phoenix ve olmamasına rağmen ondan yayılan öfkeyi hissedebildiğime yemin edebilirim.

Ne kadar gücün varsa kullan, dedi Kai bana ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Avucuma bir ateş topu getirdiğimde hava ve etrafımda dönmeye başladı. Bir zamanlar alevlerden duyduğum korku son birkaç hafta içinde körelmişti, çünkü onu korkulacak bir şey olarak değil, beni koruyacak bir araç olarak görmeye başlamıştım.

Drue kıs kıs güldü. "Üzgünüm, it. O tuhaf büyünün sana hiçbir faydası olmayacak. Kral Terra bizi koruyor, değil mi bebeğim?"

Bir elini göğsüne bastırdı ve midem bulandı. Atlas'ın babasıyla mı yatıyordu? İğrenç.

Adam ona baktı, yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimi belirdi. "Ne demek onun *tuhaf büyü*?"

Drue'nun gözleri ona dikildi, bana olan ilgisinden hoşlanmamıştı. "Sana söyledim. Hiç kontrolü yoktu. O bir melez. Bugün suyu gümüşe çevirdi."

Kral Terra irkilerek . "Gümüş mü?"

Drue ofladı pufladı. "Ne fark eder ki? O-"

Kral onu boğazından kavradı ve Drue'yu parmak uçlarına kaldırdı. "Sana bir soru sordum," diye kükredi.

Drue sanki birden boyundan büyük bir işe kalkıştığını fark etmiş gibi solgunlaştı. "Gümüş," diye mırıldandı.

Onu yere indirdi ama boğazını tutmaya devam etti. "Ondan daha önce böyle bir gümüş gördün mü?"

"Hayır. Sadece dengesizdi."

Kral Terra'nın bakışları bana kaydı. "İlginç..."

Drue'nun yüzünde öfke çizgileri belirdi. "Ne? Düşündüğümüzden daha da ucube biri mi?"

Kral onun boğazındaki sütunu okşadı. "Drue, sevgilim?" Kızın gözleri Noel'deki bir çocuk gibi parladı. "Evet, Majesteleri?"

O zaman görebiliyordum, her zaman güce yakın olmayı arzulamıştı, sadece bunu yapmanın başka bir yolunu bulmuştu.

"Bana çok yardımcı oldunuz, bunu biliyor musunuz?"

Drue hafif bir yaparken adeta önünü ilikledi. "Kralıma hizmet etmek en büyük dileğim. Terra'ya dönene kadar bekleyin. Gerçekten ne kadar yardımcı göreceksiniz."

Kral Terra başparmağını çenesine dayanana kadar kızın boynunda gezdirmeye devam etti. "Korkarım bu mümkün olmayacak."

"Ne-?"

Drue'nun sözleri Kral Terra'nın onun boynunu kırmasıyla kesildi. Kadın yere yığıldı ve kral ellerini kirle kaplıymış gibi . "Durmadan saçmalıyor. Şimdiye kadar kimsenin onu öldürmemiş olması bir mucize."

"Koş, Aura," dedi Carn usulca. "Olabildiğince hızlı. Onu mümkün olduğunca uzun süre uzak tutacağım."

Kalbim sıkışmıştı. "Seni bu manyakla yalnız bırakmayacağım."

Kral Terra kahkahalarla güldü. "Manyak, ha? Beni pohpohluyorsun."

Avucumdaki ateş topu içgüdüsel olarak fırladı ama o da kralın önündeki kalkandan sekti. Bu kullanışlı numarayı öğrenmem gerekiyordu.

"Şimdi benimle gel Aura, o çok sevdiğin muhafıza zarar ."

İçimden fışkıran kahkahaya engel olamadım. Uyuşturucu mu içiyordu? Onunla hiçbir yere kendi isteğimle gitmiyordum.

İşte o zaman anladım. Bize karşı tek bir hamle bile yapmamıştı. Çünkü yapamazdı. Onu koruyan kalkan aynı zamanda bize karşı herhangi bir büyü ya da silah kullanmasını da engelliyor olmalıydı.

"Bize zarar veremez," dedim. "O kalkan açıkken olmaz." Elime bir ateş topu daha aldım. "Hadi ama Terra. Oğlunun eşinden çok mu korktun?"

Kralın yüzü kıpkırmızı oldu. "O oğlum boşa kürek çekiyor ve sen de onun ihtişam hayallerini besliyorsun."

Kral Terra ve ben konuşurken Carn yavaşça kenara çekildi. Büyüdeki zayıflıkları arayacağını biliyordum ama nasıl yapacağından emin değildim. Hafif bir esinti başladığında cevabımı almıştım. Carn, havanın büyüğü duvarı deldiği herhangi bir nokta olup olmadığını görebilecekti. Bu arada kralın dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Ateş topunu iki elimin arasında ileri geri savurdum. "Burada hayal gören tek kişi sensin. Atlas'ın yarısı kadar adam olabileceğini düşündüğün için. Biliyorum ve sanırım krallığınızdaki herkes de biliyor."

Kral Terra alay etti. "Pek sayılmaz. Ben bir odaya girdiğimde sınıyorlar."

"Korku iyi bir motivasyon aracıdır. Ama saygı kadar güçlü değildir. Sence Atlas hangisini taşıyor?"

Kralın burun delikleri alevlendi. "O zavallı-"

Sözleri bir kurşun sesiyle kesildi. Kral kolunu tutarak ileri atıldı. "Seni küstah aptal!"

Carn bir atış daha yaptı ama Kral Terra onu da savuşturdu. Ateş topunu fırlattım ama onu da alt etti. Elini kaldırdı ve bileğinin bir hareketiyle büyük bir ağaç dalı Carn'a doğru savruldu.

Çılgılık attım ama artık çok geçti. Dal Carn'ın göğsüne .

Ormanın zeminine yığılmış, yüzü kül rengi olmuş hava muhafızına doğru KOŞTUM.

"Kaç, Aura," diye mırıldandı.

"Hayır! Seni bırakmıyorum. Yardım edebilirim." Büyümü çektim ve Karn'a doğru yönlendirmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Bağımın olduğu gibi değil. Ben bir şifacı değildim, sadece onları iyileştirebilirdim.

"Size hizmet etmek hayatımın en büyük onuru. Kraliçe... Quintessence."

Gözlerimden yaşlar döküldü, yanaklarımdan süzülüp çenemden aşağı kaydı. "Sakin pes etme. Henüz değil."

Sariah'ı getirin! Bu Carn. Terra onu bıçakladı. O ölüyor. Durduramıyorum.

O.

Neredeyse geldik, diye bağırdı Riven zihnimde.

Kai ve ben Torrent'teki geçide varmak üzereyiz. Yakında orada olacağız,

Phoenix ekledi.

Sonra Kai'nin sesi zihnimi doldurdu. *Terra şimdi nerede?*

Bilmiyordum. Umurumda bile değildi. Tek umursadığım Carn'ı kurtarmaktı. Beni savunmak için her şeyden vazgeçen adamı.

Nefesleri katmanlaştı, dudaklarından ıslak, hırıltılı bir ses döküldü. Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Lütfen, yapma."

Ama Evren beni duymadı. Carn'ın nefesleri tamamen durdu ve kalbi durdu. Göğsümün içindekiler paramparça oldu.

"Ne kadar dramatik," diye Kral Terra. "Ne için? Bir muhafız için mi? Bir düzine var."

Ona doğru döndüm, öfke içimde yaşayan, nefes alan bir şey gibi zonkluyordu. "Senin ruhun yok."

Omuz silkti. "Benim durumumda bir ruha sahip olmayı göze alamazsın. Bu seni zayıflatır."

Ona homurdandım, altımdaki zemin gümbürdüyordu.

"seni ele alalım. Sen ölen arkadaşının ardından ağlarken ben senin boynunu defalarca kırabilirdim."

Drue'ya yaptığı şeyin anısı zihnimde canlandı. Ama Kral Terra aynısını bana yapmamıştı. Çünkü o bir şey istiyordu.

Avuçlarım onu ateşe boğmak için kaşınırken gözlerim ona dikildi. Ama düşüncesizce tepki vermemek için yanağımın içini ısırdım. Sadece tek bir şansım olabilirdi ve onu da akıllıca kullanacaktım.

"Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?" Dişlerimi sıkarak .

Kral Terra sıırttı. Hareketi adamın içi gibi çarpık ve çirkindi. "Şimdi düşünüyorsun. Seni neden öldürmedim? Bunu bir parmak şıklatmasıyla yapabileceğimi biliyorsun."

Başparmağı ve orta parmağı aynı sesi çıkardı ve açıklığın kenarındaki en büyük çam ormanının zeminine çakıldı. Tamamen içgüdüsel bir tepki olarak geri sıçradım. Kral gür bir kahkaha attı.

"Ne yazık ki seni bitirmek zorundayım. Senin gibi narin bir çiçeği kırmak çok eğlenceli olurdu."

İçimdeki öfke tazelendi. *Hissettiğim* için özür dilemeyecektim çünkü bu, Kral Terra'nın olmadığı her şeydi. Bu beni zayıf yapmadı. Başkalarına olan ilgim beni daha da güçlendirdi.

"Ama ne yazık ki seni evcil hayvanım olarak tutamam."

Büyüm derinlere doğru kıvılcımlanırken içimi bir bulantı kapladı. "O zaman ne istiyorsun?"

"Oğlumu buraya çağırdın mı?" diye sordu rahatça.

Sarsıldım. "Ne demek istiyorsun?"

Kral Terra gözlerini devirdi. "Rol yapma. Onlarla zihin bağlantın olduğunu biliyorum. Onları buraya çağırdın mı?"

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. "Hayır."

Bunu soruyor olması, Atlas'ın ya da diğer adamlardan herhangi birinin buraya yakın bir yerde olmasını isteyeceğim son şey olduğu anlamına geliyordu.

Kral Terra'nın çenesi sıkıştı. "Ara onu." Çenemi kaldırdım. "Hayır."

"Yap . Şimdi!" Kralın öfkesinin şiddetiyle yer sarsıldı.

"Neden?"

Gözleri parladı. "Oğlumun tahta çıkmasına yardım edemezsin. O çok zayıf. Adımı lekeliyor. Ama seni onun gözleri önünde öldürdüğümde, krallığın geri kalanı onun ne kadar zayıf olduğunu görecektir."

Kulaklarımda bir uğultu vardı. Haklıydım. Terra Krallığı Atlas'a babasından daha çok değer veriyordu. Ve Kral Terra bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Düşünmedim, sadece tepki verdim. Babası beni öldürsün diye Atlas'ın ortaya çıkmasını beklemeyi reddettim. Elim havaya kalktı, avucumdan ateş fışkırdı.

Kral Terra hamlem karşısında o kadar şaşırmıştı ki alev topundan kaçacak zamanı bile . Küfretti ve yuvarlandı, toprak ve havadan oluşan bir kasırga çağırdı ve beni dengemden uzaklaştırmak için etrafımda döndürdü.

İstedğim son şeyi yaptım, gözlerimi kapattım. Toprakla olan bağımı hissederek ayaklarımı ağırlaştırdım. Bedenim ağırlaştı ama bu hareket etmeyi imkânsız kılan bir ağırlık değildi. Kral Terra'nın büyüünün etkisinde değildim.

Bir ağacı kökünden söküp bana doğru uçururken hırladı.

O ağırlık hissini serbest bıraktım ve eğildim. Ağaç omzuma çarptı ve etimi yırtarken acı içinde bağırmama neden oldu. Ama istediğim gibi düşmeme izin vermedim. Ellerim dışarı fırladı ve bir su akıntısı Kral Terra'nın dengesini bozdu. Ne yazık ki düşmedi.

"Kiminle karşı karşıya olduğunu , Küçük Aether."

Altımdaki toprak titredi. Ayaklarımda dibinde parçalandı, toprak ayak bileklerimi çevreledi ve beni esir aldı. Yükselmek için hava yeteneğimi kullanmaya çalıştım ama Kral Terra'nın kendi yakınlığına karşı savaştığım kadar güçlü değildim.

Yüzüne yayılan bir sırıtışla bana doğru yürüdü.

Bir ateş topu fırlattım ama hava yeteneğiyle onu savuşturdu. O yaklaştıkça ciğerlerim sıkıştıyordu. Kapana kısılmıştım.

Sonra Kral Terra kendini bana doğru fırlattı. Elleri boğazıma yapıştı ve sıkıca kavradı.

Sahip olduğum her şeyle savaştım, yüzünü pençeledim ve elementlerimden kurtulmaya çalıştım. Ama panik yeteneklerimi kilitlemişti. Kralın burnuna iyi bir darbe indirdim ve küfretti ama elleri gevşemedi.

Dünya etrafımda titriyordu.

Bağırışlar duyuldu. Kafamın içinde miydiler yoksa burada mıydılar?

Onları sevdiğimi ve her zaman söylemek için geri aramaya çalıştım. Ama çoktan solmaya başlamıştım.

Boğazımı saran eller gevşerken FERAL KÜKREME bilincimi çekti. Hava ciğerlerime doldu. ve yanıma doğru yuvarlandım.

Kulaklarımdaki uğultu etrafımdaki her şeyi duymamı zorlaştırıyordu ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Ama o zaman onu gördüm.

Atlas, Kral Terra'yı sert bir hamleyle yere serdi. Yumruğu babasının yüzüne değdi, kemiklerin çıtırtısı kulaklarımdaki uğultudan bile duyulabiliyordu.

Kral çirkin bir kahkaha attı. "Belki de içinde biraz omurga vardır."

Yumruğunu savurdu, yumruğu Atlas'ın yanağına değdi ve başını geriye attı.

Ama Atlas bir anda toparlandı. Elinin bir hareketiyle Kral Terra'nın altındaki zemin yuvarlandı ve onu geriye doğru uçurdu.

Kral alçak bir hırıltı çıkardı. "Benim dengim olduğunu mu ? Sen bir ."

Atlas'ın kafasına bir taş fırlattı. Çığlık attım ama sesim çıkmadı, boğazım acıyordu. Atlas son anda eğildi. "Yaşlandıkça tembelleştin."

Atlas bir ağacı kökünden söktü ve babasına fırlattı. Kral Terra hava yakınlığıyla onu savuşturdu ama çok az bir farkla.

"Yönetmek için gerçekten ne gerektiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Acımasız olmalısınız. Merhamet göstermemek için." Kral Terra bir rüzgar gönderdi

Atlas'ın etrafını sarıyor ve onu yerden kaldırıyor.

Atlas bir tepki verdi, avucunda ateş topladı ve babasına doğru fırlattı.

Kral kaçmaya çalıştı ama alevler kalçasını sıyırdı ve toprakta yuvarlanırken acı içinde inledi. Bu onun konsantrasyonunu bozmaya yetti ve Atlas yere çakıldı. İniş acı verici görünüyordu ama Atlas ayağa fırladı.

"Bunun için seni öldüreceğim," diye homurdandı Kral Terra. "Ama gözlerinin önünde küçük eşinin canını almadan önce değil."

Atlas'ın burun delikleri alevlendi ve gözleri parladı. "Ona dokunmayacaksın."

Kral alay etti. "Belki ona dokunmaktan fazlasını yaparım."

Bu ima midemi bulandırdı. Atlas'a yardım etmek için ellerime ateşi çekmeye çalıştım ama büyüm zayıftı, vücudum önceki dövüşten dolayı bitkin düşmüştü. Olan tek şey parmak uçlarımdaki birkaç kıvılcımdı.

Atlas babasına saldırdı ve onu yere düşürdü. Kolları bacakları birbirine dolanarak yuvarlandılar. Dövüş çok , darbeler birbirini izliyordu. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki kimin üstün olduğunu anlayamadım.

Bir gümüş parıltısı güneşte parladı. Kral Terra bıçağı Atlas'ın göğsüne saplarken kalbim durdu. Ama Atlas bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi. Çenesine indirdiği bir yumrukla babasını yere serdi.

Elleri Kral Terra'nın boynuna kenetlendi ve sıkmaya başladı. "Ona asla ulaşamayacaksın. Bir daha asla."

Kral Terra karşılık vermeye çalıştı ama kökler yerden fırlayarak bileklerini yerinde tuttu. Atlas babasının boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kralın gözleri yuvalarından fırladı.

"Atlas!" Adını söylemeye çalıştım ama sesim sadece boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama omzumdan kaburgalarıma doğru bir ağrı yayıldı. Atlas'a ulaşmaya çalışarak dizlerimin üzerine yuvarlandım. Ama faydası olmadı. Her şey çok fazla acıyordu.

Kral oğlunu kurtarmak için tekmeler savurdu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dövüşü en ufak hareketlere kadar yavaşladı ve sonra hiçbir şey olmadı.

Atlas son bir sarsıntıyla babasını serbest bıraktı. Kralın başı yere düştü, gözleri geniş ve kırışmıyordu.

Atlas dondu kaldı.

Etrafımızdaki tüm dünya hareketsiz kaldı. Ağaçlardaki rüzgârın hışırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Kendini babasından kurtardı ve sırtı bir ağaca çarpana kadar çırpınarak uzaklaştı. Ellerine baktı. "Ben ne yaptım?"

Kendimi hareket etmeye, az önce benim için her şeyini feda eden adama doğru sürünmeye zorladım. Ondan sadece bir nefes uzakta durdum. "Atlas." Dudaklarımdaki ismi şimdi daha yüksekti ama sesim kendiminkine benzemiyordu.

Atlas'ın bakışları bana, boynuma odaklandı. "Neredeyse seni öldürüyordu."

Acı içimde parladı. Her şeyin bittiğini sanmıştım. Çok sevdiğim adamları bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. "Özür dilerim."

Atlas yüzünü buruşturdu. "Özür dilemiyorsunuz."

Ama ihtiyacım vardı. Kral Terra'nın düşmüş haline baktım, herhangi bir yaşam belirtisi ama . Göğsü hareketsizdi, gözleri açıktı ve kırışmıyordu. Sertçe yutkundum. Atlas babasını öldürmüştü... benim için.

Nefes alışlarım hızlandı, kısa kısa nefesler aldım. Riven sadece babasına zarar vermeye çalışmakla suçlanmıştı ve onlar kana susamışlardı. Elemental dünya Atlas'ın Kral Terra'nın canını gerçekten aldığını öğrendiğinde ne olacaktı?

Böyle bir şey . Atlas'ı kaybedemezdim.

"Aura!" Riven açıklığa doğru koşarken bağırdı. Yerde yatan üç cesedi, beni ve Atlas'ı görünce kayarak durdu. "Vay canına. Ne oldu böyle?"

Ciğerlerime hava almak için mücadele ederken nefes alışım daha da hızlanmıştı.

Atlas, "Sanırım panik atak geçiriyor," dedi.

Riven bir anda yanıma geçti, elleri kollarıma geldi. "Bana bak. Nefeslerini yavaşlatmalısın."

Sarsılarak elinden . "Dokunma bana."

Riven'in yüzünde acı ifadesi belirdi.

"İyileşemem," diye . "Eğer bana dokunursan, iyileşirim."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yaralarımıza ihtiyacımız var. Kanıta ihtiyacımız var."

Atlas ayağa kalkmaya çabaladı, yüz hatlarını büyük bir keder kaplamıştı. "Hayır. Buna değmez. Seni iyileştirmemize izin ver. Başıma ne gelecekse gelsin." Beni kollarının arasına alacakmış gibi yanıma geldi.

"Hayır!" Bağırışım vahşiceydi, ağaçlarda yankılanan bir panik çılgılığıydı. "Seni benden alacaklar! Seni almalarına izin veremem."

Dokunuşlarından kaçmaya çalışarak geri çekildim. Bu hareket vücudumda acıya neden oldu. Yan tarafıma yuvarlanarak haykırdım.

"Tamam, sana dokunmayacağız. Doğrulayana kadar olmaz," dedi Riven iki elini havaya kaldırarak.

Atlas kısık bir hırıltı çıkardı. "Acı içinde."

Riven ona doğru döndü. "Senin kışını kurtarmaya çalışıyor." "Buna değmez."

Bakışlarım Atlas'ınkilerle çarpıştı. "Her zaman buna değeceksin."

Kameranın perdesi kapandı. Gerçekte sesin yüksek olmadığını biliyordum ama şu anda, tıbbi kanattaki steril odada? Sağır ediciydi.

Sariah bana sempatik bir bakış attı. "Önlüğünü yukarı çekebilirsin." Yutkundum ve yaptım.

Kamerayı yere bırakarak yaklaştı. Elleri üzerimde geziniyordu. "Şimdi seni iyileştireceğim, tamam mı?"

Başımı salladım.

Sariah'nın ellerinden biri yaralanmamış omzuma, diğeri de elime dokundu. İçime bir sıcaklık yayıldı, ardından omzumdaki yırtık et tekrar birbirine yapışırken ve kırıldığı belli olan kaburgalar kendilerini düzeltirken acı titreşimleri geldi. Ama neredeyse hiç hissetmedim. Uyuşmuştum.

Bir an sonra Sariah geri çekildi. "Her şey tamam."

Kelimeleri dudaklarımda şekillendirmeye zorladım. "Teşekkür ." "Aura... o-?"

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Hayır, öyle bir şey değil." Gözlerimin önünde sanki hiçbir şey yokmuş gibi can almıştı. Benimkini sona erdirmeye çalışmıştı. Atlas'inkini. Ve eğer konsey bize inanmazsa, onlar da aynısını yapabiliirdi.

"Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı? Birisi sana bir çift eşofman getirmiş."

"Yapabilirim. Teşekkür ."

Sariah yavaşça başını salladı. "Birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım ve sonra geri geleceğim."

Fotoğraf makinesini yanına aldı ve o fotoğrafları Müdür Acker'a ve kim bilir başka kimlere götüreceğini biliyordum. Birilerinin onları görmesi fikrinden nefret ediyordum. Kırık ve çürük bedenimi. Zayıflığımı. Ama Atlas'ı kurtaracaksa, bunu milyonlarca kez yapardım.

Parmaklarım boğazıma gitti. Oradaki çürüklerin geçmediğini biliyordum. Sariah kırık kemikleri ve yırtık etleri onarabilirdi ama her şeyi düzeltemezdi. Solması ne kadar sürerse sürsün boynumda bu kanıtlarla dolaşmak zorunda kalacaktım.

Bu düşünceyle ürperdim ama kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Muayene masasının yanındaki masanın üzerinde duran eşofman altını kaptım. Onları giymek için eğildiğimde acı alevlendi. Kaburgalarım iyileşmiş olabilirdi ama acının yankıları hâlâ oradaydı. Burnumdan nefes alarak doğruldum. çıkarıp çöpe attıktan sonra eşofmanıma uzandım. Onu giymek cehennem ateşinin vücuduma yayılması gibiydi.

Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Masaya yaslanıp nefesimi tutmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapatarak nefes alıp odaklandım.

Kapı çalındı.

"İçeri gel," diye seslendim, doğrulurken.

Sariah kafasını içeri soktu. "İyi misin?"

Ben bir şey söyleyemeden Kai onun etrafından dolandı. Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken yüzüne acı verici bir endişe kazınmıştı. "Sen iyi misin?"

Phoenix hemen arkasındaydı. "Ne kadar ?"

Riven sessizce arkalarından gitti ama bakışları üzerimde geziniyor, her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceliyordu.

Odaya giren son kişi olan Atlas da sessizdi. Adımlarındaki ağırlık kalbimi acıtıyordu ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Pip," diye itti Kai.

Bakışlarım tekrar ona döndü. "Ben iyiyim." Sesim hâlâ çiğ ve cızırtılıydı ama eskisinden çok daha iyiydi.

Phoenix kaşlarını çattı. "Hâlâ canın yanıyor. Bunu hissedebiliyorum."

İç çektim. Aramızdaki bağı biraz daha az şeffaf olmasını dilediğim anlardan biriydi bu. "Yarına kadar daha iyi olacağım."

Sariah'ya dönerken Atlas'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Onu iyileştirdiğini söylediğini ."

"Yaptım. Ama onun tüm acısını dindiremeyeceğimi biliyorsun. Bunu sadece zaman yapabilir."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Eve gittiğimizde sana bir ağı kesici alırız."

Sadece uğultulu bir ses çıkardım. Beni saatlerce bayıltacak bir şey vermelerine izin vermeyecektim.

Kai yaklaştı ve kollarını nazikçe bana doladı. "Orada olamadığımız için çok üzgünüm, Pip."

Ellerim gömleğinin içinde yumruk oldu. "Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyorduk. Ben kampüsteydim, Carn vardı. Her şey yolunda gitmeliydi."

Hava muhafızının adını söylerken sesim çatallaştı.

"Daha dikkatli olmalıydık," diye homurdandı Phoenix. "Terra'nın sinsî bir piç olduğunu biliyorduk."

"Yeter," diye kestim sözlerini. Atlas'ın bunu duymak zorunda kalmasını istemiyordum. "Ben iyi olacağım ve o artık gitti."

Atlas irkildi ve ben de hemen sözlerimi geri almak istedim.

Muayene odasının kapısı genişçe açıldı ve Müdür Acker içeri girdi. Bakışları doğrudan bana yöneldi ve boğazımdaki morluklara odaklandı. "Çok üzgünüm, Aura. Bu asla olmamalıydı."

"Ben iyiyim." Artık bozuk bir plak . Kelimelerin boğuk çıkmasıyla kulağa yalancı gibi gelen biri.

"Öyle olduğuna çok sevindim." Ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Fotoğrafları inceledim ve Atlas'ın göğsündeki yarayı, Drue ve Carn'ı çektiğimiz fotoğraflarla birlikte kopyalarını konseye gönderdim."

Boğazım yandı ama Atlas'a baktım. Üzerinde yeni bir tişört vardı, hiç kan izi yoktu. "Sen iyi misin?"

Başını sallayarak onayladı. "Önemli bir şey değildi."

Babasının geçmişte ona yaşattıklarıyla karşılaştırıldığında. Ellerim iki yanımda kenetlendi. Bu dünyada nefret ettiğim çok az insan vardı ama Kral Terra onlardan biriydi. Öldüğü için üzgün değildim, sadece Atlas'ın her zaman bu ağırlığı taşımak zorunda kalacağı için üzgündüm.

Müdür Acker, "Muhafızlarımızı alarma geçirdim ve herhangi bir saldırı belirtisi aramak için sınırların etrafında dronlar uçuruyoruz," diye bizi bilgilendirdi.

Gözlerim büyüdü. "Terra Krallığı'nın misilleme yapacağını düşünüyor musun?"

Müdür Acker'ın dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Terra'nın yanında getirdiği kişisel muhafızların tepkisine bakılırsa, bölünmüş durumda. Ona sadık olanlar ve onun saf kötü olduğunu düşünenler var."

Atlas boğazını temizledi. "Tam teşekküllü bir saldırıyla misilleme yapacaklarını sanmıyorum. Olsa olsa suikast girişimlerine karşı dikkatli olmam gerekecek."

"Haklı olabilirsiniz," diye kabul etti müdür. "Suikast girişimleri mi?" Ciyakladım.

Kai elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Onu güvende tutacağız." Atlas, "Konsey suçlu olduğuma karar verirse olmaz," dedi.

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. Buraya nasıl gelmiştik? Kefalet arkadaşlarımdan ikisi bir hafta içinde ihanetle mi suçlandı?

Ellerim kenetlendi, tırnaklarım avuç içlerime battı. "Eğer senin için gelirlerse, sonuncusuna kadar hepsini indiririm."

Ben de yapabilirdim. Şu anda yeterince güçlü değildim ama sihrimin geri geldiğini hissedebiliyordum. Yarına kadar hazır olurum. Kimse Atlas'ı benden alamazdı, adamlarımdan hiçbiri.

Riven'in alnında endişe çizgileri belirdi. "Bunu insanların duyabileceği bir yerde söyleme."

"İnsanlar bilmeli ki, eğer sizden birine zarar vermeye çalışacak kadar aptallarsa, ne pahasına olursa onları durduracağım."

Phoenix diğer tarafıma doğru eğildi, dudakları kulağımı sıyırdı. "Vicious. Bunu sevdim."

O mizah duygusunun bana ulaşmasını istedim. Ağzımın bir gülümsemeyle kıvrılmasını istedim ama bu hareketi yapamadım. Birdenbire yorgunluk üzerime çöktü.

Phoenix'in yüzündeki her türlü mizah belirtisi kaybolurken beni tutuşu daha da sıkılaştı. "Aura?"

"Sanırım gerekiyor."

Müdür Acker başını salladı. "Elbette. Sen biraz dinlen. Herkesi alarma geçirdim."

Bunun yeterli olmasını umuyordum çünkü geçmişte bu kadar yakın olmamıştı.

Atlas beni kollarının arasına alınca, "Yürüyebilirim," diye itiraz ettim.

Homurdandı. "gerektiğini söylemiştin." "Ve yatacağım, yatağımda."

Atlas beni görmezden geldi ve muayene odasının kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Kai, "Tartışmasak daha iyi, Pip," dedi.

Yanından geçerken Riven bir elini yanağıma bastırdı. "Seninle ilgilenmemize izin ver. Buna ihtiyacımız var."

Diğer tüm protestolar dudaklarımda öldü. Atlas'a yardım etmek için her şeyi yapardım, hepsine yardım etmek için. Bu yüzden kaburgalarımın itirazlarına aldırmadan Atlas'ın beni taşımasına izin verdim.

Winthrop Hall'un zemin katına ulaştığımızda öğrenciler bize bakakaldı. Sonra fısıltılar başladı. Kral Terra, Drue ve Carn hakkındaki söylentilerin yayıldığı açıktı. Drue'nun grubundan tanıdığım birkaç kız bir köşede ağlıyordu.

görmek istemedim. Kalp kırıklığını değil. Hastalıklı hayranlığı değil. Yargılamayı da. Korkakçaydı ama yüzümü Atlas'ın göğsüne bastırdım. Düşüncelerimi hissetmiş gibiydi ve hızını artırdı.

Öğrencilerin yanından geçerken, fısıltı sesleri duyuyordum.

Ha

va. "Neredeyse onu öldürüyormuş diye duydum," dedi bir adam.

Bir kız homurdandı. "Muhtemelen hepimiz daha iyi olurduk. vardı."

"Hiç hoş değil," dedi adam. "Kral Terra onu korumaya çalışan hava muhafızını *öldürdü*."

"Muhtemelen beynini dağıtmak için muhafızı yoldan çekiyordu çünkü dört prens ona yetmiyordu."

Mırıldanmaya başladım, onları uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Kız çığlık attı ve bir ateş topu yüzüne bir nefes mesafede durunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Phoenix ona ters ters baktı. "Bir şey mi söylüyordun?"

"Hayır, Majesteleri."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ateş topunu avucuna geri çağırdı.

Kai kapıyı çarparak açtı. "Hadi buradan defolup gidelim."

"İnsanların konuşmasını engelleyemeyeceksin," dedim usulca. "Bunu göreceğiz," diye Phoenix.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Her şey kazanma umudumun olmadığı bir savaş gibi geliyordu. Crown Hall'a doğru ilerlerken boğazımda bir baskı oluştu. Carn'ın yüzü zihnimde canlanırken yüzeye çıkmak isteyen hıçkırığımı bastırdım.

Riven ön kapıya doğru yürürken iki muhafız kenara çekildi. Kapıyı açtı ve içeri girdik. Ama Atlas beni yere indirmede.

Kapı arkamızdan kapandığı anda vücudum titremeye başladı. Atlas'ın kaşları çatıldı. "Neyin var?"

"Sadece soğuk." Birden donmaya başladım. Sanki bir gölde buzun içine düşmüş gibiydim.

"Sana bir banyo hazırlayayım," dedi Kai, koşarak merdivenleri çıkarken. "Sen-"

Riven bir bakışla sözümü kesti, benimle ilgilenmelerine izin vermemle ilgili sözleri zihnimde oynuyordu. Ağzımı kapattım.

"Gidip sana çay yapayım," dedi.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Phoenix bana ve Atlas'a baktı. "Neden onu yukarı çıkarmıyorsunuz? Egan'la muhafızlar hakkında konuşacağım."

Muhafızlar deyince mideme kramplar girdi. Phoenix'e hepsini eve göndermesini söyleme dürtüsüne karşı koydum. Benim yüzümden bir kişinin daha ölmesini istemiyordum.

Atlas çenesini Phoenix'e doğru kaldırdı ve sonra merdivenlere döndü. Merdivenleri tırmanmak için acele etmedi. Ağırlığının onun için bir şey ifade etmediğini biliyordum ama sanki günün yükü adımlarını yavaşlatıyordu.

Söyleyecek doğru şeyi aradım. Söylenecek *herhangi bir şey*. Ama hiçbir kelime gelmedi. Bu sadece kendimi daha da başarısız hissetmeme neden oldu.

Biz sahanlığa ulaştığımızda Kai yatak odasından çıktı. "Her şey hazır." Dudaklarını alnıma değdirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Yutkundum ama başımı salladım. "Teşekkür."

Atlas beni banyoya taşıdı. Gül kokusu her yeri doldurmuştu. Banyo çoktan dolmuş ve köpüklerle dolup taşmıştı. Beni yere bıraktı ve ben sallanmaya başladım. Atlas'ın elleri beni sabitlemek için uzandı. "Al bakalım."

Eşofmanımın paçasından tutup çıkarmama yardım etti. Sonra aynı şeyi eşofmanım ve iç çamaşırım için de yaptı.

Suya girerken Atlas'ın elini tuttum. Gözlerimi kapatıp suya daldım. Sıcaklık ihtiyacım olan her şeydi. Ama Atlas'ın elini bırakmadım.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sonunda ihtiyacım olan şeyi kadar cesur davrandım. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Atlas'ın eli benimkinde kasıldı. "Ne? Neden böyle bir şey söyledin?"

Gözlerim açıldı ve şok olmuş ela karşılaştım. "Benim için öldürdün. Ve herhangi biri değil. Baban."

"O adam benim babam değildi," diye tükürdü Atlas. Ben irkildim ve o küfretti.

"Özür dilerim. I-" Başını sallayarak sözünü kesti. Bir elini yanağımı okşamak için kaldırdı. "Senin için her şeyi yaparım. Keşke onunla daha önce uğraşsaydım da bunlar hiç."

Elim onunkini daha sert sıktı. "Yapma. Burada hiçbir sorumluluğun yok. Hiç yok. Terra'nın eylemleri kendisine aitti." Atlas'ın, Phoenix'in Aiden'la düştüğü yola düşmesine izin vermeyecektim.

Atlas eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Bağ aracılığıyla bana ulaştığında çok korktum. Babamın neler biliyorum. Eğer seni kaybetseydim..."

Kollarım Atlas'a sarıldı. "Ben buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

bir ürperti geçti.

Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum ama içgüdülerimle hareket ettim. Dudaklarıyla buluşabilmek için yüzümü eğdim. Dudaklarının kenarını yalayarak, açıldığı anda içini okşadım.

Aramızda hayat ve sihir akıyordu. Bu nazik bir alıp vermeydi, ikimiz de diğerinin iyi ve bütün olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyorduk. Birbirimizi kaybetmekten bir nefes uzakta olmadığımızı hissetmeye ihtiyacımız vardı.

Atlas'ın eli baloncukların içine daldı ve kalçamı okşadı.

Karnımda ısı birikti.

"Atlas," diye nefes aldım dudaklarına karşı.

Bana baktı, gözlerinde büyük bir sevgi vardı. "Neye ihtiyacın var, Pip?"

"Sen." Basit gerçek.

Eli kalçalarımın arasına daldı, keşfediyor, alay ediyordu.

Alnımı onunkine bastırdım. "Seni kaybedemem."

Atlas iki parmağını içime kaydırды. "Yapmayacaksın. Bensiz bir gün bile geçiremeyeceksin."

Parmakları kıvrılıp bükülürken, başparmağı klitorisimin etrafında dönerken omuzlarını kavradım.

"Aşk Sen," I nefes aldı olarak o çalıştı Ben doğru o dağın tepesinde.

"Sahip olduğum her şeyle," diye karşılık verdi.

Tek gereken onun sözleriydi. Orgazm, huzur ve rahatlık dalgaları halinde üzerimden geçti. Ve sonsuza dek birlikte olacağımızın bilgisiyle.

Bir kolunu bana doladığında Riven'ın yanına kıvrıldım. Parmaklarını kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Bakışlarım Atlas'ın olduğunu bildiğim mutfağa kaydı, yanaklarım kızardı. "Öyleyim." Bedenim, zihnim ve ruhum. Atlas'la küvette geçirdiğim anlar acımın en kötüsünü de hafifletmişti. Yakınlığımız başın iyileştirici etkisini yardımcı oluyordu.

Phoenix ayaklarımı kucağına aldı ve onlara masaj yapmaya başladı. "Güzel."

Atlas elinde bir tepsiyle içeri girerek, "Bundan sonra kendini daha da iyi hissedeceksin," dedi.

"Hey," diye itiraz etti Kai. "Benimki nerede?"

Atlas sadece gözlerini devirdi. "Mutfakta bir sürü var. Kendiniz servis yapabilirsiniz."

Kai suratını astı. "Ama Aura çiçekli bir tepsi aldı."

Phoenix homurdandı. "Sen biraz zavallısın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kai oflayıp puflayarak ayağa kalktı. "Peki."

Sarımsak ve domates kokuları burnuma doldu ve midem guruladı. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

Atlas'ın ifadesi yumuşadı. "En sevdiğin yemeği yemeni istedim."

Atlas'ın yaptığı lazanya şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyiydi.

Neredeyse her gün yiyebilirdim. Ama yoğun emek gerektirdiğini de biliyordum. "Teşekkür ederim."

Eğildi, tepsiyi sehpanın üzerine koydu ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yaparım."

"Gösteriş yap," diye Riven.

Atlas'ın gözleri dans etti. "Aura'yı mutlu etmek için cephaneliğimdeki tüm yetenekleri kullanacağım."

"Seni hiç suçlamıyorum," dedi Phoenix.

Bacaklarımı kucağından indirdim ve doğruldum. Sadece lazanya değil, dumanı tüten parmesan peynirli sarımsaklı ekmek, Sezar salatası ve lezzetli görünen bir içecek de vardı. Atlas'a dikkatle baktım. "Bu da beni bayıltacak o karışımlardan biri mi?"

Atlas kıkırdadı. "Hayır, yemin ederim. Ama iyileşmeyi destekleyecektir."

Gözlerim kısıldı. "Eğer bayılırsam, seni geri getireceğim. Mesela içkine bir şey katar ve seni avluda boxerınla bırakırım."

Phoenix alay etti. "Sanki onu oraya taşıyabilirmişsin gibi."

Dudaklarım seğirdi. "Bana yardım etmeniz için geri kalanınıza rüşvet verirdim." "Buna cesaret edemezsin," dedi Atlas.

Kaşlarım kalktı. "Dene beni." Bardağı kaldırdım. "Bunu içmem gerektiğinden hâlâ emin misin?"

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Eminim."

Deneme amaçlı bir yudum aldım. Daha önce içtiğim karışık meyveli olanın aynısıydı ve o bana sadece enerji vermişti.

Kai oturma odasına geri döndü ve hepimiz ona bakakaldık. Elinde yemek için değil, servis tabağı olarak kullanılmak üzere yapılmış bir kase vardı ve içi lazanya ve sarımsaklı ekmekle doluydu.

"Geri için hiç bıraktın mı?" Riven homurdandı. Kai bir lokma sarımsaklı ekmeğin etrafında mırıldandı.

"Seni duyamıyoruz, kafir," dedi Phoenix.

Kai yutkundu. "Atlas akıllıydı. Çifte parti yaptı."

Atlas sandalyelerden birine çöktü. "Kai ile yemek için savaşıyor değilim."

Riven kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Aura ortaya çıkana kadar yemeğini kimseyle paylaşmamış olan kişi söylüyor bunu."

Omuz silktiler. "Kimin benim paylaşımına layık olduğunu biliyorum."

Riven ayağa kalktı. "Geri için tabak getireyim. Siz de ister misiniz?"

Anka Kuşu ve Atlas başlarıyla onayladılar.

Riven mutfağa doğru yürürken kapı . Yönünü değiştirdi ve cevap vermek için harekete geçti.

Sariah'nın sesi boşluğu doldurdu. "Ekselansları. Aura ile konuşabilir acaba?"

Riven'in ifadesi soğukkanlıydı. "Yemek yiyor-" "İçeri gel, Sariah," diye seslendim.

Riven'in etrafından oturma odasına doğru gitmesi için tek gereken buydu. Bana gülümsedi. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Hissediyorum." Ona boş sandalyelerden birine oturmasını işaret ettim. "Biraz lazanya ister misin? Atlas bunu yeni yaptı ve harika."

Bunun üzerine gözleri parladı ve Atlas'a baktı. "Gizli yetenekler, ha?" Adam kızardı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Aslında az önce yemek yedim. Ama teşekkür ."

Phoenix şifacıyı inceledi. "Her şey mı?"

Sariah parmaklarını büktü ve açtı. "Aslında Aura'yla yalnız konuşabilir miyim diye merak ediyordum."

Bütün adamlar kaskatı kesildi. "Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Riven.

İçimi çektim. "Özür dilerim. Aşırı korumacı ve çok meraklılar. Yani bana ne söylersen söyle, nasıl olsa öğrenecekler."

Sariah'nın dudakları sert bir çizgiye dönüştü ama başını salladı. "Sana yardım etmek istiyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Öyle yaptın. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yemin ederim."

Başını iki yana salladı. "İyileşme yardımı değil."

Sessiz kaldım ve Sariah'ın parçaları tamamlamasını bekledim.

Yutkundu ve sonra derin bir nefes aldı. "Burada olup bitenler hakkında konuşan bir sürü insan var."

"Ne tür bir konuşma?" Phoenix tehditkâr bir şekilde sordu.

Neyse ki Sariah Kül Prensi'nden korkmamıştı. Onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Neyin yaklaştığını biliyoruz. Zephyr ya da Terra krallıklarıyla, belki de her ikisiyle de işlerin ters gitmemesi mümkün değil."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. Terra Krallığı, Atlas'ın kral olmasının krallıklarının yönetim şeklini değiştireceğini umarak işleri olurla bırakabilirdi. Ama Zephyr?

Kral Zephyr hâlâ dümendeyken bu kadar kolay pes etmeyeceklerdi.

Kai ağzına bir parça sarımsaklı ekmek attı. "Bu pek de yeni bir bilgi sayılmaz."

"Haklı," diye kabul etti Atlas. "Bu konuda konuşmak Aura'yı çıldırtıyor."

Ona kaşlarını çattım. "Ben zayıf değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum ama son birkaç gündür çok şey yaşadın ve korkunç keşkelere takılıp kalmana gerek yok."

Daha dik oturdum. "Hazırlıklı olduğumuz anlamına geliyorsa buna değer."

Riven eliyle çenesini ovuşturdu. "Babam saldırırsa hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Torrent ve Ash birlikleri hazırda bekliyor, eğer onlara ihtiyacımız olursa haber vereceğiz."

"İşte bu noktada yardım etmek istiyorum," diye girdi Sariah.

Riven kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ordu generali olarak gizli bir hayatınız mı var?"

Gözlerini devirdi. "Hayır. Ama hayatları boyunca elemental toplum tarafından göz ardı edilmiş muhtemelen yüz kişi var. Bundan bıkmış durumdalar."

Kerry'nin yaşadıklarını ve bunların onu nereye götürdüğünü düşündükçe göğsüm daraldı. Buradaki sınıflarda öğrencilerin ne kadar gaddar olabileceğini düşündüm. Hepsi korkudan kaynaklanıyordu. Zayıf olarak algılanmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

"Burada işlerin böyle olmasından nefret ediyorum. Herkesin kendini eksik hissetmesinden nefret ediyorum," dedim usulca.

Phoenix kanepede öne doğru eğildi. "Haklısın. Bu diyardaki düzen bizi birbirimize düşürmek için tasarlanmış. Hangi krallıktan olursanız olun, hangi yakınlıklara sahip olursanız olun, topluluğu teşvik etmeli, birlikte çalışmalıyız."

Sariah'nın gözlerinde duygu parıldıyordu. "İşte Aura'nın getirmesini umduğumuz değişim bu."

İçimde bir duygu karmaşası dönüp duruyordu. Baskı ve endişe, umut ve gururla savaşıyordu. "Bunu yapabilmeyi çok isterdim ama nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok."

Riven yanıma çöktü ve elimi tuttu. "Bunu zaten yapıyorsun. Yetenekleri ne olursa olsun herkese nezaket gösteriyorsun."

"Başından beri umduğumuz şey de buydu. İnsanları bir araya getirmek," dedi Atlas. "Bazı fikirlerimiz var, ancak Sariah gibi insanlarla konuşmamız ve durumu neyin daha iyi hale getireceğini görmemiz gerekiyor."

Sariah sıırttı. "Şu anda savaşmak istiyoruz."

Kai'nin eli lazanyadan bir ısırık daha alıp ağzına götürürken dondu kaldı. "Dövüşmek mi istiyorsun?"

Ona sivri bir bakış gönderdi. "En güçlü yakınlıklara sahip olmayabiliriz ama hepinizle aynı savaş eğitime sahibiz. Saldırı geldiğinde... bizi kullanın."

"Kusacakmışım gibi hissediyorum," diye mırıldandım merdivenlerin dibinde spor ayakkabılarımı çekerken.

Kai bana hınzırca bir sırıtış gönderdi. "Kendini kötü hissediyor olabilirsin ama çok seksi görünüyorsun."

Kendime baktım. Antrenman taytı ve spor bir üst giymiştim. Göğüslerime iyi geldiğini kabul edebilirdim ama bu aklımdaki son şeydi.

Atlas elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Bu iyi . Bu sadece bir ilk buluşma. Hepimiz birlikte antrenman yapacağız. Baskı yok."

"Kıçıma tekmeyi yiyene ve herkes neden o özel aether genine sahip olduğumu merak edene kadar," diye mırıldandım.

Riven kaşlarını çattı. "Antrenman yapman gerektiğinden emin değilim.

Hâlâ iyileşme sürecindesin."

Omuzlarımı geriye doğru atarak sinirlerimin gerginliğini hafifletmeye çalıştım. "Tamamen iyi hissediyorum."

Yalan değildi. Tüm adamlarımın arasında iyi bir gece uykusu çektikten sonra kendimi tamamen normale dönmüş hissettim.

Phoenix yanıma geldi ve eğilerek dudaklarını gümüş işaretlerimden birinin üzerinde gezdirdi. "Hazırsın."

Temasla birlikte içimde bir his cümbüşü dans etti. Tenimi süsleyen gümüş çizgileri artık saklamıyordum ve bu çok iyi hissettiriyordu. Bu, kim olduğuma sahip çıkmanın ilk adımındı. Her şeyi doğru yapamayabilirdim ama dinleyecek, öğrenecek ve büyüyecektim.

"Bunu herkesin içinde yapamazsın," dedim, sesim biraz boğuk çıkmıştı.

Phoenix kıkırdadı. "O zaman bunu özel bir zamana saklayacağım." İçimden hoş bir ürperti geçti. "Seni bu konuda tutacağım."

Kai kapıya yönelirken popomu okşadı. "Okul sonrası aktivitelere katılmak istiyorum."

Misilleme olarak uzandım ve poposunu çimdikledim.

Kai döndü. "Yaramaz, Pip. Bunun bedelini ödeyeceksin." "Sözler, sözler..."

Riven sırıttı. "Haydi. Kai Aura'yı odasında rehin tutmadan önce buradan gidelim."

"Bu, bütün sabah antrenman yapmaktan çok daha iyi bir plana benziyor."

İnsanları bir araya getirme fikrimizi Müdür Acker'a götürmüştük ve o da eğitim yapabilmemiz için şimdilik sabah derslerine ara vermeyi kabul etmişti. Ayrıca bize yardımcı olmaları için profesörleri ve öğretmenleri de kullanmamıza izin vermişti.

Ama en tepede koşmaya alışmış öğrencilerin bu konuda ne hissedecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Statüko onlar için iyi işliyordu ve *kendi* alanları olarak gördükleri yere herkesin girmesine izin vermeye pek hevesli olmayabilirlerdi.

Derin bir nefes aldım ve Kai'yi ön kapıdan çıkarken takip ettim. Bizi bekleyen muhafızları görünce içimi bir acı kapladı, çünkü Carn onların arasında değildi. Ama sertçe yutkundum ve yürümeye devam ettim. Olabileceğimi düşündüğü gibi bir lider olmaya çalışarak onu onurlandıracaktım.

Avlunun ortasındaki çimenlik alana doğru yürürken muhafızlar etrafımızı sardı. Kral Terra'nın başına gelenlerden sonra işi şansa bırakmıyorlardı.

Kai elini benimkinin içine soktu ve sıktı. "Harika olacaksın."

"Umarım haklısındır." Göstermelik bir lider olmak gibi bir planım yoktu. Herkesin önüne çıkıp bir konuşma yapmayacaktım. Benim liderlik anlayışım daha sessiz bir türdü, örnek olarak yol gösteren bir liderlik.

Yolu takip ettiğimizde bizi büyük bir insan kalabalığı karşıladı. Tam bir karışımdı. Her sınıftan öğrenciler, personel ve öğretmenler. I

Kai'nin elini daha sıkı kavradı.

Müdür Acker bize doğru yürüdü. "Nasıl hissediyorsun, Aura?"

"Çok daha iyi," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Herkes burada. Çavuş ekibine savaş tatbikatları için teçhizat taşıttı ve profesörler de küçük gruplarla yakınlıkları üzerine çalışmaktan memnunar."

"Bence gruplarımızı karıştırmalıyız," diye önerdim.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye bastırdı müdür.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama bu okul cehennem gibi. Bu sosyal bariyerleri yıkmamız gerekiyor. Farklı sınıflardan ve yakınlık gruplarından öğrencileri karıştırın, personeli de bu gruplara dahil edin. Bence insanlar birbirlerine yardım etme fırsatı bulursa, bu bizi bir araya getirecektir."

Profesör Belthorn grubumuza doğru yürürken, "Bu fikre bayıldım," dedi. "Burada yaptığın şey harika, Aura. Ve buna çok ihtiyaç var."

"Bu gerçekten Sariah sayesinde oldu. Bize ne kadar çok elementalin göz ardı edildiğini hissettiğini hatırlattı," diye açıkladım.

Riven başını eğdi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ama bugünden itibaren bu değişiyor."

Profesör Belthorn'a baktım. "Sizce herkesi gruplara ayırabilir misiniz?"

Güvendiğim birinin bize akademiden bir kesit sunmasını istedim. Yaptığımız şeye inanan birini. Ve birkaç profesörün yüzündeki ifadeye bakılırsa, hepsi inanmıyordu.

Bana gülümsedi. "."

Eğildim, göğsüm kabardı.

"Elinizden gelenin en iyisi bu mu Prenses?" Sariah gözleri dans ederek alay etti.

Çimlerin üzerine yığıldım. "Teslim oluyorum. Sen bu topraklardaki en yüce kişisin."

Etrafımızı saran gruptan kıkırdamalar yükseldi ve Sariah yere çöktü. "Bunun için teşekkürler. Uzun zamandır bu kadar iyi bir antrenman yapmamıştım."

Eva sıırttı. "Kıçına tekmeyi yediğini görmenin biraz hoş olduğunu söylemem yanlış mı olur?"

Gözlerimi devirdim. "Bir gecede otomatik kanka statüsü kazanmadığımızı bilmek güzel."

Eva sıırttı ama içinde düşmanlık yoktu. Bu sabah hemen işe koyulmuş ve elinden geldiğince yardım etmişti.

Kendimi zorla oturur pozisyona getirdim ve Sariah'yı işaret ettim. "Sen tam bir baş belasısın."

Omuz silkti. "İnsanlar yakınlıklarınızın olmamasını bir zayıflık olarak gördüğünde, karşınıza ne çıkarsa çıksın hazır olduğunuzdan emin olmalısınız."

Bir parça ot kopardım. "Bununla uğraştığın için üzgünüm."

"Daha kötü şeyler de olabilirdi."

Bir hayal kırıklığı hırıltısı başımı kaldırmama neden oldu. Benim yaşlarımda bir kız kıçına aldığı darbeden sonra doğrulmaya çalışıyordu. Rakibi, benden bir üst sınıftan bir çocuk, elini uzattı. Kız elini tuttu ve ayağa kalktı.

Ayağa kalktım ve yanlarına gittim. "Sorun nedir?"

Kızardı. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapabildiğim en fazla bir damla hava."

"Wren, değil mi?"

Kız başını salladı.

"Ana ilgi alanınız hava mı?"

Dudağını ısırıldı ve tekrar başını salladı. "Sadece bir tane. Mutfakta çalışıyorum. Büyüm akademilerden birine girecek kadar güçlü değildi."

Bunun üzerine midem bulandı. Eğer öğrenmek isteseydi, bu şansa sahip olmalıydı.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Hava armağanınızla olan bağlantınızı hissedebiliyor musunuz?" Kendi yeteneğimle bağlantımın kesilmesinin ne demek olduğunu biliyordum ve bu bağlantı güçlendiğinde ne kadar rahatlamıştım.

"Sanırım öyle. Ona odaklandığımda kendimi... daha hafif hissediyorum."

Sırıttım. "Başlamak için harika bir yer. Gözlerinizi kapatın ve bu duyguyu hissedin. Bunun tadını çıkarın. Sonuç ne olursa olsun, dünyayla böyle bir bağlantıya sahip olmanız harika bir şey."

Wren'in dudakları kıvrıldı. "Düşündüğünüzde inanılmaz bir şey."

"Öyle." Avuçlarımın altında bir uğultu vardı, sanki onun minnettarlığının hissedebiliyordum. "Pekâlâ. Gözlerini aç. Tekrar dene."

Wren'i serbest bıraktım ve derme çatma dövüş çemberinin içine doğru bir adım attı. Karşısındaki adam saygıyla başını salladı ve dövüş pozisyonu aldılar.

"Git," diye .

Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Her ikisi de test amaçlı yumruk ve tekmeler savurdu. Bugün sert temas kurmayacaktık, sadece acıtacak kadar.

Adının Cedar olduğunu düşündüğüm adam elini salladı ve Wren'in altındaki zemin hafifçe titredi. Dengesini bozmaya yetecek kadar. Ama kendini tuttu.

Wren avucunu kaldırdı ve hafif bir esinti başladı ama Cedar'ın saçlarını karıştırmaktan başka bir şeye neden olacak kadar değildi.

Açılışı yakaladı ve ona doğru hücum etti.

Wren'in gözleri kısıldı ve yakınlığını daha da artırdı.

Havadan bir çığlık duyuldu, sonra bir tane daha. Devasa bir kuş sürüsü doğrudan Cedar'ın üzerine, yeryüzüne doğru dalışa geçti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve yere düşüp başını kapattı.

Wren nefes nefese kalırken elleri iki yanına düştü. Kollarını indirdiği anda kuşlar tekrar havaya yükseldi ve uçup gitti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu ben mi yaptım?"

"BU ÇILGINLIKTİ," dedi Kai avluda bize doğru yürürken. "Sen bir çeşit hayvan fısıldayıcısı mısın?"

Wren önce gökyüzüne, sonra da ellerine baktı. "Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti."

Cedar ayağa kalktı. "Çok bir şeydi."

Atlas ve Riven aceleyle yanlarına gelirken yüzlerinde aynı endişe ifadesi vardı, Phoenix de arkalarından geliyordu. Ama Anka sanki bir bulmacanın parçalarını bir araya getiriyormuş gibi düşünceli görünüyordu.

Riven Wren'in yanına gitti. "Hava yakınlığını kullanıyormuşsun gibi hissettin mi?"

Wren dudağını ısırdı. "Sayılır mı? Deniyordum. Sanki onunla bağlantılı ama bir şekilde farklıymış gibi hissettim."

Quincy, Müdür Acker'la kısık sesle konuştuğu yerden bize doğru yöneldi. "Wren, onu tekrar çağırmayı deneyebilir misin?"

Gözleri irileşti. "Neyi aradığımı bile bilmiyorum."

"Kuşların ortaya çıktığı anı düşünün. Ne yapmaya çalışıyordunuz?"

"Havamı kullanarak Cedar'ı geri itmeye çalışıyordum." Quincy başını salladı. "Tekrar dene."

Wren emin görünmüyordu ama Cedar ona sıırttı. "Haydi. Bana en iyi atışını yap."

Nefes nefese kaldı ve ellerini kaldırdı. Hafif bir esinti havayı süpürdü. Ama başka hiçbir şey olmadı.

Yanağımın iç tarafındaki bir nokta için endişelendim. "Ne kadar sinirli olduğunu düşün. Bunu kanalize et."

Sariah yanıma taşındı. "Birinin seni itip kaktığı ve sana zayıf dediği tüm zamanları düşün."

Bu işe yaradı. Esinti bir parça arttı ve yukarıdan farklı bir kuş sürüsü çılgılık attı. Birkaç saniye içinde onlar da Cedar'a pike yapıyorlardı.

Wren ellerini bir anda bıraktı ve kuşlar yeniden havalandı. "O bendim..."

Quincy ellerini çırpı. "Pekâlâ millet. Bugünlük bu kadar yeter. Yarın burada yeniden toplanacağız."

Riven ona doğru yürüdü. "Ne oluyor-?"

Quincy başını sallayarak onun sözünü kesti. "Burada olmaz."

Wren bana umutlu bir bakış gönderdi. "Yarın bana yine yardım edecek misin?"

"Elbette, ama eminim ki hepsi sendin."

Sariah, Wren, Cedar ve Eva'nın peşinden giderken, "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi.

Quincy başını akademik binaya doğru eğdi. "Hadi ofisime gidelim."

Atlas bir kolunu bana doladı. "Sen iyi misin?" "Elbette.

Sadece... Daha önce hiç bir şey görmemiştim."

"Ben de," dedi Kai. "Müthiş bir şeydi." Phoenix bana

düşünceli bir bakış daha attı.

"Ne?" Araştırdım.

"Sadece sen ona dokunduktan sonra yeni ve çılgın bir yetenek bulmasını ilginç buluyorum."

"*Benim* bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ciyakladım. "Şşşt!" Quincy emretti. "Burada olmaz."

İçimi bir bulantı dalgası kaplarken ağzımı kapattım. Bu mümkün değildi. İmkânı yoktu. İnsanlar daha *önce hiç duyulmamış* sihirli bir yeteneğe sihirli bir şekilde sahip olmazlardı. Dört element ve iyileştirme ve Atlas'ın gerçeği hissetmesi gibi birkaç uzmanlık daha vardı.

Quincy akademik binanın kapısını açtı ve içeri girdik. Koridorlar tamamen sessizdi çünkü herkes

avludaki eğitimde. Ama yine de Quincy kütüphanenin kapısını açana ve biz güvenle içeri girene kadar hiçbirimiz tek kelime etmedik.

"Ne haltlar burada?" Riven sordu. "Kitabıma ihtiyacım var," diye mırıldandı Quincy.

Ofisine doğru bir adım attı, biz de arkasından gittik. Kağıt ve kitap yığınlarını karıştırmaya başladı.

Kai alçak bir ıslık çaldı. "Burada bir kasırga varmış gibi görünüyor."

Quincy'nin her zaman etrafta kitapları ve ıvır zıvırları olurdu ama ofisi hiç bu kadar dağınık olmamıştı. Suçluluk duygusu içime işledi. Kendini bana yardım etmeye adanmış için burası bir felaket bölgesiydi.

"Buldum!" diye seslendi, deri ciltli eski bir kitabı kaldırarak. Sayfaları çevirdi. "Hayır, o değil. İşte burada. İşte bu." Biz beklerken gözleriyle sayfaları taradı.

Atlas'a baktım. "Başka bir ifşaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ne olursa olsun, bununla birlikte başa çıkacağız."

"..." Quincy söyledi.

"Ne demek istiyorsun?" Riven itti.

"Quintessence aethers hakkında elimizdeki metinleri okurken, yeteneklerin gücündeki artıştan ve benzersiz yeteneklerin keşfinden bahsediyorlardı. Ben sadece bağınızın içinde demek istediklerini sanıyordum."

Kai'nin kaşları çatıldı. "Ama olan bu. Hepimiz Aura'yla tanışmadan önceki halimizden iki kat daha güçlüyüz ve zihnimiz konuşuyor ve birbirimizin nasıl hissettiğini algılayabiliyoruz."

Quincy başını salladı. "Biliyorum, . Ama bence bundan daha fazlası var." Phoenix sanki zaten biliyormuş gibi, "Anlat onlara," dedi.

Quincy'nin bakışları benimkilerle kilitlendi. "Sanırım Aura elementallere yeni hediyeler bahşetme yeteneğine sahip."

Riven'ın yüzünde panik çizgileri belirdi. "Eğer babam öğrenirse, sana olan takıntısını asla bırakmaz."

Crown Hall'un kapısı büyük bir gürültüyle kapandı ve etrafımıza sessizlik hâkim oldu. Quincy ile konuşmamızdan sonra öğle yemeğine ve öğleden sonraki derslere gitmek zorunda kalmıştık ve konuşacak zamanımız olmamıştı. Ama dersler bitip de yatakhaneye döndüğümüzde hiçbirimiz fazla konuşmamıştık.

Atlas sessizce, "Bize güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım," dedi ve hiçbirimiz tek kelime etmeden mutfağa yöneldi.

Kai boynunu kırdı. "Sanırım yüzebilirim. zaman oldu." Bana baktı. "Senin için sorun olur mu?"

"Elbette." Kalbimdeki acıyı görmezden geldim. Quincy'nin açıklamalarını kendi yöntemlerimizle değerlendirmek için hepimizin zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Kai arka kapıya doğru yöneldi. "Akşam yemeği için döneceğim."

Riven dudaklarını şakağıma bastırdı. "Şu anda yürürlükte olan güvenlik önlemlerini gözden geçireceğim."

Midem bulandı ama başımı salladım. Bunun yükünü omuzlarına almasından nefret ediyordum.

Riven oturma odasında gözden kaybolurken, Phoenix bir kolunu omuzlarıma doladı. "Tartışmak ister misin?"

Kaşlarımlı kaldırarak ona baktım. "Sen de mi beni terk etmiyorsun?"

"Üzgünüm, benimle kaldın. Film ya da başka bir şey izlemek istersen biraz takılabiliriz."

Başımı salladım. Bu endişe ve hayal kırıklığının bir kısmını atlatmam gerekiyordu. "Hadi ."

Phoenix sırtıttı. "Arka bahçe mi?"

"Mükemmel."

Arka kapıya yöneldik ve öğleden sonranın altın ışığına adım attık. Derin bir nefes aldım, temiz havanın gerginliğimin en kötüsünü temizlemesine izin verdim. Eğer Phoenix'le kafa kafaya çarpışacaksam, aklımın olması gerekiyordu.

"Hızlı bir ısınma yapaım. Bir şey çekmeni istemiyorum," dedi.

Kaslarımda düşük bir ısı hissedene kadar zıplama hareketleri ile kolay bir ritim tutturduk. Sonra hamstringlerimi esnetmek için katlandım.

"Vücudun nasıl hissediyor?" Phoenix dörtlü esneme hareketini yaparken sordu.

Doğrudum ve kollarımı gerdim. "Güzel. Sanırım tamamen iyileştim."

Başını salladı.

Phoenix'in zorlamamasını takdir ediyordum ama aynı zamanda sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum. Bana iyi olup olmadığımı ya da Quincy'nin teorileri hakkında ne düşündüğümü sormasını.

Ağırlığımı test ederek ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. Hareket etmem, bir şeylere vurmam gerekiyordu.

Phoenix bunu hissetmiş gibiydi. "Hazır mısın?" Başımı sallayarak onayladım.

Yumruklarını havaya kaldırdı. "Yüzde elli temas."

Yumruklarımı onunkilere dokundurdum. "Yeterince adil." Bu yine de ihtiyacım olan endorfini sağlayacaktı.

Çimlerin üzerinde birbirimizin etrafında dolaştık, ayaklarımızın üzerinde hafifçe durduk ve açık kapılar aradık. Phoenix'in kolayca savuşturduğu bir deneme yumruğu gönderdim. Görünüşe göre o günkü olayların dikkatini dağıtmasına izin vermemişti.

Phoenix bacağını savurdu ve ayaklarımı altımdan çekti. Sırt üstü yere düştüğümde lanet ettim. Tam hızda bile hareket etmiyordu.

Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Tekrar."

İyi olup olmadığımı sormamasını takdir ettim. Ellerimi yüzüme götürdüm ve tekrar hareket etmeye başladım. Phoenix'in etrafında dönerek kaburgalarına bir kanca darbesi indirdim, ama yolumdan dönecek kadar hızlıydı, böylece en kötüsünü kaçırdı.

Hayal kırıklığının ısırtığı dikkatimi dağıtmaya yetti ve Phoenix çeneme bir darbe indirdi. Son saniyede geri çekildi, sadece kemiğe dokundu.

Alçak sesle . "Bu yüzde elli değil."

Omuz silktilti. "Arkadaşımlın suratına yumruk atmaktan hoşlanmıyorum. O yüzden beni dava et."

Öfkelendim ama beklemedim, onun yerine solar pleksusuna bir tekme attım. Phoenix bileğimi yakaladı ve geriye doğru yuvarlandım.

"Siktir!" Bağıldım.

Ayağa kalkmaya çalışırken Phoenix'in kaşları kalktı.

"Yine," dedim.

"Emin misin? Kafanın doğru yerde olduğunu

sanmıyorum." "Seninki de öyle mi?" Meydan okudum.

"Muhtemelen hayır. Ama dikkatin dağıldığı için yaralanmanı istemiyorum."

Ona inanamayarak baktım. "Hayal kırıklığına uğradığında, gidip bir ölüm listesi üzerinde çalışıyorsun. Bu biraz tehlikeli değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Haklısın."

Bir şey hakkında ve gülmek erimiş uzakta ve en kötüsü . Kızgınlığım. Çimlerin üzerine yığıldım. "Özür dilerim, bu çok şirretçeydi."

Benim yanıma oturdu. "Bir dakikanı ayırabilirsin." Yüzümü buruşturdum. "Kaba olursa olmaz."

Phoenix'in eli saçlarımlın altına daldı ve boynuma masaj yapmaya başladı. "Kötü değildi. Komikti. Ve doğruydı. Duygularım çok yoğunlaştığında bu listeyi stres atmak için kullanıyorum."

Parmaklarımı onun boştaki parmaklarıyla ve sıktım. "Yapman gerekeni yapıyorsun ve aynı zamanda dünyayı en kötü türden insanlardan kurtarıyorsun."

Alnını benimkine yasladı. "Beni anlıyorsun."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ve sen de beni anlıyorsun."

"İşte bu yüzden bu yeni yeteneğin üstesinden geleceğini biliyorum. Onu iyilik için kullanacaksın."

İçimdeki her şey kasıldı. "İstiyorum"

"Yapacaksın." Phoenix'in başparmağı elimin arkasını okşadı. "Bir teorim var."

Ona baktım, daha fazlasını bekliyordum.

"Bu insanlara durup dururken hediye sanmıyorum."

"Vermiyor musun?"

Phoenix başını salladı. "Bence zaten içlerinde olan bir şeyi açığa çıkarıyorsun. Wren'in hava yeteneği var, çağırdığı hayvanlar kuşlardı, ayrıca adını da bir kuştan alıyor. Hayvanlarla zaten bir yakınlığı olduğunu tahmin ediyorum."

Phoenix'in fikrini düşündüm. "Üzerimdeki baskıyı biraz olsun azaltabilir. Eğer bu benim hediyemse, kimin bunu hak ettiğini nasıl bileceğim? Kime hediye vereceğimi nasıl bileceğim ve ne vereceğimi nasıl kontrol edeceğim?"

"Buna mecbur olduğunu sanmıyorum. Bence sen daha çok bir kanal gibisin, elemental büyüünün içinden akmasına izin ."

Ağzım kıvrıldı. "Öyle hissettim. Sanki ellerim omuzlarındayken Wren'in yetenekleri için duyduğu minnettarlığı hissedebiliyordum."

"Ve siz ona bu minnettarlığı bulmasında yardımcı oldunuz. Metinlerin bahsettiği empati bu işte. İnsanların nerede olduğunu hissedebilir ve onlarla orada buluşabilirsiniz. Bu yeni hediye de bunun bir parçası."

İçime bir sıcaklık yayıldı. "Bu fikre bayıldım. Yardım edebileceğim onca insanı düşünsene."

"Delirdin mi sen?" Riven'ın sesi arka bahçeyi yarıp geçti. "Bu yeteneğe sahip olduğunu ifşa edemezsin. Bu kendi ölüm fermanını imzalamak olur."

Etrafımdan sesler yükselirken burnumun kemiğini sıktım. Riven bu yeni yeteneğimi kullanma planlarımı duyar duymaz bir bağ toplantısı düzenlemişti. Ama çoğunlukla, çocuklar nasıl halletmem gerektiği konusunda tartışıyorlardı.

"Bu çok tehlikeli," diye Riven. "Bu onu açığa çıkaracak."

"Katılıyorum," dedi Atlas. "Zephyr'le başa çıkana kadar kimseye söylemeyeceğiz. O bunu saklıyor."

Kai sandalyesinde geriye yaslandı. "Bunun tehlikeli olduğunu anlıyorum, ama belki başka bir yolu vardır."

"Öyle bir şey yok," diye kesti Riven.

Sessiz olan tek kişi Phoenix'ti.

"Ne istediğim umurunuzda mı?" diye sordum. Sözlerim sessizdi, sesim alçak perdeden geliyordu ama dört çift göz bana dikilmişti.

"Elbette istiyoruz," diye güvence verdi Atlas. "Ama aynı zamanda güvende olduğunuzdan da emin olmak istiyoruz."

"Endişelerinizi dinleyeceğim ama günün sonunda bu bana verilmiş bir hediye. Başkalarına yardım etmek için verilmiş bir hediye."

Riven başını salladı. "Ya babam öğrenirse? Seni yakalamak için çabalarını iki katına çıkarırdı."

"O zaman bu riski almak zorundayım." Çünkü sırf daha büyük bir hedef oluşturacak diye bu çekimi görmezden gelemezdim. İçimde bunun için yaratıldığımı dair bir his vardı. Yönetme konusunda her zaman emin olamamıştım.

aether, ama bu? Ruhumda bir anlam ifade ediyordu. İnsanların gerçekte kim olduklarının görülmesine yardımcı olmak.

Phoenix parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Aura bunu yapmak için doğmuş."

Riven alçak bir hırıltı çıkardı. "Ve bunu yapabilir. *Daha sonra.*"

Başımı salladım. "Bu insanlar yeterince uzun süredir bekliyorlar. Göz ardı edilmenin ve tekmelenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlar. Elemental dünyada büyümemiş olabilirim ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çok paramız olmadığı için ya da kötü bir mahalleden geldiğimiz için. Hor görülmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Aura..." Riven başladı.

"Hayır. Şu ana kadar tüm bu aether meselesi hakkında emin değildim.

Bu benim yardım etme şeklim. Ve bunu yapacağım."

Merdivenlerden inmeye başlarken derin bir nefes aldım. Dün gece şey gergindi. O kadar ki Crown Hall'a taşındığımdan beri ilk kez yatağımı kendime ayırmıştım. Kendimi çok soğuk ve yalnız hissetmişim. Ama bu planımı değiştirmeyecekti.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda Kai belirdi ve beni kollarına çekti. Dudakları saçlarımın üzerinde gezindi. "Özür dilerim Pip. Her zaman senin yanında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Ona . "Bunu duymaktan asla zarar gelmez."

"Aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğinizi bilen bir numaralı hayranınız, tam burada."

Kıkırdadım ve dudaklarımı onunkilere değdirebilmek için döndüm. "Seni seviyorum, Altın Tanrı."

"Ben de seni seviyorum."

Atlas'ın iri cüssesini arkamda hissettiğimde sırtımda bir sıcaklık hissettim. "O haklı. Senin defalarca mucizeler yarattığını gördüm. Korkularımın yoluma çıkmasına izin verdiğim için özür dilerim."

Kai'nin kollarında döndüm, böylece nazik devimi görebildim. Avucumu yanağına bastırdım. "Birini izlemenin zor olduğunu biliyorum

ama Kral Zephyr zaten peşimizde. Bu yeni yeteneği kullanmak bize sadece daha fazla savaşıma şansı verecektir."

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Phoenix gülümseyerek. Ne kadar korumacı olsa da, kanatlarımı açmama ve yeteneklerime meydan okumama izin veren hep o olmuştu.

Riven mutfaktan çıktı ve bizden birkaç adım durdu. Gözlerini koyu gölgeler çevreliyordu.

Suçluluk duygusu beni hemen sardı. Kai ve Atlas'ın arasından sıyrıldım ve ona doğru ilerledim.

Riven'in elleri kalktı ve yüzümü kavradı. "Her şeyi edip duruyorum." Kaşlarım çatıldı.

"Seçimlerinizi almaya çalışmaya devam edin. Çok üzgünüm, Aura."

İçimdeki her şey yumuşadı ve kollarımı ona doladım. "Kontrol, hayatının büyük bölümünde seni güvende tutan şeydi. Bu aracı benimle kullanmak istemen mantıklı. Ama şimdi kendini yakalıyorsun, bunun her zaman en iyisi olmadığını fark ediyorsun."

Boynuma sokuldu, nefesimi içine çekti. "Dün gece seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Riven birkaç kez bana . "Bugün yeteneğinin uçmasına izin ver. İzlemek bir onur olacak."

Boğazım yandı. "Teşekkür ."

Phoenix alkışladı. ", gidip kızımızın neler yapabileceğini görelim."

Bugün Profesör Belthorn tarafından atanan farklı gruplarda çalıştık. Benim grubumda sadece iki kişiyi tanıyordum. Phoenix ve Zeyna. Ondan gelecek iğneleyici sözlerle hazırdım ama çoğunlukla sessiz kaldı. Kendisine söyleneni yaptı ve başını öne eğdi.

Çavuş bize yeni bir dövüş talimi öğretirken ince yapılı bir adam parmaklarını hızlı bir ritimle kalçalarına vuruyordu. Bugün şansı pek yaver gitmemişti. Akademiye girmesini sağlayan iyi bir yeryüzü yeteneğine sahip olmasına rağmen, göğüs göğüse dövüşte zorlanıyordu.

", , " diye bağırdı Çavuş.

Ayağa kalktım ve adama gülümsedim. "Ortak olmak ister misin?"
Yüzünü buruşturdu. "Elbette. Etrafta şifacılar var, değil mi?" dedi
kıkırdayarak ama zoraki bir kıkırdama oldu.

"Bana aynı sözü verirseniz hiçbir kemiğinizi kırmayacağım."

Homurdandı. "Seni dövüşürken gördüm. bir şey yok."

"Oldukça sıkı çalışıyordum. Ama Phoenix dün iki kez kış üstü
yatırdı."

Phoenix bana sıırttı. "Eğer gerçekten nazik olursan bunu daha sonra
tekrar yaparım."

Başımı salladım ve adamın etrafında dönmeye başladım. "Adın
ne senin?"

"Aaron."

"Sizinle resmen tanıştığımıza
memnun oldum." "Ben de."

Karşılıklı yumruklar ve tekmeler savurduk ve ben de onu
zorlamamak için elimden geleni yaptım, ama Aaron'un soluk soluğa
kalması uzun sürmedi. Yumruklarımdan biri biraz daha sertti.
"Kahretsin, bunun için üzgünüm."

Bana salladı. " değil. Bu işte pek iyi değilimdir." Bir
dakika boyunca onu inceledim. "Bir şey deneyebilir
miyim?"

Tedirgin görünüyordu ama başını salladı.

Elimi omzuna koydum. "Gözlerini kapat ve sihrinle olan bağını
hisset."

Aaron dediğimi yaptı ve avucumun altında artık tanıdık gelen o
hissede biliyordum. Heyecan karnımda fokurdadı.
"Hissede biliyorum, ne kadar güçlü olduğunu."

Ağzını bir gülümseme kapladı ve sihrini deneyimlerken duyduğu
neşeyi hissedebiliyordum. Tutuşumu bıraktım ve geri çekildim.
"Tekrar deneyelim."

Aaron benim küçük egzersizimle eğlendi ama sadece omuz silkti ve
dövüş pozisyonu aldı.

"Büyünüzle aranızdaki bağı ve hiç çekinmeyin."

Aaron derin bir nefes aldı ve tekmeyi savurdu. Bacağı o kadar
hızlı hareket ediyordu ki, ondan kaçma şansım yoktu. Yavaş
yumruklar ve tekmeler geride kalmıştı. Aaron bir hız makinesi gibiydi.
Daha önceki gergin enerjisinin görüntüsü zihnimi doldurdu. Bu,
elemental büyüünün onu iyiye yönlendirmesiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu gülerek.

Ona sııttım. "Başından beri orada olan güçlü yönlerini buluyorsun."

Hepimiz çimlere uzanırken Atlas'ın bana hazırladığı sandviin paketiyle OYNADIM. Arka verandamızda ögle yemeğimizi bitirirken güneş üzerimize doğru akıyordu. Bir saat boyunca bu sabah eğitim sırasında olan her şeyi anlatmıştık. Yeni bir yeteneğı ortaya çıkan tek kişi Aaron değildi. Yer personelinin bir üyesi yoktan bir ağaç yetiştirmişti. Ve sadece zayıf bir hava eğilimi olan bir kız uçabildiğini öğrenmişti. Phoenix'in yapmayı sevdiği gibi sadece binalardan atlayıp yere inmek değil, bulutların üzerinde süzölmek.

Kai sandalyesinde arkasına yaslanırken bana sırtıttı. "Belki bize de ikincil hediyeler verirsin."

Gözlerimi devirdim. "Siz zaten buradaki en güçlü elementalsiniz. Bu yeterli değil mi?"

Dudakları seğırdi. "Seks büyüü düşünüyorum..." İçkimi içerken boğuldum.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Aslında, sanırım onu zaten aldım."

Phoenix ona bir patates cipsi fırlattı. "Umutsuz vakasın."

Atlas bana şefkatli bir ifadeyle baktı. "Bu insanlar için yaptıkların inanılmaz, Aura. Bugün Wren'i gördün mü?"

Başımı salladım.

"Farklı bir insan gibiydi," dedi Riven. "Bu sadece yeni bir yetenek değil. Bunu keşfetmenin ona nasıl güven verdiği."

Atlas başını salladı. "Bu onun kendine bakış açısını tamamen değıştirdi."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. "Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Riven bir elini kalçama koydu. ". Bu yeteneğini her fırsatta kullanmalısın."

Boğazım yandı. "Bunun için hepimiz daha iyi olacağız."

Peçetemi yırttım. Kafamda milyonlarca farklı düşünce dolaşıyordu ama bir tanesi diğerlerinin üzerinde yükseliyordu.

"O koca içinde neler oluyor?" Kai sordu. "Gidip Kerry'yi görmek istiyorum."

Çocuklar dondu kaldı.

"Özür dilerim, az önce seni öldürmeye çalışan hain kaltağı görmek istediğini söylediğini sanıyordum," diye hırladı Phoenix.

"Aslında denemedi." Yarım yamalak bir argümandı ama elimden gelenin en iyisiydi.

"Güzel. Seni kötü kardeşime sattı. Bu daha kötü olabilir."

Yanağımın içini yokladım. "Onunla konuşmam gerek. Kerry gibi mücadele eden tüm bu insanlara yardım etmek mi? Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmeden ."

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın," dedi Atlas. "Ona nezaketten başka bir şey göstermedin."

Başımı salladım. "Çok iyi bir arkadaş değildim. Olmam gerektiği gibi onun değildim. Eğer , Aiden'in oyunlarına kanmazdı."

Phoenix'in bakışları benimkilere kaydı. "Eğer ben kardeşimin yaptıklarını üstlenemiyorsam, sen de üstlenemezsin."

"Onları üstlenmiyorum, sadece son bir aydır oldukça kendime odaklandığımı söylüyorum. Arkadaşımı hayal kırıklığına uğrattım."

Riven bacağımı sıktı. "Hepimizin böyle anları olur. Hepimiz hata yaparız. Ama bu onun yaptıklarını mazur göstermez."

Nefesim kesildi, Kerry'nin ihanetinin acısı tazeliğini koruyordu. "Biliyorum. Ama yine de onunla konuşmak istiyorum."

Kai sandalyesini masadan geriye itti. "O zaman birlikte gideriz."

"Şimdi mi?" Ciyakladım.

"Ertelemek seni daha da gerektir." Kai bana elini uzattı.

O haklıydı. Yara bandını söküp atmak daha iyiydi. Elimi onun elinin içine kaydırdım ve ayağa kalktım.

Atlas, "Hepimiz gideceğiz," diye karar verdi.

"Yine de onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Kerry sadece kraliyet ailesinden korkar.

Phoenix'in dişleri birbirine çarptı. "Hücreden uzak dur." Bir nefes verdim ama başımı salladım. "Hadi gidelim."

DUNGEON hatırladığım kadar karanlık ve nemliydi. Tek parıltı taş duvarları kaplayan apliklerden geliyordu. Son merdivenden inerken .

Burada konuşlanmış olan dört muhafız bana başlarıyla selam verdiler; kulaklıkları aracılığıyla geldiğimi çoktan öğrenmişlerdi.

Çenesi gergin olan Phoenix'e dönüp baktım. Bana sertçe başını salladı. "Burada bekleyeceğiz."

Kai alnıma bir öpücük kondurdu. "Kapanışını yap, Pip."

Riven başını salladı ve Atlas bana cesaretlendirici bir gülümseme gönderdi. Ama gözlerindeki endişeyi kaçırmadım.

Adamların rahatlık ve güvenlikden uzaklaşmak için kendimi zorladım. Etraftaki hücreleri tararken, bir karyolada büzüşmüş bir şekil gözüme çarptı. Göğsüm sıkıştı ama hücreye doğru ilerledim.

Ayak seslerim boşlukta yankılandı. Kerry başını kaldırmadı. Karyolasında oturuyordu, omzunda bir battaniye vardı ve saçları yüzüne dökülüyordu. Kızıl bukleleri birbirine karışmış ve gelişigüzel bir düzensizlik içinde düğümlenmişti.

Hücresinin önünde durdum. Hâlâ kafasını kaldırmamıştı. Boğazımı temizledim. Hala bir şey yok.

"Kerry?"

Sesimi duyunca tüm vücudu sarsıldı. Yavaşça başını kaldırdı. Ve yüz ifadesini tanımlayacak tek bir kelime vardı. Perili.

Sertçe yutkundum. Birden ne diyeceğimi bilemez hale geldim. Nasıl olduğunu sormak istedim, ama o bir şey söylemeden cevap açtı

kelime. Ben boş konuşmayla başlayamazdım. yüzden, dürüst gerçeği söyledim.

"Özür dilerim."

Kerry sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Üzgün müsün?" diye mırıldandı.

Parmaklarımı önümde birleştirip birbirine kenetledim. "Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadım. Kendi başıma gelen her şeye o kadar odaklandım ki, senin acı çektiğini göremedim. Daha iyi bir arkadaş olamadığım için özür dilerim."

Yüz ifadesini şok kapladı ve ardından gözlerinde yaşlar birikti. "Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum."

Kerry'nin sesindeki tam ıssızlık göğsümün derinliklerinde bir şeyleri çatlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Umurunda olmadığını söyledi. Kraliyet ailesi ortaya çıkar çıkmaz beni terk etmişsin."

Yüzümü buruşturdum. Aiden'in bununla ne kadar ikna edici bir argüman ortaya koyduğunu görebiliyordum. "Önemsiyordum, Kerry. Hâlâ da önemsiyorum. Ama kendi hayatımda olup biten her şeye kendimi kaptırdım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Onu sevdim. Kendimi o kadar da yalnız hissetsağladı."

Tanrım, onu kollarıma almak ve sıkıca sarılmak istedim. "Yaptığını biliyorum."

"Ama iyi değildi, değil mi?"

O zaman Kerry'nin sesinde çocuksu bir kırılganlık vardı. Göğsümdeki çatlakları daha da derinleştiren bir şey.

"Kötü olabilir ama yine de sana iyi davranmış olabilir." Ona verebileceğim tek iyilik buydu, anlayış, empati. Ama Aiden şu anda karşımda duruyor olsaydı? Onun aklını karıştırdığı için onu tekrar bitirirdim.

"Birkaç gün içinde seni tekrar KONTROL EDECEĞİM," dedim ayaklarımı iterek. Sert beton zeminde uzun süre oturmaktan sırtım ağrıyordu. Ama Kerry o kadar yalnız görünüyordu ki buradan ayrılamazdım.

"zorunda değilsin," dedi usulca.

Omurgamı dikleştirdim ve tekrar gevşemeye çalıştım. "İstiyorum"

Kerry yavaşça başını salladı, gözleri yine parlıyordu. "Senin hakkında çok yanılmış."

Kalbim sıkıştı. "Böyle düşünmene sevindim. Birkaç gün sonra görüşürüz. Kitap ister misin?"

Ağzının kenarları kalktı. "Bu harika olur." "Bazı şeyleri bir araya getireceğim."

"Teşekkürler."

Elimi, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında gülünç olan bir yarım el sallama hareketiyle kaldırdım ama yine de yaptım. Kerry de kendi eliyle cevap verdi. Döndüm ve merdiven boşluğuna doğru yöneldim.

Adamlar hâlâ oradaydı. Ama şimdi merdivenlere yayılmışlardı. Hepsinin kaldığına inanamıyordum. En az iki saattir buradaydım.

Ayağa ilk kalkan Atlas oldu. "?"

Titrek bir nefes verdim. "İyi. En azından ben öyle düşünüyorum."

Riven ayağa kalktı ve bir kolunu bana doladı. "Hadi buradan çıkalım ve bize her şeyi anlatabilirsin."

Başımı salladım. Havadaki nem sanki iliklerime kadar işlemişti. "Biraz güneş ışığına ihtiyacım var."

Kai sırtıttı. "Mükemmel bir yerim var."

Zindandan çıkıp Winthrop Hall'un girişine doğru ilerlerken Phoenix sessizdi, sadece beni inceliyordu. Herkes derste olduğu için ortalık sessizdi. Bütün bir öğleden sonrayı kaçıracığımı düşünerek irkildim ama umarım sınıf ödevlerimi telafi edebilirdim.

Atlas ön kapılardan birini açtı ve bizim için tuttu.

"Bu taraftan," dedi Kai, bizi devasa taş binanın etrafından dolaştırıp ormana doğru götürürken.

Daha önce hiç görmediğim bir patıkaya doğru ilerledi. Aşınmış toprak neredeyse bitki örtüsüyle kaplanmıştı, zar zor görülebiliyordu.

"Eğer bizi kaybettirirsen-" diye uyardı

Riven. "Biraz inancın olsun," diye karşılık verdi Kai.

Atlas homurdandı. "Yıllardır başımızı herkesten çok belaya ."

Phoenix'in dudakları seğirdi. "Yerel meyhaneden bir fıçı bira çaldığı zamanı hatırlıyor musun?"

Riven sırtarak başını salladı. "Bize onu *bulduğunu* söyledi."

"Hey," diye kestirip attı Kai. "En azından nezarete atıldığımızda kafamız iyiydi."

Gözlerim büyüdü. "Onları *tutuklattın* mı?"

"Çok kötüymüş gibi söylüyorsun. Ergenlik çağında biraz sorun yaşamak bir geçiş dönemidir."

Atlas gözlerini devirdi. "Kai'nin gösterisini ödeyebilmek için bir ay boyunca tavernada çalışmak zorunda kaldık."

"Eğlendik," diye çıktı Kai.

Phoenix ona sert bir bakış gönderdi. "Annem olacak yaştaki o kadın tarafından gece rahatsız edildim."

Riven kahkahalara boğuldu. "Ne istediğini biliyordu..."

"Hiç komik değil. Bir gece beni dinlenme odasında köşeye sıkıştırdı... çıplak."

Bunun üzerine bütün çocuklar kahkahalara boğuldu. Onlara katılmamak için dudağımı ısırdım.

Phoenix başını salladı. "Sizler çok kötüsünüz."

Yol bizi çimenlik bir alana çıkarırken bir kolumu beline doladım. "Saldırıya uğradığın için üzgünüm. Artık seni güvende tutacağım."

"İyi edersin," diye homurdandı ve beni öpmek için başını eğdi.

Geri çekildiğinde, önümüzde ne olduğunu gördüm ve nefesim kesildi.

Çimenlik alan hafif bir parıltıya sahipti ve kıvrımında bir tür havuza dönüşen geniş bir dereye dalıyordu. Su şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem turkuaz rengindeydi. Karayip denizlerinin fotoğrafları gibi. Büyük ağaçlar havuzun üzerinde ışıltılı sarmaşıklarla yükseliyordu. Sarmaşıkların üzerinde düzinelerce kelebek dinleniyordu, kanatları gökkuşağının altındaki her renkteydi.

"Burası neresi?" Fısıldadım.

"Kampüsteki en sevdiğim yer," dedi Kai yumuşak bir gülümsemeyle. "Seni buraya getirmek için mükemmel zamanı bekliyordum."

"Peki ya biz?" Phoenix huffed. "Burası harika bir yer."

Kai ona yan gözle baktı. "Bize çatını gösterdiğin gibi mi?"

Ona mahcup bir gülümseme verdi. "Sanırım hepimizin saklanma noktalarına ihtiyacı var."

Kai'nin yanına geçtim ve ona . "Burası sihirli bir yer. Teşekkür . Buna ihtiyacım vardı." Fark ettiğimden daha fazla.

Eli yüzümde gezindi. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona doğru eğildim, bedenimin onunkine yaslanmasına izin verdim. Sanki bu hareket sayesinde tüm endişelerimi dindirebilecekmişim gibi. "Onun aklını karıştırdı."

Phoenix kaskatı kesildi. "Aiden bu konuda her zaman iyiydi."

Atlas elini Phoenix'in omzuna vurdu. "İnsanlar artık gerçeği biliyor."

"Kerry'nin var mı?" diye sordu.

Parmaklarım Kai'nin gömleğinin içinde kıvrıldı. "Sanırım tüm bunların arasında gerçeğin kırıntılarını görmeye başladı. Ama onu seviyordu. En azından ona ait olmayı."

Riven başını salladı. "Dışarıdan çok fazla görünmediğini hissettirdi."

"Aynen öyle," dedim. "Bu duyguların onu onun manipülasyonlarına maruz bırakması beni öldürüyor."

Atlas bakışlarıma karşılık verdi. "Ama sen bunun artık olmaması için bir şeyleri değiştirmeye yardım ediyorsun. Her birimizin görülmesini, herkesin gerçek yeteneklerinin ortaya çıkmasını, bir amaç ve öz-değer duygusu bulmasını sağlıyorsun."

Gözlerim yandı. "Sadece birkaç kişi. Bundan çok daha fazlası gerekecek."

Kai başını salladı. "Mesele sadece yeni hediyeler değil. Bu bir topluluk duygusu. Eğitimdeki gruplarda bunun geliştiğini gördüm. Herkesi karıştırmak harika bir fikirdi. İnsanlar yakınlıklarının ötesinde güçlü yönlerini fark ediyor ve gelişirken birbirlerini destekliyorlar."

Göğsümün derinliklerinde umut ışığı yandı. "Bunu istiyorum."

Yanıma yaklaştı ve yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. "Oluyor işte. Sadece zaman ver."

Başımı salladım.

Kai'nin ağzı muzip bir sırıtışla kıvrıldı. "Şimdi... Sanırım biraz eğlenceye ihtiyacımız var."

Ona temkinli bir bakış attım. "Bira fıçılarını çalmak yok." Homurdandı. "Hayır, aklımda başka bir şey vardı..."

Bir anda beni kollarına aldı ve dereye doğru başladı.

"Kai Torrent," diye bağırdım. "Beni yere bırak!"

"Tamam." Beni havaya fırlattı.

Yelken açarken kollarım savruldu ve suya bir sıçrayışla indim. Soğuk için hazırlandım ama havuz ılık banyo suyu gibiydi. Bir sıçramayla su yüzeyine çıktım ve Kai'ye ters ters baktım. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Sadece sırıttı ve tişörtünü çıkardı.

Neredeyse dilimi yutacaktım. Karnımı doyurma fırsatı bulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kai'nin altın rengi teni, belirgin göğüs kasları ve karın kasları üzerinde gerilmişti. Şortunun içinde kaybolan saçları sertçe yutkunmama neden oldu.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü Pip?" diye seslendi.

Uzandım, spor ayakkabılarımdan birini çıkardım ve ona . "Bu kadar ukala olmak hiç hoş değil."

Bir kahkaha attı. "Beni asla başka türlü istemezsin." Haklıydı ama ben yine de ikinci spor ayakkabımı ona fırlattım.

Kai onu da yakaladı. Şortunu çıkardı ve suyun kenarına doğru koşarak mükemmel bir dalış yaptı.

Arkamı döndüm, onu arıyordum. Ama onu hiçbir yerde bulamadım. Tam panik karnımda uçuşurken eller belimi sardı ve küçük bir çığlık attım.

Kai gülerek yüzeyi kırdı. "Yakaladım seni."

Ona su sıçrattım. "Sen en kötüsüsün."

Parmakları spor üstümü kavradı. "Bundan emin misin?"

Çok büyük bir ustalıkla üstümü başımdan çekti ve kıyıya doğru gönderdi. Antrenman taytım da hemen onu takip etti. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü su onları neredeyse tenime boyamıştı.

Bir sıçrama sesi duyuldu, ardından bir ikincisi ve bir üçüncüsü geldi.

Atlas'ın çam kokusu burnuma dolduğunda iri bir beden arkamdan itti. Başımı göğsüne yasladım ve kolları belime dolandı.

Riven sol tarafıma doğru ilerledi, dudakları omzumdan boynuma doğru süzüldü. "İlk defa Kai'nin planlarından birini sevdim."

Kai başının arkasına vurdu ama Riven onu görmezden geldi.

Phoenix çemberimizi tamamlarken parmakları karnımdan suyun üstünde duran göğüslerime doğru kayıyordu. "Böyle çok güzel."

Kai eğildi ve ağzımı aldı. Öpüşü beklediğim kadar nazik değildi. Onun yerine sert ve talepkârdı. Dili dudaklarımı ayırdı ve derinlere daldı. Alabildiğim kadar iyi verdim, hakimiyet için düello ettim.

Phoenix'in başparmağı meme ucumu daire içine aldı ve sonra tomurcuğu yuvarlayarak vücudumda seken zevk kıvılcımları gönderdi.

Riven'in dudakları göğsümdeki gümüş izlere doğru hareket etti. Dili çatlakları ve çizgileri takip etti. Her temas noktası beni Kai'nin ağzına doğru soluk soluğa bıraktı.

Kai geri çekildi, gözleri kapalıydı. "Kahretsin, bundan hoşlanıyor Riv." Atlas'ın eli ayırdı, iki parmağını içime soktu.

Bir iniltiyle geriye doğru eğildim. Su yakınlığım, ben ona gerçekten talimat vermeden karşılık verdi. Aklımdaki tek düşünce, bağlılığımın benimle aynı zevki hissetmesini .

Bütün çocuklar inledi. O zaman hissedebiliyordum. Su sihrim onları okşuyor, alay ediyor ve oynuyordu.

Kai tekrar öne doğru eğildi. "Seni küçük sürtük. Sana bir su elementali olacağını söylemişim."

Dudaklarına karşı güldüm, tanıştığımız o ilk günü düşündüm. O günden bu yana çok şey değişmişti. Ama pek çok şey aynıydı. Her şey

Tanıştığım her erkek için hissettiğim kıvılcım. Hepsine karşı aynı derin çekim.

Atlas'ın parmakları içimde kıvrılırken, Phoenix meme ucumu dudaklarının arasına aldığı anda dudaklarım havayı emerek ayrıldı.

Büyüm parladı ve adamlar küfretti. Bu beni sadece gülümsetti.

Kai'nin dudakları yine benimkilerin üzerindeydi, beni içine çekişinde vahşi bir ihtiyaç vardı. Riven gümüş izlerimi öpücükler ve ısırıklarla doldurdu, bu da zevkimin neredeyse acı verici bir patlamayla yükselmesine neden oldu.

"Vay canına," diye fısıldadı Atlas.

Gözlerimi açtığımda gümüşün etrafımızdaki suya aktığını gördüm. Güzel kavisler çizerek dönüyor, beşimizi de çevreliyordu. Tenime dokunduğunda, her yerde bir his patlak verdi. Derinlere iniyor, kaslarımda ve sinirlerimde bir yuva yapıyor, sonra da onları alev alev yakıyordu.

Başım Atlas'a doğru eğildi ve kendimi ona teslim ettim. Atlas'ın parmakları usta bir müzisyen gibi benimle oynarken dalga dalga üzerime çöktü. Kimin bana nerede dokunduğunu unutmuştum. Ve gerçek şu ki, bunun bir önemi yoktu çünkü beni uçurumun kenarına sürükleyen şey hepsinin birlikte bana verdiği şeydi.

Ve görüşümde siyah noktalar belirirken, burada sonsuza kadar kaybolabileceğimi biliyordum.

BİLİNÇ BENİ ÇEKİYORDU. Hareket eden eller ve bir ısı kozası birbiriyle savaşıyordu. Yumuşak bir inilti çıkardım ve birkaç derin kıkırdamayla cevaplandım.

Bu lezzetli ses göz kapaklarımı . Görüş alanıma ışık doldu ve yönümü bulmam birkaç saniye aldı. Crown Hall'daki odamıza geri dönmüştüm.

Kai kalçamı okşadı. "Uyandırılmaktan memnun olup olmadığından emin değilim."

"Çok rahattım," diye yakındım.

Phoenix sırtarak boynuma sokuldu. "Sanırım bunun için uyanmak isteyebilirsin..."

Sözleri diğer duyularımı da harekete geçirdi. Vanilya, şeker, pastırma.

Atlas yatağın üzerine kocaman bir tepsi koyarken dudakları seğirdi. Hepimize bir hafta yetecek kadar yumurtalı ekmek ve domuz pastırması vardı. Midem derhal sağır edici bir hırıltı çıkardı.

Riven kahkahalara boğuldu. "Yanmadan önce biri bu kızı beslesin."

Ona ters ters baktım. "Dün beni yormamış olsaydınız bu kadar aç olmazdım."

Bana sadece mahcup bir gülümseme gönderdi.

Bu onların hatasıydı. Bağlantımızdaki yeni sihir seviyesi birbirimize dokunmayı bırakmamızı imkânsız hale getirmişti. Bu yüzden yapmadık. Ta ki ben gecenin bir vakti bayılana kadar.

Atlas yemek dolu bir tabağı kaldırdı ve kucağıma koydu. "Ye."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen?"

Dudakları kıpırdadı. "Lütfen."

Fransız tostumdan kocaman bir ısırık aldım. Dudaklarımdan dökülen inilti utanç verici derecede yüksekti. Ama elimden bir şey gelmezdi. Çok . Kalın ekmek tatlı, gevrek bir kaplanmış ve mükemmel bir şekilde kızartılmıştı. İçinde vanilya, tarçın ve ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

Gözlerimi açtığımda dört set daha üzerimdeydi. Her bir çiftte sıcaklık dans ediyordu. Ağzımın kenarını sildim. "Oops."

Kai bir kahkaha patlattı ve bana doğru yığıldı. "Tanrım, seni seviyorum." Riven sırıttı. "Sensiz hayat çok sıkıcı olurdu."

Phoenix kendini ayarladı. "Zamanın yarısında cehennem kadar sert olsam bile."

Atlas kendini avuçladı. "Kalıcı bir mavi taşak vakası eminim."

Ağzım açık kaldı. "Mavi taşaklar mı?" Hep birlikte olduğumuz kadar mı?

Kai başını salladı, yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. "Ne kadar baştan çıkarıcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Pip."

"fikrim yok." Phoenix boynuma bir öpücük kondurdu.

Bir of çektim ve ağzıma biraz daha kızarmış ekmek tıktırdım.

Sanki biri kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi alt kattan bir vurma sesi geldi.

Riven ve Atlas bir anda ayağa kalktılar. "Kim olduğunu göreceğiz," dedi Riven.

Fransız tostu midemde kurşuna dönüştü. Böyle bir vuruştan iyi bir şey çıkmazdı.

Riven ve Atlas aşağıya inerken geri kalanımız da aceleyle kalkmaya çalıştı. Bulabildiğimiz ilk giysileri kapıp aceleyle üzerimize geçirirken hiçbirimiz bir şey söylemedik. Sonra da merdivenlerden aşağı uçuyorduk.

Kai ve Phoenix'in aşağı inerken önümde nasıl konumlandıklarını gözden kaçırmadım. Hayal kırıklığı hırıltımı geri çektim çünkü pozisyonum başlarının üstünü göremediğim anlamına geliyordu.

Telaşlı görünen Quincy başını sallarken bir elini gri saçlarının arasında gezdirdi.

Mideme kramp girdi ve hızımı artırdım. "Ne oldu?" Phoenix talep etti.

Tüm adamların yüzünde endişe vardı ama konuşan Riven oldu. "Quincy'nin alarm durumuna geçmemiz gerektiğine inanmak için sebepleri var."

Quincy elini yüzünde gezdirdi. "Bir avuç Terra ve Zephyr öğrencisi dün gece ayrıldı."

Hayal kırıklığı derine işledi. Kampüste kalmaya karar veren herkesle ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm. Bir yakınlık sanmıştım. Ama görünüşe göre .

Yanağımın iç tarafındaki o nokta için endişelendim. "İşlerin iyi gittiğini sanıyordum."

Quincy'nin yüz ifadesini sempati doldurdu. "Sebebinin bu olduğunu sanmıyorum." "O zaman neden?" Phoenix homurdandı.

"Cedar biraz önce bana geldi," diye açıkladı Quincy.

"Wren'in eğitimdeki ortağı mı?" Ben sordum.

Quincy başını salladı. "Çok gergindi ama yaptığınız şeye inandığını söyledi."

İçimde derin bir korku birikti.

Quincy oturma odasının arka penceresinden dışarı baktı. "Cedar'ın annesi ağlayarak onu aradı. Hemen gitmesi gerektiğini söyledi. Eve dönmek için."

İçimdeki korku büyüdü. "O Terra'dan, değil mi?"

Quincy başıyla onayladı.

Bu hareketle Atlas'ın sırtı dimdik oldu. "Ne yaptılar?" diye homurdandı.

Quincy'nin omuzları çöktü. "Akademiye ele geçirmek için Zephyr ile güçlerini birleştirdiklerine dair söylentiler var."

Adamlar küfürler savurdu.

"Emin misin?" Riven sordu.

"Yapmayacaklarına inanmak için hiçbir sebep yok. Ayrılan onca öğrenci varken mi? En olası cevap bu gibi görünüyor," dedi Quincy.

Zihnim allak bullak oldu. "Kaç tane akademi muhafızımız var?"

Quincy bazı zihinsel hesaplamalar yaparken dudaklarını büzdü. "Sanırım altmış civarı."

Son iki gündür avluda antrenman yapan yaklaşık yüz kişi vardı.

Riven ve Atlas'a döndüm. "Zephyr ve Terra ordularında kaç kişi var?"

Atlas sertçe yutkundu, çenesi çalışıyordu. "Terra ordusunda binden fazla kişi var." Başını iki yana salladı. "Bu kadar alçalacaklarını hiç düşünmemiştim."

Ateşli pençeler göğsüme saplandı ve Atlas'ın acısının bir yankısını yaşadığımı biliyordum. Halkının ihaneti karşısında kalbinin parçalanması.

"En azından bir kısmının liderliğimi memnuniyetle karşılayacağını düşünmüştüm." Sesi her kelimedede daha da sertleşiyordu.

Uzanıp elini aldım. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Hâlâ sana sürpriz yapabilirler."

Gözlerini bana dikti. "Çok üzgünüm, Aura."

"Hayır!" Tükürdüm. "Sakın buna cüret etme. Baban onlarca yıldır halkına zehir akıtıyor. Çürümüşlüğü ayıklamak zaman alacak ama *sen* bunu başaracaksın. Terra'yı sıcak ve samimi bir yer haline getireceksin, tüm insanların hoş karşılandığı ve bir yer."

Atlas'ın yüzünde duygular uçuşuyordu. "Bana çok fazla güveniyorsun."

"Hayır." Dudaklarımı çenesinin alt tarafına bastırmak için parmak uçlarımda yükseldim. "Yeterince var."

Anka Kuşu Riven'a baktı. "Bugünlerde Zephyr ordusunda kaç kişi olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "kadarıyla bin beş yüz tane var. Ama babam sır saklamayı sever. Bahse girerim en az iki bin tane vardır."

Midem bulandı. Eğer hepsi buraya gelirse, bir katliam olur.

Kai ve Phoenix'e baktım. "Peki ya Torrent ve Ash?"

Kai başını salladı. "Babamı aramama izin ver. Birliklerin çoğunu Kingwood'a gönderirlerse Zephyr'in bu fırsatı kullanarak endişe ediyorlardı ama şimdi birliklerimizi böleceğini biliyorum."

İçimdeki her şey düğümlendi. Kral Torrent ve Kral Ash'in kendi insanları korumak için vardı. Aileler ve çocuklar. Onların

geçim kaynakları. Bizi korumaya gelseler ve bu süreçte her şeylerini kaybetseler kendimi asla affetmezdim.

Ama Kai çoktan aramaya başlamıştı. Üçüncü babası telefonu açtı. "Saldırıya mı uğradın?" diye bağırdı.

Kai anında alarma geçti. "Hayır, ama söylentiler var. Sen ne duydun?"

"Terra akıncı birlikleri az önce nöbetçi kulelerimize sistematik saldırılar düzenlemeye başladı."

Atlas'ın omuzları çöktü ama hemen doğruldu ve ekranda Kral Torrent'i görebilmesi için Kai'ye doğru yürüdü. Atlas başını hızlıca eğdi. "Ekselansları. Bunlar onaylanmamış saldırılar-"

"Çok iyi biliyorum," diye kestirip attı Kral Torrent. "Baş muhafızım babanın radikallerini tanıdı. En kötünün en kötüsü."

Atlas'ın ağzı sert bir çizgi halinde inceldi. "Onun kişisel muhafızları. Babam onları kendisi eğitti. Acımasızdırlar. Onları ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapın."

Kral Torrent başını sallayarak onayladı. "Akademiye gönderebildiğimiz kadar insan göndereceğiz ama umduğum kadar çok değil." Yüzünü keder kapladı. "Zephyr ve diğerleri kampüse gidiyorsa, ev sahibi avantajınızı kullanmanız gerekir."

O haklıydı. Okulun etrafındaki ormanı herhangi bir rakip ordudan çok daha iyi biliyorlardı. Sadece akıllı olmamız gerekiyordu.

Kai'nin çenesi çalıştı. "Seni seviyorum baba. Güvende kal."

Kral Torrent kameraya baktı. "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım oğlum. Seni tüm kalbimle seviyorum."

Sessiz gözyaşları gözlerimden süzülüp yanaklarımdan aşağı süzüldü. Tüm sevdiklerimizin güvende olması için dua ettim.

Phoenix'in telefonu çaldı ve Kai ile Kral Torrent telefonu kapatırken o da aceleyle cevap verdi. "Baba?"

Dinlerken sessizdi, telefon kulağına sertçe bastırılmıştı. Ama öfke gözlerini yakıyordu. "Anlıyorum. Annemi güvende tut." Sesi *anne* kelimesiyle birlikte kırıldı ve kalbim de onunla birlikte kırıldı.

"Ben de seni seviyorum. Yakında ikinizle de görüşeceğiz."

Phoenix'in son cümlesinde zoraki bir iyimserlik vardı. Sanki bir araya geleceklerine olan inancını hissetmesi için babasına ihtiyacı varmış gibi.

Ekranın sonuna bastı ve başı yavaşça yukarı kalktı. "Yaklaşık bin Zephyr askeri Ash sınırlarına saldırıyor."

Bedenim ele geçirildi. Tüm o masum Ash hayatları risk altında. Dehşete düşmesi gereken aileler.

"Çok özür dilerim," diye Riven.

Phoenix başını salladı. "Hayır, Aura haklı. Bunların hiçbiri senin değil." Gözlerinde kıvılcımlar parladı. "Ama buna bir son vermenin zamanı geldi. Dünyamızı açgözlülük ve zalimlikten geri almanın zamanı geldi."

Göğsüme bir haklılık yerleşti.

Phoenix, "Babam bize yardım etmeleri için birliklerinin dörtte birini kampüse gönderiyor," dedi. "Bir saat içinde burada olurlar."

Ayak sesleri girişte yankılandı ve Sariah kayarak önümüzde durdu. "Buraya yeterince çabuk gelemeyecekler. Zephyr ordusu. Buradalar."

DAMARLARIMDA BUZ DOLAŞIYORDU. "Kampüste mi?"

Sariah başını hızla salladı. "Pek sayılmaz. Beklediğimiz gibi portaldan gelmediler. Yürüyerek geldiler. Mossy Ormanı'ndalar."

Riven topuklarının üzerinde dönüp merdivenleri çıkmaya başlarken, "Göster bize," dedi.

Aceleyle onu takip ettim, diğerleri de arkamdan geliyordu. Riven'ın uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. En üst kata ulaştığımızda kaslarım yanıyordu.

Riven hışımla yatak odamıza girdi ve Crown Hall'un köşesindeki kuleye yöneldi. Pencere kenarı ve kitap raflarıyla her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştu. Ama her zaman burada yaşadığım huzuru bugün hiçbir yerde bulamıyordum.

Bunun yerine, endişe içimde sabit bir çırpındı. Pencereye doğru yaklaştım. Gözlerimi kısarak uzanan ormana bakarken dehşet beni sardı. İlk başta onları görmemiştim. Hâlâ uzaktaydılar. Gerçek insanlardan çok ağaçların arasında dolaşan küçük yaratıklara benziyorlardı.

Ordu yerine karıncaları düşünmeme neden olan şey sayılarının çokluğuydu. Mide bulantısı içimi kapladı. Sayılamayacak kadar çoklardı.

Eğer onları sayamazsam onlarla nasıl savaşabilirdik ki? Kingwood'un kampüsündeki tüm masum insanları düşündükçe boğazım düğümlendi. Kingwood'un kampüsünde

Çünkü okulun misyonuna inanıyorlardı. Çünkü bana inandılar.

Her zaman yaptıkları şeyleri değiştirdiğimiz için bize destek oldular. Onlara yeni eğitim alıştırmaları ve grupları verdiğimizde iki ayaklarıyla atladılar. Ve ben de bunun için onların ölüm fermanlarını imzaladım.

"Vay canına," diye Atlas.

Kai duran manzaraya bakakaldı. "Bu çok kötü."

Quincy bir an için gözlerini kapattı. Dua mı ediyordu yoksa sadece kendini mi merkeze alıyordu emin değildim ama her ikisini de yapması gerektiği gerçeği vücudumdaki gerilimi artırdı. Gözlerini açtığı anda, çelik gibi bir kararlılık vardı. "Saldırı planımıza karar vermeliyiz."

"Aura'yı buradan çıkarmalıyız," dedi Riven.

Başımı ona doğru çevirdim.

Atlas başıyla onayladı. "Onu Janine ve Charlie'yle birlikte güvenli eve gönderebiliriz. Orada güvende olacaktır."

"Onu geçide götürürken yeterince güvende olacağımızı düşünüyor musun?" Kai sordu.

Riven, "Şimdi hareket edersek bir sorun çıkmaz," dedi. Atlas dolaba doğru yürümeye başladı. "Ben ona bir çanta hazırlayayım."

"Kesin şunu!"

Bağırdım. Herkes dondu kaldı.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Riven başını salladı. "Sen çok önemlisin. Ve sen tam olarak babamın istediği şeysin."

"O da seni istiyor. En azından beni canlı istiyor. Seni görür görmez öldürecek. Benimle geliyor musun?"

Yanağındaki bir kas deli gibi titredi. "Onunla yüzleşmek zorundayım."

"Ben de öyle. Ailemi öldürdü. Sana sayılamayacak kadar çok zarar verdi. Aldığı diğer masum hayatlardan bahsetmiyorum bile. Ödeşecek bir hesabım olmadığını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

Atlas bana doğru yaklaştı. "Bir hesaplaşmaya girmek hayatını riske atmaya değmez."

Ona bakarken gözlerim parladı. "Sence bütün mesele bu mu?"

"Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum-"

"Bana bir şans veren insanları terk edeceğimi mi sanıyorsun? Yeni dünyamızı nasıl inşa etmek istediğimize inanan insanları?" Ben zorladım.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca yaşadığımız uyum anlarının görüntüleri zihnimde dans etti. Hayatın her kesiminden insanların birlikte çalıştığını gördüm. Birbirlerine yardım ediyorlardı. "Onları asla terk etmem," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Atlas sertçe yutkundu ve başka tarafa baktı.

"O haklı." Phoenix'in bakışları odayı taradı. "Onsuz hiç şansımız yok. Ve sadece bugünkü savaştan bahsetmiyorum. Eğer kaçır ve saklanırsa, elemental insanlar asla onun arkasında olmaz."

"Ama hayatta olacak," diye homurdandı Riven.

Gözlerimde yaşlar birikti. "Gerçekten hepinizi kaybetmeye dayanabileceğimi düşünüyor musunuz?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken kalbim sıkışmıştı. Bağımın elimden alınmasının verdiği ıstırap, bir kalp atışında onu takip edeceğim anlamına geliyordu. Hiç şüphe yoktu. Bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum.

Riven'in ifadesi tek kelimeyle anlatılabilirdi. Yıkılmış. Çünkü o da bunu biliyordu. Tek umudumuz bir mucizeydi. Bizi savaşa sokacak ve savaştan çıkaracak bir mucize.

"Seni kaybedemem," diye .

Sonra Riven'a doğru ilerledim, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Ben de seni kaybedemem. Bu yüzden sahip olduğumuz her şeyle savaşmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok."

Riven bir an sessiz kaldı, sadece bana sıkıca sarıldı ve nefesimi içine çekti. "Ruhum ikiye ayrılmış gibi hissediyorum."

Hissettiğimin kendi dayanılmaz acım olduğunu düşünmüştüm ama belki de hepimizin acısıydı. Çünkü hepimiz güvenliğe giden açık bir yol için kolay bir cevap olmadığını bilmenin ıstırabını yaşıyorduk. Ama tek seçeneğimiz denemektir. Sahip olduğumuz her şeyi vermek ve bunun yeterli olmasını ummak. Elementlerin bizim tarafımızda olmasını ummak.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı Riven'ın göğsünde, tişörtünün altında gümüş izlerinin olduğunu bildiğim noktaya bastırdım. "İnan bana

Bu bağda yaşayan sihir. Bunun için yaratıldığımıza inanın. *Bize* inanın."

Riven'ın vücuğu titredi ama dudakları saçlarımda üzerinde gezindi. "Senin bir mucize olduğundan bir an bile şüphe etmedim."

Boğazım sıkıldı ama bir kez daha sıkarak kendimi Riven'ı bırakmaya zorladım. Diğer adamların gözlerine bakamadım, orada görecekim şeyin kendi inancımı çok endişelendim.

Onun yerine Sariah'ya döndüm. "Peki ya kalan öğrenciler ve personel? Bizimle savaşacaklarını düşünüyor musun?"

Cevabını beklerken midem düğümlendi.

Sariah'nın yüzüne vahşi bir sırıtma yayıldı. "Hayatımız boyunca bizi küçümseyen pislikleri yok etmek için bekledik. Sadece bize nereye gidecekimizi söyle."

Başımı eğerek dolaba doğru yürüdüm. Sariah birliklerimizi toplamak için gittiğinden beri adamlardan birine bakmamıştım. Bunu riske atamazdım. Bu kadar çok şey tehlikedeyken olmazdı. Onları kaybettiğimi düşündüğümde tereddüt etmek istemedim. Gözlerinde korku görmek istemiyordum.

Parmaklarım, yüzde doksan beşini hiç giymediğim sonsuz sayıda kıyafetin üzerinde gezindi. İnsanın savaşa giderken ne giydiğini merak ederek sıra sıra dizilmiş seçenekleri taradım. Bu saçma düşünce karşısında homurdandım.

Ellerini omuzlarıma doladı. "Bana karşı kendini kaybediyor musun, Pip?"

Kai'nin ballı viski sesi üzerimde gezinirken yutkundum. "Burada aklım başımda."

"Bu yüzden mi biz hayatlarımız için savaşmak üzereyken dolapta kıs kıs gülüyorsun?"

Kıyafet duvarına baktım. "Sadece bir savaşta ne giyildiğini merak ediyorum."

Kai saçlarıma doğru sıırttı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Kollarında döndüm, orada umut çiçekleri açıyordu. "Bana savaşacak bir şey getirdin mi?"

Yüzüme doğru savrulan bir dalgayı fırçaladı. "Karşına çıkabilecek her şeye hazırlıklı olduğundan emin olmak isterim, savaşlar ya da toplar, hazırlıklı olmak iyidir."

Küçük bir kahkaha . "Beni şımartmak için her türlü bahaneyi seviyorsun."

"O da var." Kai eğildi ve dudaklarını dudaklarıma . "Burada bekle."

O dolabın arka duvarına geçerken ben de söyleneni yaptım. Bir düzine balo elbisesini kenara itti ve daha önce hiç görmediğim küçük bir paneli ortaya çıkardı. Elini oraya bastırdı ve bir mekanizmanın kilit açma sesi boşluğu doldurdu.

Bir kapı açılınca nefesim kesildi. "Burada gizli bir oda mı saklıyordunuz?"

Kai sırtıttı. "Seni tetikte tutmak iyi bir şey."

Bana ilerlememi işaret etti ve ben de onu daha küçük, ikincil bir dolap gibi görünen bir yere kadar takip ettim. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Odanın etrafına bakarken içimi bir huşu kapladı. Mekânın her santimi yerden tavana kadar kaplanmıştı. Bir duvarda uzun menzilli tüfeklerden tabancalara kadar bir dizi silah vardı. Bir diğerinde kanatlı silahlar ve kalkanlar vardı. Üçüncüsünde yaylar, oklar ve teknolojik aletler vardı. Ama son duvarda neredeyse zırh gibi görünen şeyler vardı.

Takım elbiselerden dördü açıkça erkekler için yapılmıştı, ancak beşinci ve son takım elbise çok daha ince bir yapıya sahipti ve kıvrımları benimkilere uyuyordu. Bir adım öne çıktım, ona dokunmak için uzanmaktan kendimi alamadım. Parmaklarım şimdi zincir zırh olduğunu görebildiğim şeyin üzerinde gezindi.

Kai'nin ateşi sırtımda alevlendi. "Bunu özellikle senin için yaptırdım. Hafif olduğu için hissine alışmak zorunda kalmayacaksın. Ama seni en kötü silahlardan koruyacaktır."

Boğazım tıkanı. Kai bunu yapmıştı çünkü ne zaman savaşırsak birlikte savaşacağımıza inanıyordu. Yan yana. Bu onun bana olan inancıydı. Bize inanıyordu.

"Teşekkür ," diye .

Kai başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Hadi seni içine alalım."

Arkamızdan ayak sesleri geliyordu. "Yardım edebilirim."

Atlas'ın sesiyle başımı kaldırdım, göğsüm gerildi.

O ela gözlerde çok fazla duygu vardı.

"Aura, seni kaybetmekten korkuyor olmam, senin her şeyi yapabileceğine inanmadığım anlamına gelmiyor."

Gözümden bir damla yaş kaçtı ve yanağımdan aşağı kaydı. Atlas başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Sen tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en muhteşem insansın."

Bunun üzerine benden küçük bir hıçkırık kaçtı. "Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

Atlas dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ben de tam olarak böyle hissediyorum."

Şimdi seni bu elbiseye sokalım."

O ve Kai birlikte hareket ederek elbiseyi mankenden çıkardılar ve şu anda giydiğim basit egzersiz kıyafetimin üzerine geçirdiler. Malzeme Kai'nin söz verdiği kadar hafifti. Dokusunun tenime sert geleceğini düşünmüştüm ama ipek gibi pürüzsüzdü.

Zırh yerine oturduğu anda sistemimde bir güç fermuarı oluştu. Beni elemental büyüye karşı korumayacaktı ama bu da bir şeydi. Ve bağlılığımın bana ne kadar inandığının bir işaretiydi.

"Bu mükemmel." Riven'in sesi boşluğu yardı ve bakışlarıyla buluşmak için döndüm. Orada çok fazla sevgi vardı. Endişe, evet. Ama inanç da.

"Bu beni daha güçlü hissettiriyor."

Kai gülümsedi. "Güzel. Ayrıca seni çok seksi gösteriyor." Atlas onun kafasına bir şaplak attı.

Küçük bir normallik titreşimi içimdeki bir şeyi rahatlattı.

Phoenix dolaba girerken, "Senin için bir şeyim daha var," dedi.

Belinden bir şey küçük alanı geçmesini bekledim.

"Bunu geri isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama bu zaten başardığın her şeyin bir sembolü."

Elindeki şeye bakarken kaşlarım birbirine çarptı. Nefesim kesildi. Elllerinde Kai'nin bana verdiği bıçak vardı. Onun totemi. Bunca zaman kılıfı boynumda taşımıştım ama içi boştu. Bıçağın Aiden'la birlikte uçurumdan yuvarlandığını sanmıştım.

"Nasıl?" Nefes aldım.

Phoenix yutkundu. "Muhafızlarımdan biri seni tuttukları evi ararken bunu buldu. Mutfak masasının üzerinde duruyordu. Kai'nin bıçaklarından biri olduğunu anladılar."

Kabzasına damgalanmış eşsiz su sembolü bunu ele veriyordu.

Elimi uzattım, parmaklarım sapın etrafına dolandı. Bıçağı Phoenix'in avucundan kaldırdığımda içimi bir haklılık duygusu kapladı. Bıçağı boynumdaki kılıfta hak ettiği yere kaydardım. Asılı olduğu zincirde hâlâ Phoenix'in madalyonu ve Riven ile Atlas'ın yüzükleri duruyordu. Adamlarımın işaretleri.

Nereye gidersem gideyim onları yanımda taşıyacaktım. Boynumun ve ruhumun etrafında, bu hayatta ve sonraki hayatta. Sadece daha fazla zamanımız umuyordum, tam burada, tam şimdi...

Son birkaç gündür antrenman yapmak için toplandığımız yere, avluya doğru ilerledik. Bir araya geldiğimizi ilk hissettiğim yer. Orada toplanan herkese bakarken boğazımdaki yumruyu yuttum. Herkes bir çeşit zırh giyyordu ve çoğu en az bir silah taşıyordu. Ama diğerleri sadece elemental büyülerine güveniyordu.

Müdür Acker öne çıktı. "Kingwood her zaman tarafsız bir yer . Öğrenmenin ve büyümenin güvenli olduğu bir yer. Ancak bugün, bu güvenliği bizden çalmak isteyenler var. Bizden bir şeyler almak isteyenler. ve güce susamışlık yüzünden."

Öğrenciler ve personel dikkat kesilmişti. İfadeler çeşitliydi. Bazıları öfkeliydi, diğerleri korkmuştu. Ama hepsi güçlü durdu.

Müdürün bakışları herkesin üzerinde gezindi. "Bugün savaşacağız. Çünkü bundan kurtulurlarsa, her şeyi almalarına ne engel olacak?"

"Savaşıyoruz!" diye tezahürat yaptı kalabalık.

"Onları ormana götürüyoruz çünkü orayı onlardan daha iyi biliyoruz. Bunu kendi yararınıza kullanın."

Herkes başını salladı.

"!" diye seslendi.

Öğrenciler ve personel, genellikle eğitimde gördüğüm bazı gruplarda bir araya gelmişti. Telaşlı seslerle konuşuyor, Zephyr ordusunu alt etmek için birlikte çalışma planları yapıyorlardı. Ben ne kadar korkmuş olsam da

Her birinden içime bir sıcaklık yayıldı. Olması gereken buydu. Birbirimizin eşsizliğini ve yeteneklerini görmek. Gücümüz birlikten geliyordu, kısır rekabetten değil.

Bir el omzuma dokundu ve döndüm.

Zeyna tam savaş teçhizatıyla orada duruyordu. İfadesini tam olarak okuyamadım. Ayakları sürterken yutkundu. "Özür dilerim. Bunu söylemeden bu işe girmek istemiyorum. En iyilerden biri olma, nüfuz sahibi olma ve *doğru* ilişkilere sahip olma fikrine kendimi kaptırdım. Bu beni karanlık bir yere götürdü."

Kingwood'daki ilk haftalarımdayken hayatımı cehenneme çeviren kıza baktım. "Yalan söylemeyeceğim, gerçek bir sürtük olabiliyorsun."

Zeyna'nın içinden bir kahkaha yükseldi. "Kesinlikle ."

"Ama bunu kendine söylemek cesaret ister." Elimi uzattım. "Baştan başlamaya ne dersin?"

Zeyna avucunu benimkine bastırarak sıktı. "Bu hoşuma giderdi." Omzunun üzerinden baktı. "Zephyr askerlerinin hava saldırılarına dikkat et Babam bu taktikleri çok daha fazla kullandıklarını söyledi."

Başımı sallayarak onayladım. "Teşekkür ederim. Geleceğim. Arkanı kollayan bir grubun var mı?"

"Evet, Aaron ve dünkü grubumuzla birlikteyim. Süper hızını kullanmak için sabırsızlanıyor."

Toplanan güçlerimize baktım. Herkese bir destek, ekstra bir hediye, bir şey vermek istedim. Ama zaman yoktu. Çoktan yola çıkmıştık. Bu yüzden, Zeyna'ya bir kez daha baktım. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Diğer tarafta," diye yineledi.

Ormana doğru ilerlerken çocuklar iki yanımdan etrafımı sardılar ama havadaki ismim beni kısa bir süre durdurdu. Kerry bize doğru koşarken kırmızı bukleler ışığı yakaladı. Phoenix bir anda önümdeydi.

Kerry kayarak durdu. "Ona zarar vermeyeceğim. Yemin ederim. Gardiyanlar beni dışarı çıkardı. Dövüşebileceğimi söylediler."

"Bunlar deli mi?" Riven .

Tiradı durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Onu zindanda bırakamazlardı." Okul saldırı altındayken olmaz. Okul saldırı altındayken

Barbarca.

"Yardım etmek istiyorum," dedi sessizce. Kerry zırh giymiyordu, silah taşımıyordu ve sadece bir miktar elemental büyüye sahipti. Ama o buradaydı. Yardım etmeye hazırdı.

Kai öne çıktı ve belindeki kılıftan bir silah çıkardı. Kadının gözlerinin içine baktı. "İkinci şanslar nadiren verilir. Bunu boşa harcama."

Parmakları silahın kabzasının etrafında kıvrıldı. "Yapmayacağım."

"Bu bir enerji silahı. Birinin göğsünde delik açabilir, bu yüzden dikkatli olun."

Başını salladı. "Babam bana nasıl kullanılacağını öğretti." "Güzel," diye kestirip attı.

Kerry bana döndü. "Sariah onunla ve Eva'nın grubuyla savaşılabileceğimi söyledi."

Boğazım . "Bu çok iyi. Kendine dikkat et, Kerry."

"Güvende olacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Gözlerimde yaşlar parladı. "Döneceğim." Tanrım, arkadaşımı geri istiyordum. Yaşadığımız onca zorluktan sonra bu tek şeyin iyileşmesini istiyordum.

Kerry, Sariah'a doğru yola çıktı. Şifacı ormanın ötesinden bakışlarımı karşıladı. Başını eğerek selam verdi ve ben de ona milyonlarca sessiz teşekkür gönderdim. Onları duyabildiğine yemin edebilirim.

"Umarım bu kötü bir fikir değildir," diye mırıldandı Phoenix.

"Değildi," dedi Atlas. "İnsanlar öğrenir. Ve o en zor dersi aldı. Telafi etmesi için ona bir şans vermeliyiz. Bunu bu şekilde yapabilir."

Onu öpmek için ayak parmaklarımin üzerine uzandım. "Seni seviyorum."

"Açıklayabileceğimden çok daha fazlası," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Buradalar!" diye bağırdı bir adam. "Silahlarınızı çekin!"

Korku derinden geldi ama onu . Bağılarıma baktım, her birinin gözleriyle buluştum ve sevgimin onlara akmasına izin verdim. Gümüş izleri havada dolaşıyor, etraflarında dönüyor, bizi sadece tek bir şeyin bozabileceğini bildiğim bir şekilde bağlıyordu.

Ölüm.

Bugün ölümün bizi bulmaması için dua ettim.

ÇIĞLIKLAR havayı kirletiyor, her biri kalbimin derinliklerine işliyordu. Sahip olduğumuz her şeyle savaşıyorduk ama kaybediyorduk.

Bir hava askeri bana doğru bir ateş topu fırlattı ve ben de onu bir hava patlamasıyla savuşturarak ona geri gönderdim ve onu alevler içinde bıraktım. Çıgıllıkları uzun sürmedi ve bu küçük bir merhametti çünkü hayatta kalsaydım, ölümün seslerini kafamdan asla çıkaramazdım.

Kai bir Terra aşırılıkçısıyla göğüs göğüse çarpışıyordu. Aşırılık yanlısı Kai'nin yanağına çok şiddetli bir darbe indirdi. Dengesini kaybetmeye başladı ama ben ona doğru bir hava dalgası göndererek onu düzelttim. Yumuşak bir hareketle kalçasından bir bıçak çıkardı ve Terra'lı adamın boğazına geçirdi.

Bu ölüm neredeyse sessiz bir ölümdü, ancak görüntüsü sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

"Sağında," diye bağırdı Atlas.

Bir Zephyr askerinin bana ok attığını görmek için tam zamanında döndüm. Yayı geri çekti ama ben toprak büyümle sertçe iterek onu alaşağı ettim. Sırt üstü düştü, ok doğruca gökyüzüne fırladı. Ok havada sonra yeryüzüne geri fırladı ve göğsüne saplandı.

Çıığı havayı yardı, ama kısa süre sonra bir hırıltıya dönüştü ve o da gitti.

Çok fazla ölüm. Peki ne için? Bencil bir adamın saplantısı.

Hâlâ Kral Zephyr'den tek bir iz bile görmemiştim ama altıncı hissim onun yakınlarda olduğunu, ordusunun arkasında saklandığını ve böylece yolu açtıklarında hazır olacağını söylüyordu.

Riven hava yakınlığını sertçe iterken solumdan bir homurtu duyuldu. Eli yumruk haline gelirken alnında ter lekeleri belirdi. İki Zephyr askeri önümüzde yere düştü, artık nefes almıyorlardı.

"Silahlarınızı kullanın," diye bağırdı Kai. "Elemental suyumuz tükeniyor. Bunu hissedebiliyorum."

Ben de yapabilirdim. Boşaltım bizi daha fazla zorlamaya zorluyordu. Ve bunu sadece bir süre sürdürebilirdik.

Enerji tabancasını belimden çektim. Atlas bana hızlı bir eğitim vermişti. Tüm silahlar arasında kullanımı en kolay olanıydı ama yine de iyi nişan almam gerekiyordu ve bu da sahip olduğumdan emin olduğum bir şey değildi. Ama denemem gerekiyordu. Zamanla büyü depolarım yeniden toparlanabilirdi. Sadece bunun gerçekleşmesi için yeterince uzun süre hayatta kalmam gerekiyordu.

Bir buz mızrağı başımın yanından vızıldayarak geçti ve Riven küfretti. "Kuzeybatı. İki saldırgan."

O yöne döndüm ve çalılıkların arasından süzülen iki Zephyr askerini gördüm. Silahımı doğrulttum ve tetiği çektim. Göğsünden ya da kafasından değil, kesinlikle daha aşağıdan vurdum. Adam doğaüstü bir sesle uludu. Yoldaşı ona yardım etmeye çalıştı ama artık çok geçti. Kai kendi silahını ikinci doğrulttu ve beynine bir kurşun sıkarak onu öldürdü.

Diğer gruplarımız hakkında bir fikir edinmeye çalıştım. İnsanları kaybettiğimizi biliyordum ama kaç kişi ya da kim olduklarından emin değildim. Oraya gitmeme izin veremezdim. Savaşmaya devam edeceksem olmazdı.

Sariah, Eva ve Kerry birlikte çalışarak az sayıdaki Terra askerinden birini indirdi. Sariah adamın bacaklarını tekmeledi, Eva'nın yumruğu adamın çenesine saplandı ve Kerry adamın işini bitirmek için enerji tabancasını kullandı. Sonra sıradakine geçtiler.

Bir adam ağacın arkasından gizlice çıktı ve Sariah'a arkadan saldırdı. Çığlık attım ama artık çok geçti. Adamın bıçağını savuşturdu ama adam bir tane daha vurmaya hazırlanıyordu ve bu ölümcül bir darbe olacaktı.

Havadan bir kuş pike yaptı ve ısı güdümlü bir füze gibi doğrudan adamın gözünü hedef aldı. Adam çığlık attı ve acı içinde kıvrandı ama iki kuş daha saldırdı ve kafasında ulaşabildikleri her noktayı gagaladı. Birkaç saniye içinde adamın vücudu hareketsiz kaldı ve kuşlar uçmaya başladı.

Wren Sariah'ya sıırttı. "Ben arkanı kollarım."

Sariah titreyerek ayağa kalktı. "Teşekkürler kızım." "Phoenix!" Kerry bağırdı. "Arkanda!"

Parmaklarının ucunda bir ateş topu olan bir figür ağaçların arasından düşerken hepimiz döndük. Çoktan Phoenix'e doğru havada süzölmeye başlamıştı.

Arkadaşım darbeden çabucak kurtuldu ama Zephyr askerleri ağaçlardan dökölürken başka bir alev topu onu takip etti. Anka'ya saldıran figür kapüşonunu geri çekti ve nefesim kesildi.

"Beni özledin mi, sevgili kardeşim?" Aiden'a verdiğim yara, yüzünün etini çeken bükölmüş ve boğumlu bir yara izi yaratmıştı.

Phoenix avucundan kardeşine doğru ateş püskürttü. "Ne zaman öleceğini bilmiyorsun, değil mi?"

Aiden'ın gözlerinde öfke çiçekleri açtı. "Seni öldürdükten çok sonra."

Omzuma bir darbe geldi ve beni yakalama girişimini engellemek için tam zamanında döndüm. Zephyr askeri benim iki katımdı ve bana ters ters baktı. "Benimle gel, sana zarar vermeyeceğim."

Sadece . "ol ama almayayım."

Hızlı bir hamleyle dizimi kaldırdım, aile mücevherlerine nişan aldım ama çok az bir farkla ıskaladım. Askerin eli dışarı fırladı ve yüzüme çarptı. Kanın metalik tadı ağzımı doldurdu ve saldırdım, iri yarı adamı yere serdim ama o beni de yanında götürdü.

"Kral seni istiyor ve her zaman istediğini alır." Riven ve Atlas bana ulaşmak için yarım düzine askerin arasından geçerken askerin eli saçlarımda dolaşıyordu.

Dirseğim geri çekildi. Tatmin edici bir çıtırtıyla askere çarptım. Bir bebek gibi feryat etti. Bir atış yapmak için dikkatini dağıtmaya yetmişti. Enerji silahı, adamın hayatına son verdi.

İki askerin Phoenix'e arkadan saldırdığını görmek için tam zamanında ayağa fırladım. Aiden silahını kaldırırken kollarını sıkıştırdılar.

"Hayır!"

Ama artık çok geçti, bir çatırtı duyuldu ve kurşun Phoenix'e doğru savruldu.

Ellerimi havaya kaldırdım ve mermiye doğru bir hava dalgası gönderdim. Ama büyüm zayıftı. Kurşunu zar zor rotasından çıkardı. Ve ikinci bir mermiyi durduramayacağımı biliyordum.

Adamların geri kalanı, her biri en az üç askerle mücadele ederek sıkışıp kalmıştı. Yardım edecek kimse yoktu.

Kerry koşarken gözüme kırmızı bir ışık çarptı. "Aiden!" diye bağırdı.

Ona . "Onları bitirmeye yardım et. Hepsini bitir."

Adımları önce duraksadı, sonra da tamamen durdu. "Yapma, Aiden."

İfadesinde öfke parladı. "Sakın bana onların güzel yalanlarına kandığınızı söylemeyin."

"Kaçabiliriz. Bizi asla bulamayacakları bir yere gideriz. Onlara zarar vermek zorunda değilsin."

Adam onunla alay etti. "*Onların* gibiler yüzünden sinecek değilim."

Silahını kaldırdı, saldırmaya hazırды. Kerry'nin yüzünden yaşlar süzüldü ve her şey yavaşladı. Enerji tabancasını kaldırdı ve tetiği çekti.

Aiden'ın yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve ardından göğsünde kocaman bir delik açılarak yere yığıldı.

Phoenix onu tutan muhafızları havaya uçurdu ve çığlıklar atarken ikisini de alevler içinde bıraktı. Kerry'ye doğru ilerledi ve silahı onun titreyen ellerinden nazikçe aldı. Kerry zorlukla yutkundu, gözlerinde yaşlar vardı ama başını salladı. "Hayır, savaşabilirim."

Gözlerini ona dikti. "Hayatımın sonuna kadar sana borçlu kalacağım."

"Hayır, . Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum, sonunda." Bu onun kalbini milyonlarca parçaya ayırsa bile.

Atlas'ın iniltisi başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. Bir asker zincir zırhını kesmiş ve göğsünde derin bir yara açmıştı. İleri atıldım. Bu kadar insan bu kadar yakın dövüşürken enerji tabancasını kullanamazdım ama diğer her şeyi kullanabilirdim.

Bıçağı boynumdaki kınından çıkardım ve Atlas'a bir darbe daha indiremeden askerin sırtına sapladım. Asker yere düşerken acı içinde inledi ve Atlas onun boynunu kırdı. Bıçağı çekip çıkardım ve adamın tuniğindeki kanı sildim.

Çok fazla Zephyr askeri vardı. Ordularının büyüklüğü bizimkinin neredeyse on katıydı. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

"Teslim olmaya hazır mısınız?" Kral Zephyr'in sesi ormanın içinde gürledi. Etrafı muhafızlarla çevrili bir şekilde ilerlerken çatışmalar durdu.

Öfke damarlarımda alevlendi. İçimdeki her şey intikam için haykırıyordu.

Adalet için.

"Uh, uh, uh," dedi kral sanki düşüncelerimi sezmiş gibi. "Bana karşı tek bir hamle yaparsan, son Akademi elementalini de yok etme emrini veririm."

Arka dişlerim birbirine çarptı.

"Ne istiyorsun baba? Planın her neyse işe yaramayacak," diye seslendi Riven göğsü kabararak. Her tarafı çürükler ve kesiklerle kaplıydı, bitkin düşmüştü.

"İşte burada yanılıyorsun. Yönetmek için gerekenlere hiçbir zaman sahip olmadın. Göğsünüzde çok fazla zayıf bir kalp var."

Ellerim iki yanımda yumruk haline geldi. Riven'ın kalbi, onu Zephyr'in gördüğü en iyi hükümdar yapacak şeydi.

Kral oğluyla alay etti. "Senin bağıın yok olduğunda, Aura'nın ruhu eşleri için ağlayacak ve ben de senin yapamadığını yapmaktan mutluluk duyacağım."

Boğazımda safra birikti. Ona bağlanacağımı mı düşündü? Ruhumu onunkine bağlayacağımı mı? "Bu mümkün bile değil," diye

Ağzı vahşî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte burada yanılıyorsun. Önce seni zayıflatmam gerekecek. Ölümün kıyısına kadar. Ruhunun başka seçeneği olmayacak."

"Elementler buna asla izin vermeyecek," diye tısladı Phoenix.

Kai ve Atlas önüme geçerek Zephyr ile aramda durdular.

Kral Zephyr güldü, sesi çirkin ve çarpıktı. "Hâlâ öğrenemedin mi? Sen elementlere boyun eğmezsin; onlar sana boyun eğer. İşte bu yüzden hiçbiriniz beni yenemediniz. Gereken sahip değilsiniz."

Yüzlerce Zephyr askeri etrafımızdaki ormanı doldurmuştu, kule penceresinden baktığımızda gördüğümüzden daha fazlaydılar. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu çok fazlaydı. Kendi birliklerimizdeki kalbin önemi yoktu. Gerçek bir liderin yapacağını yapmaktan başka çarem yoktu.

Atlas ve Kai'yi ittim. "Peki ya seninle kendi isteğimle gidersem? Diğer herkesi bırakacak mısın?" Ona bağı vermeyecektim ama gücüm onun kontrolü altında olacaktı. Bana sahip olacaktı.

Adamlar küfretti. Ama Riven dönerek bana doğru hücum etti ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Hayır, Aura. Bunu yaparsan hiçbirimiz hayatta kalamayız."

Gözyaşlarım daha hızlı aktı. "Başka bir seçenek yok. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Hepinizi kurtarabileceğimi ummak zorundayım."

Ağzını benimkine bastırdı. "Aura, hayatın boyunca hafife alındın, benim tarafımdan bile. Ama . Sen *her şeyi* yapabilirsin. Hepimiz . Birlikte."

Etrafımızda bir rüzgâr yükselirken elimdeki bıçak ısındı. Daha önce hiç duymadığım kadınsı bir sesi de beraberinde getiriyordu. *Kendine güven, benim güzel Aura'm. Yeteneklerine güven.*

İçimi derin bir bilgi doldurdu. *Annem mi?* O olduğunu nasıl anladığımdan emin değildim ama anlamıştım.

Her gün seni izledim. Sonunda hep olman gereken kişiye dönüştüğünü görmek ne büyük bir mutluluk. Savaş. Kendin için. Adamların için. Halkın için.

Nasıl? .

İçimde uyuyan tüm gücü sana veriyorum. Şimdi bıçağının içinden aktığını hissediyor musun?

Başımı salladım, onun şu anda etrafımızda dönen esintinin içinde olduğunu biliyordum.

Toprağın içine daldır. Şimdi!

Bir an için Riven'in bakışlarını tuttum, gözlerinde şaşkınlık vardı. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Bıçağımı ormanın zeminine sapladım. Havada bir güç dalgası yükseldi. Birliğimizin her bir üyesine isabet ettiği anda, doğaüstü gümüş bir parıltıyla parladılar.

Annemin sesi hepimizin kafasında yankılanırken nefesim kesildi. *Fight, aethers seninle.*

Kimsenin başka bir emre ihtiyacı yoktu. Daha önce hiç görmediğim bir element büyüü halkımızın içinden geçiyordu, her biri sadece bir elementi değil dört elementi de kullanıyordu.

"Noooooooo!" Asker üstüne asker düşerken Kral Zephyr böğürdü. Sanki gidişatın değiştiğini hepimizden önce o biliyordu.

Öfke dolu bakışlarını oğluna çevirdi ve ellerini uzattı. Devasa bir ateş topu Riven'a doğru fırladı. Düşünmedim, sadece hareket ettim ve Riven'ın önüne daldım. Bir su kalkanı oluşturmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım.

Arkadaşlarım haykırırken alevler içimi parçaladı. Acı, etrafımdaki her şeye dair tüm farkındalığımı çaldı. Beni yere indirirken sadece acı ve ateş vardı.

Ama Phoenix'in sesi kafamın içinde yankılandı. *"Eğer seni tüketmesine izin verirsen, o zaman ateş olursun."*

Hayatta kalmasının tek yolunun ateşin onu izin vermek olduğunu söylemişti. Ben de aynen öyle yaptım.

ATEŞ BENİ TAMAMEN TÜKETTİ, ama daha fazlasıydı. Sanki ateş ve ben dans ediyor, dönüyor ve bir oluyorduk. Ve korkmuyordum. Yıllar önce o cehennemde mahsur kaldığımdan beri ilk kez, her titreşim ve alevle barış içindeydim.

Alevlerin içinde yüzdüm, kendimi tamamen alevlerin yakıcılığına bıraktım. Zaman ve mekân kavramlarını unutmuştum. Sadece ateş ve ben vardık.

Sonra bir noktada manzara değişti. Alevler yerini sakinleştirici bir havuza bıraktı. Kai'nin özel yerindeki gibi. Bir şey beni çekene kadar o hiçlik havuzunda yüzdüm.

Bir çeşit bilme haliydi. Olmam gereken bir yer vardı. Görünmez bir saatin tik takları.

Sonra hisler geldi. Parmaklar benimkilerle örüldü. Dudaklar alnıma bastırıldı. Bir el saçlarımı okşadı. Kalçamda daireler çizildi.

Bu duygu dizisinden daha fazlasını istedim. O dokunuşların diğer tarafında ne varsa ondan daha fazlasını.

Yaklaşmaya çalışırken göz kapaklarım
çırpındı. ", " dedi Phoenix.

Ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Aura, bizimle misin?"

Anlaşılmaz bir ses çıkardım.

"Haydi Pip. O güzel gri gözlerini görmeme izin ver," dedi Kai.

"Lütfen."

Atlas'ın ses tonundaki çaresizlik beni oraya kadar götürdü. Gözlerim pencereden içeri süzülen yumuşak bir ışığa ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraya açıldı. Kraliyet ailem. Ruhumun eşleri.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bir şeyin yok."

Atlas bacağımı sıktı. "Biz iyiyiz. Sen nasıl hissediyorsun? Canın acıyor mu?"

"Al, bir yudum su iç," dedi Kai, bir pipeti dudaklarıma dayayarak.

boşluğa bakarken küçük bir yudum aldım. Bizim odamız. Crown Hall hâlâ ayaktaysa işler o kadar da kötü gitmiş olamazdı.

"Diğer herkes mi?" .

Riven'in ifadesi sertleşti. "Yirmi kişi kaybettik."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Oh, Tanrım." Arkadaşlarımı sormaya çok korkuyordum.

"Kerry, Eva ve Sariah iyi. Quincy ve müdür de.

Ama Wren'i kaybettik," dedi Phoenix.

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı. Olayların bir parçası olduğunu hissetmek onu çok heyecanlandırmıştı.

"Quincy'nin hayatını kurtarıırken öldü," diye açıkladı Kai.

"Bir kahraman." "Zephyr ordusu mu?" Ben sordum.

Phoenix sırtıttı. "Yok edildi. Arka cebinizden çıkardığınız büyü her neyse, herkese olağanüstü yetenekler sağladı. Ama ordu yenildiği anda hepsi yok oldu."

"Ben değildim," diye fısıldadım.

Hepsi şaşkın ifadelerle bana .

"Annemdi. O ya da onun ruhu benimle konuştu. Bana ne yapmam gerektiğini söyledi."

Atlas elini kirli sakallı yanağında gezdirdi. "Sesi hepimiz duyduk, sadece senin komuta ettiğini düşündük."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama..."

Kai'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "Elemental büyü güçlü bir şeydir.

Kral Zephyr tarafından manipüle edilmekten hoşlanmayacaktır."

Onun adını duyunca tenimde bir ürperti belirdi.

"O...?" "Öldü," dedi Phoenix.

Bakışlarım o buzul gözlere kaydı. "Özür dilerim Riven."

Riven başını salladı. "Bunu yıllar önce yapmalıydım." "Hâlâ üzgünüm. O hâlâ senin babandı."

Riven beni inceledi, gözleri yüzümü arıyordu. "Neden önüme geçtin?"

Elimi onunkiyle birleştirdim. "Seni seviyorum. Seni benden almasına izin veremezdim."

"Aura, ölebilirdin."

"Bunu bir süre önce benim için ateşin önüne atlayan kişi söylüyor. Sanırım artık ödeştik."

Atlas burun kemiğini sıktı. "Öngörülebilir gelecekte kimsenin üzerine ateş atılmamasına ne dersiniz?"

Kral Zephyr'in çarpık yüzü zihnimde parladı. "Onu kim öldürdü? Kral Zephyr'i ."

Oda sessizleşti. "Ne oldu?"

Bastırdım.

Phoenix daha dik oturdu. "Ateş sana çarptıktan sonra bir şey hatırlıyor musun?"

Yutkundum, o an hissettiğim korku önünden geçti. "İlk başta sadece acıydı."

Etrafımda bir dizi hırıltı yükseldi.

"Ama sonra senin söylediğin bir şeyi hatırladım."

Phoenix bana baktı. "Söylediğim bir şey mi?"

Başımı salladım. "Saldırıya uğradığında, ateşin seni tüketmesine izin vermeliydin. Ben de öyle yaptım. Onunla bir olabileceğime inandım. Ve oldum."

Çocuklar şaşkınlıkla bana baktılar.

Kai Anka'nın sırtını sıvazladı. "Hayatının en kötü anı Aura'nınkini kurtardı."

Phoenix'in gözleri benimkileri yaktı. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

"Uzun süre korkmadım. Çünkü yanımda olduğunu biliyordum. Sesini duydum."

Oniks gözleri parlıyordu. "Seninle birlikte olduğum için mutluyum."

herkese baktım. "Ama bu benim soruma cevap değil. Kral Zephyr'i kim öldürdü?"

Atlas yumuşak bir sesle, "Sen yaptın," dedi. "Ateş her yerdeydi. Tamamen içine ekilmiştin. Ve sonra sanki onu içine aldın. Onu bütünüyle yuttun. Bir an sonra senden patladı ve Zephyr'i yok etti."

Birkaç kez göz kırdım. "Oh, Tanrım." Bakışlarım Riven'a kaydı. "Çok özür dilerim, ben-"

Boynumun arkasını sıktı. "Sakın buna cüret etme. Bu kadar korkmamış olsaydım, gurur duyardım."

Gözlerim yandı. "Sana zarar vermesine izin vermeyecektim."

Riven bana doğru eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Seni seviyorum, Aura. Seni kollarıma alıp o yanan binadan çıkardığım andan beri seviyorum. Seninle birlikte aldığım anları her seni sevdim. Orada değil de başka bir yerde olmanı istememe rağmen o Açılış'ta ortaya çıktığında seni sevdim. Ama şimdi sana duyduğum aşk? Beni tüketiyor."

şimdi taze gözyaşları dökölüyordu. "Varlığını bile bilmeden önce hepinizi sevdim, ruhumun bedenimin dışında yaşayan küçük parçalarını. Bana bulacağımı hiç düşünmediğim bir aidiyet hissi verdiniz."

EPÍLOG

ÜÇ BUÇUK YIL SU

Kai beni devasa duşun içine çekerken ırkıldım. Kıçıma vurdu. "Seni temizlemem lazım, Pip. Burada büyük gün."

Spreyin altına girdiğimde, Riven'in kolları anında beni buldu. Phoenix uzun, derin bir öpücükle ağzımı alırken beni kendine doğru çekti.

Onun içinde eridim, sıcaklığından ve ateşinden daha fazlasını aradım.

Phoenix'in dudaklarından çekildim ve Atlas'ın güçlü ağzıyla buluştum, beni içine çekti. Sonunda ayrıldığımda, nefes nefese kalmıştım.

"Acele etmeliyiz yoksa geç kalacağız," diye .

Kai vücut losyonuna uzandı. "Ben arkanızı kollarım. Kendinizi biraz kontrol edin çocuklar."

Hepsi homurdandı. Hepimiz oldukça kötüydük, ama Kai hepimiz arasında kendini en az kontrol edenimizdi. Beni sürekli ormanda bir zamanlar onun olan ama artık bizim olan yere kaçırıyor ya da dersi asıp yatakhaneye kaçmak için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Kai'nin yapacak bir işi yok değildi. Ben eğitimimi tamamlarken tüm çocuklar Kingwood'da öğretim asistanı olarak kalmıştı. Ama Kai beni elde etmek için her türlü bahaneyi bulurdu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Avuç içleri göğüslerimin üzerinde gezindi ve ben bir iniltiyle savaştım.

Taç giyme töreni, taç giyme töreni, taç giyme töreni.

Kendimi Kai'nin dolaşan parmaklarından uzaklaştırmak için kelimeleri tekrar tekrar söyledim.

"Hayır. Buna geç kalmayacağım. Janine ve Jewel da aşağıda," diye tısladım.

"Hadi ama Pip. Adımı haykırdığını duymayacaklar." "Ya da benim adımı," diye araya girdi Atlas.

"Ya da benimkini," diye ekledi Riven.

Phoenix kaşlarını salladı. "Benim çığlığımı kesinlikle duyacaklar."

"Hepiniz iflah olmazsınız-"

Sözlerim Phoenix'in ağzıyla kesildi ve o duştan çıkmakta kesinlikle geç kalmıştık.

ELLERİM elbisenin üzerinde gezindi ve bunu yaparken bir parça titredi. Elbise nefes kesiciydi. Bir bakıma elementlere bir selam niteliğindeydi. Neredeyse alevlere benzeyen karmaşık dantel çiçeklerle kaplıydı.

Ateş ve ben birbirimizle barışmıştık. Bugünlerde ateş büyümüş kullanmayı bile seviyordum ve yıllardır bu konuda bir kabus görmemiştim. Yakınlıklarım nihayet dengede idi ve hiçbirinin uymasına izin vermekte sorun yaşamıyordum.

Önümde ne olursa olsun hepsine ihtiyacım olacaktı. Ama umduğum şey, hepimiz için barış ve refah dolu bir dönem olmasıydı. Topluluk ve aile, en büyük zenginlikler.

Ve bana güvenmişlerdi. Kingwood'daki savaş ve Torrent ile Ash krallıklarına yapılan saldırılar halkımız için bir uyanış çağrısı olmuştu. Büyük çoğunluk barış ve uyum istiyordu. Zephyr, Riven'ı kralları olarak kabul etmiş ve onun adil liderliği altında gelişmişti. Aynı şey Terra ve Atlas için de geçerliydi. Krallığının iyileşmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir nezakete sahipti.

Savaşta halkımı nasıl koruduğuma dair fısıltılar her yere yayılmıştı. Bazıları huşu içindeydi, bazıları ise biraz korkmuştu. Ama mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir saygı bulmuştum. Hâlâ ara sıra Ağ'dan gelen girişimlerle uğraşıyorduk ama son birkaç yıldır sayıları büyük ölçüde azalmıştı ve bu büyük bir rahatlamaydı. Şimdi tek umudum elementlerin bana bahsettiği yetenekleri krallıklarımızda buna en çok ihtiyacı olan insanlara yardım etmek için kullanabilmektir.

Banyonun kapısı çalındı. "Girin."

Büyükannem Jewel kafasını içeri soktu. "Ben ve Janine. Yapabilir miyiz?"

Bir solukla sözünü kesti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Oh, Aura. Sen muhteşemsin."

Janine aceleyle onun arkasından içeri girdi, görmek istiyordu. Onun da gözleri anında doldu. "Gerçek bir kraliçe."

Boğazım tıkanı. "Siz ikiniz beni ağlatmayın. Bunca zamanı lanet olası makyajım için harcadım."

Jewel kıkırdadı. "Tamam, gözyaşı yok. Ama sizin için bir şeyimiz var."

de baktım, bakışlarımda merak vardı.

Janine bir kolye ucu uzattı. "Bunu senin için yaptırdık, kolyene asabileceğini düşündük."

Süslü elbisemin içindeyken bile, bağlılığımdan gelen totemlerimi yanımdan hiç ayırmazdım. Elimi göğsüme bastırdım ve kumaşın altında hissettim.

Janine, "Ailenizin her iki tarafından da bir şeyler almanızı istedik," diye açıkladı.

Jewel, ortasında güzel bir elmas bulunan, gümüş ve altın karışımı, girdaplı metali işaret etti. "Bunu anne babanızın alyanslarından yaptık."

İçime güzel bir acı saplandı. Onları özlemenin acısı. Onları her zaman yanımda taşıyacağım gerçeğinin güzelliği. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek için uzandığımda elim titredi. "Bu şimdiye kadar aldığım en değerli hediye."

"Beğendin mi?" Janine umutla sordu.

İkisine de sarıldım. "Bunu ve ikinizi de çok seviyorum."

İkisini de serbest bıraktığımda tılsımı kolyeme taktım ve elbisemin üzerinden sarkıttım. En değerli eşyalarımı dünyadan saklamayacaktım.

Janine, ", yoksa geç kalacaksınız," dedi.

Jewel ona salladı. "Kraliçe olmak üzere. Beklemek zorundalar."

Buna hepimiz güldük ama ben başımı salladım. "Saltanatıma böyle başlamak ."

"İyi dedin canım. Hadi şu buzlu şeker standını patlatalım."

Aceleyle banyodan çıktık, yatak odasına geçtik ve merdivenlerden indik. Aşağıdaki katlardan kahkahalar yükseliyordu.

Charlie, "Sana söylüyorum, sanırım derinlerde gömülü bir ateş büyüğü var," dedi.

Phoenix, "Eğer biri yaptıysa, o da sensin evlat," diye cevap verdi.

En alt basamağa ulaştığımda arkadaşlarım ve kardeşim döndü.

"Aura," diye nefes aldı Charlie. "Gerçekten de kraliçe gibi görünüyorsun."

İhtiyacım olan her şey buydu ve kahkahalara boğuldum. "Umarım öyledir çünkü gerçekleşmek üzere."

"Vay canına, kızım. Kendine seksi bir harem edinmene şaşmamalı." Lainey'nin sesiyle irkildim. "Lainey Loo?"

Bana doğru uçu ve beni sert bir şekilde kucakladı. "Sizinkiler torpil yapıp beni içeri soktular. Kız arkadaşımın büyük gününü kaçıramazdım. Ayrıca, burada ciddi bir göz zevkiniz var."

Egan'ın nöbet tuttuğu yöne için için yanan bir bakış gönderdi. Gülümsemeye çalışırken yanakları renklendi.

"Bu mükemmel," diye fısıldadım. "Dünyada en çok sevdiğim kişi."

"Buna biz de dahil olsak iyi olur, sürtük," dedi Zeyna, kollarını Kerry ve Eva'ninkilerle birleştirmiş, ön kapıdan içeri girerken.

Üçü iyice kaynaşmıştı ve ben de bir şekilde onların arasına karışmıştım. Kerry, savaştaki kahramanlıkları sayesinde Aiden'in kaçırılmasına yardım ettiği için affedilmişti. Zeyna her zaman biraz kaltak olsa da, sevdiğimiz biriydi ve kalbi ve öncelikleri artık kesinlikle doğru yerdeydi. Ve Eva'nın hiçbir şeye aldırmayan tavrı ikisini de hizada tutuyordu.

"Kıskanç sosyeteği başka kim hizada tutacak?" Gözlerim dans ederek söyledim.

Zeyna ve Eva arkadaşlarıma hamle yapacak kadar cesur olan tüm kızları alt etmişlerdi ve çocuklar buna bayılmıştı.

"Bu sefer göğüs yumruğu atabilir misin?" Phoenix sordu.

Kai gülererek, "Hayır, ben Zeyna'nın onları suyla patlatmasından yanayım," dedi.

Kerry başını salladı. "İçlerinden birinin sanki birdenbire çıkacakmışsın gibi Aura'nın adını fısıldamasını seviyorum. Ödleri kopuyor."

Eva kahkahalara boğuldu. "Bir piliç işedi."

Atlas'ın kolları arkamdan bana sarıldı. "Öğrenecekler. Aura tanıştığımız andan itibaren hepimize sahip oldu."

Riven şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ve hatta daha önce." "Geç mi kaldım?" Quincy telaşla içeri girerken ofladı.

"Tam zamanında geldiniz. Artık her şey mükemmel." Yüz ifadesi yumuşadı. "Çok güzelsin."

Gözyaşları tekrar toplandı. "Teşekkür ederim. Ben de aslında benimle tahta kadar yürüyecek olanın sen olup olmadığını merak ediyordum."

Bu genellikle kraliçenin babasına verilen bir onurdu ve Quincy geçtiğimiz dört yıl boyunca bu rolü her şekilde yerine getirdi. Bunu yapabileceğini hayal edebileceğim başka kimse yoktu.

Kalın kalın yutkundu. "Aura... hiçbir şey bana daha büyük bir onur veremez."

"Teşekkür ," diye nefes aldım.

Kai bir ısıklık çaldı. "Hepimiz bebek gibi ağlamaya başlamadan önce, bize kızımızla bir dakika verebilir misiniz? Sizinle dışarıda buluşuruz."

Herkes başıyla onayladı ve dışarı çıktı. Egan bizi korumasız bırakmak istemediği için bir süre bekledi.

" olacağız," diye ona güvence verdim.

Kapı kapandığında biraz daha derin nefes aldım.

Sadece ben ve ruhumun diğer parçalarıydı.

Etrafımda daire çizdiler, içeri girdiler.

Atlas'ın dudakları çıplak omzumu sıyırdı. "Seninle gurur duyuyorum."

Riven'in ağzı boynumda gezindi. "Ya da birinin yanında durmaktan daha çok onur duyarım."

Kai beni öyle şefkatle öptü ki göğsümde bir sızı oluştu. "Seni seviyoruz."

"Bize verdiğin hayat hayallerden ibaret," diye fısıldadı Phoenix tenime doğru. "Bizimle evlenmek mi?"

O anda gözyaşlarım aktı ve makyajımın bozulması umurumda bile değildi. "Evet. Milyon kere evet."

Riven parmağıma bir yüzük taktı. Güzelliği karşısında nefesim kesildi. Ortadaki taş devasa bir elması ama bana anında erkeklerimi hatırlatan taşlarla süslenmişti. Phoenix için bir yakut. Kai için bir akuamarin. Atlas için bir zümrüt. Ve Riven için bir topaz. Onlardı. Beni çevreleyen. Her zaman.

"Bana her şeyi verdin, hayallerimdeki hayat için savaşacak cesareti verdin," diye fısıldadım kısık sesle.

"Ve her zaman da öyle olacak."

Quintessence Kraliçesi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Aura ve arkadaşlarından daha fazlasını istiyorsanız özel bir bonus sahneyi **BURADAN** indirebilirsiniz.

Tessa Hale'den daha fazla paranormal ters harem ister misiniz?

[Kale 'nin Doğaüstü Hayvanları birinci kitabı olan Gölgeler](#)

[Mirası' Akademisisesinin nı satın alabilirsiniz.](#)

Ve özel bir ön izleme için sayfayı çevirin.

LÜTFEN LEGACY OF SHADOWS'UN
BU ÖZEL ÖN İZLEMESİNİN KEYFİNİ
ÇIKARIN

PROLOGUE

SEKİZ YIL ÖNCE, DOKUZ YAŞINDA

SIYAH. O kadar çok siyah vardı ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki her bir parçası beni boğuyordu.

İnsanlar mezarlığın etrafında dolanırken gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. Başlarını sallıyorlar ya da "yazık olmuş" veya "zavallı Leighton" gibi şeyler mırıldanıyorlardı. Tüm bunlardan etkilenmemiş gibi görünen tek kişi yanımda duran kadındı, yüzünde boş bir maske vardı.

Her şey yanlıştı. Her şey o kadar yanlıştı ki çığlık atmak istedim.

Babam bugünle ilgili her şeyden nefret ederdi. Siyahtan. Resmiyetten. Sahtelik.

O da burada olmalıydı. Eğer bu başka bir cenaze töreni olsaydı, kafasına bir kuş tünemiş ve uçmaya hazırmış gibi görünen kadının şapkasıyla ilgili bir şaka yapmak için başımı eğecekti. Ama o burada değildi. Ve bir daha asla olmayacaktı.

Boğazım , gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışırken bir yanma hissettim. Tüm bu insanların önünde ağlamak istemiyordum. Annemin önünde kendimi kaybetmek istemedim.

Bir keresinde, kanser babamı benden çaldıktan sonra, beni terslemişti. "*Hemen kes şunu. Senin histerik tavırlarınla uğraşamam.*"

O an çenemi kapatırdım. Son on günü evimizin arkasındaki ormana kaçarak geçirdim. Ağaçlarda ve derelerde sığınabileceğim bir yer bulmaya çalıştım. Babamın bana farklı bitkileri ve sadece iki sopa ve biraz kuru otlarla nasıl ateş yakılacağını nasıl öğrettiğini hatırladım.

Ama bu sığınak yeterli değildi. Duyguların arttığını hissettim. Bağırsaklarımın derinliklerindeki o girdap hissi, her geçişte artan baskı.

Çığlık atmamak için yanağımın içini ısırdım. İçimi kemiren tüm o çirkinliği serbest bırakmak istedim.

Siyahlar giymiş bir papaz tabuta doğru adım attı.

Geldiğimizden beri ona bakmamaya çalışıyordum. Babam tabut istememişti. Yakılmak ve

Doğa. Ama tabii ki annem bunu da dinlememişti. Onun yerine, babamın gömüleceği koyu renkli ahşap, pırıl pırıl bir canavar vardı.

Bakan yaklaştıkça, babamın sonsuza dek kapatılacağı hapishane hücrelerine bakmaktan başka çarem kalmamıştı. Gözlerim ona kilitlendiği anda panik başladı, içimi kapladı ve derinlere indi.

Nefeslerim daha hızlı geliyordu, ciğerlerime zar zor giren kısa nefesler. Her biri acıtıyordu, sanki hava içimi parçalayan küçük dikenlerden yapılmış gibiydi. Bunu yapamazdım. Babamı toprağa indirmelerini izleyemezdim.

Bir el benimkine dolandı, sıktı ve avucumun içinde yanan tanıdık vızıltıyla irkildim. Bu vızıltı sadece bir kişiden gelmişti. Bakışlarım yana kaydı.

O zaman neredeyse gözyaşları dökülüyordu.

Colt. Yürümeye başladığımdan beri her yazı birlikte geçirdiğim çocuk. Babamın en iyi arkadaşının oğlu. O benim gerçek sığınağımdı. Her zaman öyleydi. Tüm okul yılı boyunca ayrı kaldığımızda bile, çılgın yazlarımızın anıları beni idare ederdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi annem.

Colt'un babası Andrew Carrington sert bakışlarını anneme çevirdi. "Buraya en iyi arkadaşına veda etmeye geldim. Düzenlemeler hakkında bilgilendirilmiş olsaydık iyi olurdu."

Başımı anneme doğru salladım. Bana çok meşgul olduklarını ve gelmek istemediklerini söylemişti.

Annemin yanakları kızardı. "Sana nasıl yardım edebileceğini söyledim. İlilenmedin."

Andrew'un yanağındaki bir kas . "Burada olmaz, Maryanne." "Elbette olmaz," diye homurdandı.

"Bayanlar ve baylar," diye başladı bakan. "Bugün burada Douglas Carmichael'ın muhteşem hayatını onurlandırmak üzere toplanmış bulunuyoruz."

Panik yeniden alevlendi ve ciğerlerime hiç hava alamadım. önünde siyah noktalar dans ederken göğsüm yanıyordu.

"LeeLee?" Colt fısıldadı, sesinde endişe vardı.

"Yapamam," diye .

Elimi daha sıkı kavradı. ". "

Sonra beni kalabalığa doğru götürdü, insanlar etrafımızda fısıldaşıyordu. Ama durmadı. Beni mezarlığa ve mezarlığın arkasındaki ormana doğru sürükledi. Sadece tamamen ağaçların arasına girdiğimizde yavaşladı.

Colt beni bir kütüğe doğru yönlendirdi, oturttu ve önümde çömeldi. Elleri yanaklarıma gitti. "Nefes al, LeeLee. Tıpkı benim nefes aldığım gibi."

Göğsünün abartılı iniş çıkışını takip etmeye çalıştım ama yaramadı. Ciğerlerimin itaat etmesini sağlayamadım. Sonra gözyaşları geldi, sıcak ve acımasız, her biri tenimi haşlıyordu.

Colt kötü bir söz söyledi ve sonra kollarını bana dolayarak beni kendine yakın tuttu. Ben daha çok ağladıkça kolları daha da sıkılaştı. "LeeLee. Ben buradayım. Yanındayım."

Bu sadece ağlamalarımı hıçkırıklara dönüştürdü. Son on gündür her şeyi içimde tutuyordum. O kadar sıkı tutuyordum ki neredeyse beni öldürüyordu. Şimdi o mührü kırdığıma göre, gözyaşlarımdan duracağından emin değildim.

"Çok özür dilerim." Colt bana sarılırken kulağıma fısıldamaya devam etti. Güvenceler ve anlamsız mırıldanmalar, ama hepsi yatıştırdı. Yalnız olmadığımı bilmek bile yardımcı oluyordu.

Hıçkırıklarım yavaşça azaldı ve bitkin bir halde ona yaslandım. "Korkuyorum," diye fısıldadım.

Colt geri çekildi ve yüzümü incelerken ellerimi tuttu. "Annen mi?"

Beni çok iyi tanıyordu.

"Onunla yalnız kalmak istemiyorum." Hiçbir zaman yakın olmadık ama babamın sağlığı kötüleştikçe o da kötüleşti. Benimle uğraşmak zorunda kaldıkça daha da zalimleşti.

Colt'un yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Gelip benimle ve babamla yaşamalısın."

Göğsümde bir parça umut alevlendi. "Sence bana izin verir mi?"

"Belki. En azından sorabiliriz. Babamın size sahip olmayı çok isteyeceğini biliyorum."

Colt omzunun üzerinden mezarlığa doğru baktı. "Başımız daha büyük bir belaya girmeden geri dönmeliyiz."

Yanağımın içini ısırđım. Annem yaptığım numaradan memnun olmayacaktı.

Elimi tutarak ayağā kalkmama yardım etti ve ormandan çıkmaya başladı.

İlk dikkatimi çeken ormanın kenarından yükselen sesler oldu.

"Bizi hiç umursamıyorsun. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Leighton düşündüğün gibi biri değil ve bunu anladığın an onu terk edeceksin çünkü o senin için işe yaramaz," diye tersledi annem.

Colt'a kaşlarını çatıttım. Ama o öfkeli görünüyordu.

Andrew, "Onun korunması gerekiyor," diye karşı çıktı.

Annem alay etti. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Onun senin dünyanda mahvolmasına izin vermeyeceğim."

"Maryanne..."

Colt ve ben ağaçların arasından çıktık ve ikisinin de bakışları bize çevrildi.

Annem bana doğru koştu, kolumdan tuttu ve beni sertçe çekti. "Biz gidiyoruz."

Panik içinde Colt'a baktım.

Diğer elimi tutmaya devam etti. "Baba, gelip bizimle yaşayamaz mı? Gelmek istiyor."

Annem güldü ama bu çirkin ve çarpık bir sestti. "Seninle gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? O *benim* kızım. Ondan uzak duracaksın."

Bu panik derinlere inerek içimi yeniden parçaladı. "Maryanne, lütfen," dedi Andrew sessizce. "Yapma bunu." "Bizden uzak dur, yoksa ne yapacağımı biliyorsun..."

Beni daha sert çekerek doğru sürükledi. Gözyaşlarım yeni bir dalga halinde geldi, görüşüm bulanıklaştı.

Colt benim için bağırdı ama babası onu tuttu.

Annemin tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama çok güçlüydü. "Colt!" diye bağırdım.

"Kapa çeneni," diye tersledi, kolumu sallayarak. "Beni daha fazla utandırmana izin vermeyeceğim. Ya uslu durursun ya da bedelini ödersin."

Ağzımı kapattım ama gözyaşlarımı durduramadım.

Annem beni arabasının arka koltuğuna itti ve yüzümü arka cama dayayıp gözlerimi Colt'tan ayırmamaya çalıştım. Onu hâlâ görebilseydim, her şey yoluna girecekti. Ama tamamen ortadan kaybolması sadece birkaç saniye sürmüştü...

GÜNÜMÜZ, ON YEDİ YAŞ

"SİPARİŞ VERİN," diye Sal.

Tezgâhı ittim ve hızlı hareket ettiğim için anında pişman oldum. Yanımdaki ve sırtımdaki zedelenmiş kaslar acıyla yayıldı ve keskin bir nefes aldım.

Betsy gümüş çatal bıçakları yuvarladığı yerden başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Her şey yolunda mı?"

İfademi nötr tutmak için yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım. "Bugün sırt çantamı alırken sırtımı incittim."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Ama gözlerinden yalan söylediğimi anladığı anlaşılıyordu. "Bugün izin almak ister misin?"

"Hayır." Bu tek kelime çok hızlı çıkmıştı ama yapacak bir şey yoktu. O panik iliklerime kadar işlemişti. On sekiz yaşına geldiğimde özgür olmak istiyorsam, alabileceğim her vardiyaya ihtiyacım vardı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve o özgürlüğü hayal ettim. Kafamda canlandırdığım görüntüler en karanlık zamanlarımda bana yardımcı oldu. Onlar ve Colt'la ilgili anılarım. Zihnimde onun adını anmak bile göğsümde acının alevlenmesine neden oluyordu.

Onun yokluğu sekiz yıl önce olduğu gibi şimdi de çok acıydı. Hayır, daha kötüydü. Sanki zaman, kaybının acısını daha da yoğunlaştırmıştı.

Hepsini yuttum ve gözlerimi gerçeğe açtım. Yağlı yemek kokan lokanta. Son birkaç saattir neredeyse hiç durmadığım için ensemden biriken ter. Gövdemi saran acı.

Sunucu penceresine doğru ilerlemek için ayaklarımı zorladım. Sal açıklıktan bakışlarımı karşıladı. "Solda, kızım."

Üç yıl önce buradaki ilk günümünden beri bana "*kızım*" diyordu. Sanki adımı kullanmazsa beni önemsemek için enerji harcamasına gerek kalmayacakmış gibi.

"Teşekkürler, Sal." Hep onun adını kullanırdım. Sanki her bir hecesiyle gibi.

Homurdanarak tabakları bana doğru yaklaştırdı.

Hamburgeri ve patty melt'i aldım, ağırlığı sırtımdaki kasların protesto etmesine neden oldu ve üçüncü masaya doğru ilerledim.

Sınıfımdan iki kız yemeklerini beklerken ileri geri konuşuyorlardı. Onlara doğru yürürken, konuşmanın bazı bölümlerini yakaladım. Bir çocuğun davranışlarını inceliyorlardı. Mesajlarının *gerçekte* ne anlama geldiğini ve o gün okuldaki "*selam*" tonunu.

Bu rahat konuşma göğsümün boş olduğunu hissettirdi. Sanki içimde asla dolmayacak bir boşluk varmış gibi. Bir çocuğun benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmek en büyük endişem olsaydı nasıl olurdu hayal bile edemezdim.

Gözlerimi kaçırmadan iki tabağı masaya . "Çizburger ve patty melt. Başka bir şey ister misiniz?"

Kızlardan biri mırıldanarak "Teşekkürler" dedi ve telefonuna odaklandı. Diğeri başını kaldırıp baktı ama sanki benim içime bakıyordu, gerçekten görmemek.

Buna alışmıştım. Görünmez olduğunuzda böyle oluyordu. Ama bu bir tasarımdı. Kimse beni görmezse, soru sormazlardı.

"Başka bir diyet alabilir miyim?"

Başımı salladım, bardağını alıp tezgâha ve mutfağa doğru döndüm. Ama tam o sırada yanımdan geçen birinin görüntüsü adımlarımı durdurdu. Kalbim kaburgalarımın doğru ağır bir gümbürtü attı ve hızla gözlerimi kırptım.

Adamın saçındaki kahverengi, sarı ve kızıl karışımı Colt'unkine çok benziyordu. Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Onu o kadar çok özlemiştim ki, sanki baktığım her yerde onu hayal ediyordum.

Pencereden uzaklaşmak için kendimi hareket etmeye zorladım. Tezgâhın arkasına geçtim ve kızın bardağını diyet kola ile doldurdum. Adının Corinne olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Sınıf arkadaşlarımla ilgili ayrıntıları bilmemeye çalışıyordum. Birbirimden bu kadar ayrı olmam durumu daha da zorlaştırıyordu.

Betsy ketçap şişelerini doldururken, "Beş numaralı masada biri var," dedi.

"Teşekkürler." Tezgâhın etrafından dolandım ve kızların masasına bıraktım. Bu sefer başlarını bile kaldırmadılar, görünmezliğim tam anlamıyla

etkisi.

Mutlu ailenin bulunduğu dördüncü masanın önünden geçmeye devam ettim, bardaklarında hâlâ bol miktarda içki kaldığından emin olmak için kontrol ettim ve beşinci masanın önünde durdum. Sipariş defterimi arka cebimden çıkardım ve çizgili kağıda odaklandım. Göz teması kurmazsam daha kolay oluyordu. "Down Home'a hoş geldiniz. Bugün size ne ikram edebilirim?"

"Burada iyi olan ne?"

Erkek sesi beni olduğum yerde dondurdu, törpüsüyle tenime hafif bir ürperti gönderdi. Gözlerimi sese doğru kaldırmaya zorladı. Sanki bakışlarımın bu konuda başka seçeneği yokmuş gibi.

Yukarı bakmak bir hataydı.

Sesin sahibi daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu. Genç olmasına rağmen, muhtemelen benim yaşlarımdaydı, iriydi. Otururken bile benden yüksek olduğunu biliyordum. Giydiğı tişört, belirgin kaslarının üzerinde kayıyordu. Kasları bana onunla uğraşmak istemeyeceğimi söylüyordu. Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti ve sağ kaşını ikiye bölen bir yara izi vardı. Ama beni esir alan gözleri oldu.

O gözler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Altın sarısı o kadar güzeldi ki insanın nefesini kesiyordu. Ama renginin altın sıcaklığına zıt, içimi ürperten bir soğukluk vardı.

Ani bir kaçma dürtüsü hissettim. Sanki o bir avcıydı ve ben de bir avdım.

Sertçe yutkundum. "Ben hindi eritmeyi severim."

Adam elindeki menüyü bana uzattı. "Bunlardan bir tane alacağım. Patates kızartması. Kola."

Menüyü tuttum ama o bırakmadı. Titrememeye çalıştım. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Menüyü bıraktı. "Hayır."

Serbest kaldığım anda mutfağa koştum.

Zamanla, insanlar söz konusu olduğunda içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim. Yıllarca çektiğim acılar sayesinde iyi içgüdülerim oluşmuştu. Ve içgüdülerim şimdi bana o kabinde oturan adamın, ne kadar güzel olursa olsun, bileğinin bir hareketiyle boynumu kırabileceğini söylüyordu.

Gizemli adamın yemeğinin gelmesini beklerken dudağımın kenarını ısırdım. Birkaç saniyede bir ona bakıyordum. Bazen o altın sarısı kehribar gözleri bir anlığına yakalıyordum. Diğer zamanlarda, keskin çene çizgisi. Ama beni en çok büyüleyen yara iziydi.

Bununla ilgili milyonlarca sorum vardı. Nasıl olmuştu? Küçük bir çocukken bisikletten mi düşmüştü? Yoksa daha sapkın bir sebepten mi? Üzerinden yayılan karanlıkla eşleşen bir neden.

bu karanlıktan daha fazlasıydı. Bu bir vahşetti. Ve bu bilgi beni sertçe yutkunmaya itti.

Bir el omzuma indi ve ben de sıçrayarak döndüm. Betsy kaşlarını çatarak bana baktı. "Son zamanlarda sana ne oldu böyle?"

Kulağa hiç de gerçekçi gelmeyen bir kahkaha attım. "Yine düşüncelerimin içinde kayboldum."

Gözleri saçmaladığını belli edecek şekilde kısıldı. "Gitmeden önce Sal'e yemek hazırlatmayı unutma."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Betsy ne kadar kaba saba biri olsa da beni önemsiyordu. Muhtemelen hayatımda bunu yapan tek kişiydi. Çalıştığım günlerde her zaman en az bir öğün iyi yemek yememi sağlardı. Şundan ya da bundan çok fazla aldığım için bahaneler uydurur ve bana "*ekstraları*" verirdi. Her Noel'de ve doğum günümde, o günlerde paketini açtığım tek şey hep ondan gelen bir şey olurdu.

"Yapacağım. Teşekkürler, B."

Sadece başını salladı ve arka ofise doğru ilerledi, hiçbir şekilde minnettarlık duyacak biri değildi. Bu onu rahatsız ediyordu.

Servis penceresindeki zil çaldı. "Siparişinizi verin," diye seslendi Sal, sanki ben orada durmuyormuşum gibi.

İşte oradaydı, erimiş hindi. Bir an için onu inceledim, beşinci masadaki düşünceli adamın beğenip beğenmeyeceğine karar vermeye çalıştım. Eğer beğenmezse, boğazımı tam orada keser miydi?

Bu saçma düşünceyi kafamdan ve tabağı kaptım. Etrafta dolaşan müşterilerden uzak durmaya dikkat ederek masasına yöneldim. Tabağı yerine yerleştirirken dikkatimi kehribar rengi gözlerden uzak tuttum.

"Başka bir şey ister misin?" Yumuşakça sordum. Yanıt gelmedi.

İçim çalkalandı ve bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım. "Adın ne senin?"

Boğazım kurudu. Eğer bir seri katil olsaydı, ona kişisel bilgilerimi vermemem gerekirdi ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. "Leighton." Kelime zar zor duyuluyordu ama oradaydı.

Çenesindeki bir kas . Sanki adım bile onu . "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu, sesi sertti.

Garip bir soruydu. Burada ne kadar süredir çalıştığım kimin umurundaydı? Bu onun tuhaf flört etme şekli miydi? Bir şüpheliyi cehenneme göndermeden önce sorgulamak mı?

"Üç yıl."

Bunun üzerine kaşlarını hafifçe kaldırdı. İnsan doğasını bu kadar iyi bilmeseydim bunu fark etmezdim. Bu küçük hareket yara izini daha da belirginleştirdi. "Kaç yaşında olacaktın? On dört mü?"

"Evet."

Neden ona cevap verip duruyordum? Sanki artık kendi ağzım üzerinde kontrolüm yokmuş gibiydi.

Kaşlarını çattı, gözleri karardı ve ben birkaç adım geri çekildim.

Biri bana çarptı ve geniş formu yan tarafımdaki çürüklerle birleşince yumuşak bir çığlık attım.

Beşinci masadaki adam bir anda ayağa kalktı ve bana çarpan çocuğu itti. "Nereye gittiğine dikkat et."

Çocuk okuldan tanıdığım biriydi. Zalim olduğu için vebadan kaçır gibi kaçtığım biriydi. Brian. Hırladı, tam bir şey söyleyecekti ki savunmacımı gördü ve rengi soldu. "Onu görmedim, dostum."

Masa beşteki adam Brian'a ters ters baktı. "O zaman daha dikkatli olmalısın."

Her kelimesinde zorlukla dizginlenmiş bir öfke vardı.

"Evet, tabii. Özür dilerim." Brian aceleyle arkadaş grubuna doğru uzaklaştı.

Masa beşteki adam bana döndü. Bana dokunacakmış gibi uzandı ve sonra elini geri çekti. "Sen iyi misin?"

Hızla başımı salladım. "Peki. Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Koridora fırladım ve göğsüm kabarak dinlenme odasına girdim. Panik beni ele geçirmeye başlamıştı, onunla mücadele ederken görüşümün kenarları kararıyordu. Anılar bana çarptı. Yumruklar. Tokatları. Yanıklar.

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, acı anılarla savaşıyordu. Kendimi kontrol altına alana kadar tekrar tekrar "Güvendeyim," diye fısıldadım.

Yavaş yavaş görüşümdeki karanlık azaldı ve normal nefes alabildim. Ne kadar tuhaf davrandığımı düşünüp ürperdim. Özür dilemem gerekiyordu.

Aceleyle dinlenme odasından çıktım ve beş numaralı masaya yöneldim. Ama boştu.

Sandviç hiç dokunulmadan masanın üzerinde duruyordu. Yanında da iki tane yüz dolarlık banknot vardı.

Hızla kaldırımı taradım ama gizemli yabancım gitmişti.

[Kale 'nin Doğaüstü Hayvanları birinci kitabı olan Gölgele](#)
[Mirası'Akademisisesinin nı satın alabilirsiniz.](#)

TEŞEKKÜRLER

Benimle birlikte bu vahşî element yolculuğuna çıktığınız için çok teşekkür ederim! Bu dünyayı yaratmak ve bir süreliğine içinde yaşamak çok eğlenceliydi.

Bu yolculukta pek çok insan benimle birlikte yürüdü. Editör ekibime, düzeltmenlerime ve kapak tasarımcılarına çok teşekkür ederim. Bu kitabın ilk okuyucuları olan Sam, Monica, Crystal ve Lori'ye, bana çok değerli geri bildirimler ve coşkulu teşvikler verdiler. Ve yolun her adımında beni destekleyen muhteşem yazar arkadaşlarıma.

Ama en , SİZE teşekkür ederim! Evet, size, bu sayfaların okuyucularına.

Bu kitabı aldığınız için çok minnettarım.

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader

Kaderin Kıvılcımı

Yıldızların

İşareti Kader

Bağı

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

Kayıp Elemental Son

Aether

Quintessence Kraliçesi

Kale Akademisi'nin Doğaüstü Hayvanları

Gölgelerin Mirası

Sırların Çapası

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web](#)
[Sitesi](#)
[Bülteni](#)
[Facebook Sayfası](#)
[Facebook Okuyucu Grubu](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)
[Amazon](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.